Numărul 1 în topurile
NEW YORK TIMES şi *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON

TRANDAFIRII SÎNT ROŞII

JAMES PATTERSON

TRANDAFIRII SÎNT ROȘII

JAMES PATTERSON

TRANDAFIRII SÎNT ROȘII

Traducere: BOGDAN OPROIU

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PATTERSON, JAMES
Trandafirii sînt roşii / James Patterson; trad.: Bogdan Oproiu - Bucureşti: Lider, 2004
ISBN 973-629-042-5

I. Oproiu, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ROSES ARE RED

Copyright © 2000 by James Patterson

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31,
sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
fed print
t i p o g r a f i e
O societate Butan Gas
Tel.: 411.00.55; 411.47.76 fed@promo.ro

PROLOG

DIN CENUȘĂ...

1

Brianne Parker nu arăta ca o criminală sau ca o spărgătoare de bănci. Fața ei de bebeluș păcălea pe toată lumea. Dar știa că în dimineața aceea ar putea să ucidă dacă ar trebui. Avea să afle cu certitudine la ora opt și zece minute.

Femeia în vîrstă de douăzeci și patru de ani era îmbrăcată în kaki, într-un jerseu cu însemnele Universității din Maryland, iar în picioare avea o pereche de pantofi NIKE, albi, dar cam murdari. Cînd coborî din mașină și se îndreptă spre standul de brazi unde se ascunse, nu o remarcă nici unul dintre navetiștii aflați pe stradă la ora aceea matinală.

Era în fața clădirii Citibank din Silver Spring, Maryland, cu puțin înaintea orei opt. Filiala urma să se deschidă în nouăzeci de secunde. Știa din discuțiile pe care le avusese cu Creierul că era o clădire izolată, înconjurată de cîteva magazine mari: Target, PETsMART, Home Depot, Circuit City.

La opt fix, Brianne ieși din ascunzătoarea ei de sub o reclamă agasantă și colorată ce oferea publicului mic dejunuri

McDonald's şi se apropie de bancă. Din unghiul respectiv nu putea fi observată de funcţionara care ieşise să deschidă uşa.

La cîţiva paşi de ea, îşi puse o mască de cauciuc cu chipul preşedintelui Clinton, o mască dintre cele mai populare şi mai greu de depistat. Ştia numele femeii şi îl rosti răspicat înfigîndu-i concomitent pistolul în spate.

– Intră, domnişoară Jeanne Galetta. Apoi închide uşa. Mergem să o vedem pe şefa ta, doamna Buccieri.

Discursul de la intrare fusese pregătit minuţios. Creierul spusese că era crucial ca jaful să se desfăşoare precis.

– Nu vreau să te ucid, Jeanne, dar voi fi nevoită, dacă nu faci întocmai ce-ţi ordon. E rîndul tău să vorbeşti, draga mea. Ai înţeles ce ţi-am spus pînă acum?

Jeanne Galletta dădu din cap atît de puternic încît mai să-i sară ochelarii de pe nas.

– Înţeleg. Te rog să nu-mi faci nimic, murmură ea. Avea spre treizeci de ani şi era destul de atractivă, dar costumul ei albastru şi pantofii cu toc o făceau să pară mai în vîrstă.

– Să mergem în biroul directoarei. Acum, domnişoară Jeanne. Dacă nu ies de aici în opt minute, vei muri. Vorbesc serios. Dacă nu ies de aici în opt minute, atît tu, cît şi doamna Buccieri veţi muri. Şi să nu crezi că n-o voi face doar fiindcă sînt femeie. O să vă împuşc ca pe nişte cîini.

2

Îi plăcea această aură de putere şi respectul care i se arăta la bancă. Urmînd-o pe funcţionara care tremura toată, Brianne se gîndea la secundele preţioase pe care le pierduse deja. Creierul explicase foarte clar programul după

care urma să se desfăşoare jaful. Repetase de sute de ori că totul depindea de o execuţie perfectă.

Minutele sînt foarte importante, Brianne.

Secundele sînt foarte importante.

Contează chiar şi că am ales tocmai Citibank pentru jaful de azi.

Totul trebuia să se desfăşoare ca la carte. Înţelesese, ba chiar foarte bine. Creierul plănuise totul de nota 9,9999 pe ceea ce numea el „o scală numerică de la 1 la 10".

Brianne o împinse pe funcţionară în biroul directoarei. Auzi zumzăitul uşor al unui computer, apoi o văzu pe Betsy Buccieri şezînd în spatele biroului.

– În fiecare zi deschizi seiful la opt şi cinci, aşa că deschide-l şi azi pentru mine! ţipă ea la directoarea pe a cărei faţă se vedeau teama şi surpriza. Deschide-l acum!

– Nu pot să-l deschid, protestă directoarea. Îl deschide automat un computer aflat la sediul central din Manhattan. Nu se întîmplă de două ori la aceeaşi oră.

Hoaţa îi făcu semn doamnei Buccieri să fie atentă. Atentă la ce?

– *Cinci, patru, trei, doi,* spuse ea. Apoi se întinse către telefonul de pe biroul directoarei. Se auzi apelul. Sincronizarea era perfectă. E pentru tine, îi explică Brianne. Ascultă foarte atent.

Îi dădu receptorul directoarei ştiind exact cine era la celălalt capăt şi ce îi va spune.

Vocea pe care avea să o audă nu era cea care te băga în sperieţi a Creierului, ci a altei persoane care o va înfricoşa mult mai tare.

– Betsy, sînt eu, Steve. În casă la noi e un bărbat care mă ameninţă cu o armă. Spune că mă va ucide pe mine, pe micul Tommy şi pe Anna dacă femeia de la tine din birou nu pleacă cu banii la opt şi zece fix. E opt şi patru minute.

– Steve? Steve! Betsy Buccieri începu să plîngă şi se holbă la femeia cu mască, nevenindu-i să creadă ce se întîmplă. Te rog nu le face rău. Deschid acum seiful.

Brianne repetă mesajul pe care îl auzise directoarea:

– La opt şi zece fix. Nici o secundă mai tîrziu. Şi nu încerca să faci vreo tîmpenie, adică să declanşezi o alarmă.

– Urmează-mă. Promit să nu fac nimic, spuse Betsy. Aproape că nu mai putea gîndi. *Steve, Tommy, Anna.* Numele îi bubuiau în urechi.

Ajunseră în faţa seifului lui Mosler. Era 8:05.

– Deschide uşa, Betsy. Sîntem contracronometru. Pierdem timp. Familia ta pierde timp. Steve, Anna, micuţul Tommy, cu toţii ar putea muri.

Betsy Buccieri avu nevoie de mai puţin de două minute ca să intre în seif – o minunăţie făcută din oţel, cu pistoane ca ale unei locomotive. Pe toate rafturile se aflau grămezi de bani – mai mulţi bani decît văzuse Brianne în toată viaţa ei. Deschise două sacoşe şi începu să le umple cu bancnote. Directoarea şi Jeanne Galetta o priveau în tăcere. Îi plăcea expresia de teamă şi respect pe care o citea pe feţele lor.

Umplînd sacoşele cu bani, Brianne calcula timpul rămas, aşa cum primise instrucţiuni. După ce termină, le spuse:

– O să vă închid pe amîndouă în seif. Nu vreau să aud nimic sau vă împuşc şi încui în seif cadavrele voastre.

– Te rog să nu le faci rău soţului şi copilului meu, o imploră Betsy. Am făcut ceea ce...

Brianne închise uşa grea de metal fără să mai asculte şi restul rugăminţilor. Apoi îşi scoase masca cu chipul preşedintelui Clinton.

Era în întîrziere. Traversă holul, deschise uşa de la intrare – purta mănuşi de cauciuc – şi ieşi. Ar fi vrut să o ia la fugă spre maşină, dar se abţinu şi merse liniştită ca şi cum nu ar fi avut nici o problemă. Era tentată să scoată pistolul şi

să facă o gaură în fața zîmbitoare a lui Ronald McRahat care se holba la ea de pe panoul promoțional. Cu siguranță că nu atitudinea era ceea ce îi lipsea.

Cînd ajunse la mașină, se uită la ceas. Era ora opt, zece minute și cincizeci și două de secunde. Era în întîrziere, dar așa trebuia să fie. Zîmbi.

Nu-l sună pe Errol, care se afla în casa familiei Buccieri, ca să-i spună că luase banii și că se află în siguranță în mașină.

Așa hotărîse Creierul.

Ostaticii trebuia să moară.

PARTEA I

JAFURI ŞI CRIME

3

E o vorbă pe care am ajuns să o cred de cînd sînt detectiv: *Nu îţi închipui că nu sînt crocodili doar fiindcă apa e liniştită.*

Apa chiar părea liniştită în ziua aceea. Fetiţa mea, Jannie, se juca cu pisica Rosie ţinînd-o de labele din faţă şi silind-o să danseze. Îi cînta cu o voce suavă un cîntecel de copii.

Trandafirii sînt roşii, violetele sînt albastre... Era un moment şi o imagine pe care nu aveam să le uit. Prieteni, rude şi vecini începuseră să sosească pentru a sărbători botezul. Aveam un chef nebun de petrecere. Bunica Nana pregătise numeroase feluri de mîncare pentru această ocazie specială. Contribuisem şi eu cu prăjitura mea cu frişcă şi fructe de pădure.

Printre notiţele de pe uşa frigiderului Nanei era una pe care scria: „Oamenii de culoare au o magie şi un spirit festiv pe care nimeni nu a reuşit să le suprime. Dar *toţi încercaseră.*" – Toni Morisson. Am zîmbit gîndindu-mă la magia şi spiritul festiv al bunicii mele în vîrstă de optzeci şi ceva de ani.

Totul era perfect. Jannie, Damon, micul Alex şi cu mine îi întîmpinam pe toţi musafirii pe verandă. Alex, care era un bebeluş foarte sociabil, era la mine în braţe. Zîmbea fericit tuturor, chiar şi partenerului meu, John Sampson, care de obicei sperie copiii pentru că este uriaş – şi e de speriat.

– E clar că puştiului îi place să petreacă, observă Sampson.

Sampson îmi luă copilul din braţe. Alex aproape că dispăru în mîinile lui care au mărimea unor mănuşi de baseball. Uriaşul rîse şi începu să vorbească cu bebeluşul în limba lui.

Christine ieşi din bucătărie şi ni se alătură. Deocamdată, atît ea, cît şi Alex Jr. locuiau în altă parte. Speram că ni se vor alătura şi vom trăi cu toţii ca o familie mare şi fericită. Voiam să o iau de soţie pe Christine şi voiam să-l trezesc pe Alex dimineaţa şi să-l duc la culcare seara.

– Îl iau pe Alex la o plimbare ca să agăţăm şi noi ceva, spuse Sampson.

– Crezi că se va căsători vreodată? întrebă Christine.

– Alex? Cu siguranţă.

– Nu, partenerul tău de nebunii, John Sampson. Se va căsători vreodată ca să se aşeze la casa lui? Nu părea să o deranjeze că *noi* nu eram căsătoriţi.

– Probabil că da – la un moment dat. John a avut un exemplu negativ în familie. Tatăl lui i-a părăsit cînd el avea doar un an şi a murit de o supradoză. Şi mama lui John era dependentă de droguri. A trăit pe undeva prin sud pînă acum vreo cîţiva ani. Practic, l-au crescut mătuşă-mea Tia şi cu Nana.

Îl urmăream pe Sampson cu privirea cînd străbătea camera plină de oaspeţi. Îi făcea avansuri unei colege de-a lui Christine, o femeie frumoasă pe nume De Shawn Hawkins.

– Chiar se foloseşte de Alex pentru a agăţa femei, remarcă uimită Christine. De Shawn, ai grijă, îi strigă ea prietenei sale.

– Spune ce are de gînd să facă şi face ceea ce spune, am replicat rîzînd.

Petrecerea începuse pe la două după-amiază şi la nouă seara încă era în toi. Tocmai cîntasem în duet cu Sampson o melodie a lui Joe Tex care avusese un succes teribil. Toată lumea a rîs şi ne-a aplaudat. Sampson începuse să cînte: „You're the First, the Last, My Everything".

Atunci apăru şi Kyle Craig de la FBI. Ar fi trebuit să le spun tuturor să plece, dar petrecerea nu se terminase încă.

4

Kyle îi adusese bebeluşului baloane şi un cadou împachetat într-o hîrtie colorată. Dar nu putea să mă prostească pe mine cu asta. Kyle mi-e prieten bun şi probabil că este un poliţist fantastic, dar este antisocial şi evită petrecerile de parcă ar fi boli contagioase.

– Te rog, nu în seara asta, Alex, îmi spuse Christine, brusc preocupată şi oarecum supărată. Te rog nu te implica în cine ştie ce caz îngrozitor. Nu în seara botezului.

Înţelegeam perfect ce voia să spună şi cheful de petrecere îmi cam pierise.

Blestemat să fii Kyle Craig.

– Nu, nu şi iarăşi nu, am spus îndreptîndu-mă spre Kyle. Am făcut o cruce cu degetele. Pleacă!

– Şi mie îmi pare bine să te văd, spuse Kyle îmbrăţişîndu-mă. Omor deosebit de grav, şopti el.

– Îmi pare rău, vino mîine sau în altă zi. În seara asta am liber.

– Ştiu, Alex, dar e un caz deosebit de grav. A făcut vîlvă mare.

Ţinîndu-se de mine, Kyle îmi spuse că venise la Washington doar pentru seara aceea şi că avea mare nevoie de ajutorul meu. Era extrem de stresat. L-am refuzat din nou, dar nici nu m-a ascultat şi amîndoi ştiam că trebuia să ajut FBI-ul în cazurile importante. Mai mult, îi datoram şi lui Kyle nişte favoruri. Cu cîţiva ani în urmă mă lăsase să particip la investigarea unui caz de răpire cu crimă care avusese loc în Carolina de Nord în perioada în care nepoată-mea dispăruse de la Universitatea Duke.

Kyle îl cunoştea pe Sampson şi pe alţi cîţiva detectivi, prieteni de-ai mei. Se luară la discuţii de parcă era o vizită de curtoazie. Am observat că oamenii îl plac pe Kyle. Şi eu îl plac, dar nu acum, nu în seara asta. Ceru să-l vadă pe Alex înainte de a începe discuţiile serioase.

5

L-am însoţit pe Kyle. Eram amîndoi aplecaţi asupra bebeluşului care dormea în camera Nanei printre urşi coloraţi şi mingi de cauciuc. Ţinea în braţe ursul lui favorit – Pinky.

– Sărmanul copilaş. Ce ghinion pe capul lui, murmură Kyle uitîndu-se la Alex. Seamănă cu tine în loc să semene cu Christine. Şi ce zici că mai faci?

– Ne reacomodăm şi noi, am răspuns, ceea ce nu era întru totul adevărat, din păcate. Christine fusese plecată din Washington vreme de un an şi de cînd se întorsese nu ne era aşa de bine precum mă aşteptam. Îmi lipsea enorm intimitatea, dar nu puteam să spun asta nimănui, nici măcar lui Sampson sau Nanei.

– Te rog, Kyle, lasă-mă în pace în seara asta.

– Mi-aş dori să nu fie urgent, Alex, dar din păcate nu aşa stau lucrurile. Sînt în drum spre Quantico. Unde putem vorbi?

Am dat din cap, dar simţeam cum creşte furia înăuntrul meu. L-am condus într-o cameră unde se afla o pianină care cîntă la fel de bine ca şi mine. M-am aşezat pe scaunul din faţa ei şi am cîntat cîteva note din melodia lui Gershwin: „Să lăsăm totul la o parte".

– Îmi pare rău, mormăi Kyle, recunoscînd cîntecul.

– Nu destul, după cum se pare. Continuă.

– Ai auzit de jaful de la Citibank din Silver Spring şi de crimele din casa directoarei? Soţul directoarei, dădaca şi băiatul ei în vîrstă de trei ani?

– Cum aş fi putut să nu aud? am spus, uitîndu-mă în altă direcţie. Crima îngrozitoare şi lipsită de sens mă întristase cînd citisem despre ea. Relatarea apăruse în toate ziarele şi la televizor. Chiar şi poliţiştii din Districtul Columbia erau revoltaţi.

– De fapt, n-am prea înţeles ce s-a întîmplat în casa directoarei. Criminalii luaseră banii, nu? De ce au omorît şi ostaticii dacă luaseră banii? Dar asta ai venit să-mi spui, nu?

Kyle încuviinţă.

– Au ieşit cu întîrziere din bancă. Ordinul fusese ca persoana aflată în bancă să iasă la opt şi zece fix. A ieşit cu o întîrziere de *mai puţin de un minut*. Mai puţin de un minut, Alex! Aşa că i-au ucis pe tatăl de treizeci şi trei de ani, pe băieţelul de trei ani şi pe doica lui. Doica avea douăzeci şi cinci de ani şi era gravidă. I-au executat pe tată, pe băiat şi pe doică, poţi să-ţi imaginezi scena, Alex?

Mi-o imaginam chiar foarte bine. Simţeam tensiunea cuprinzîndu-mi tot corpul. Cum putuseră să-i ucidă pe aceşti oameni fără nici un motiv? Dar tot n-aveam chef să mă implic în nici o treabă a poliţiei.

– Şi totuşi ce te aduce la mine în seara asta? În ziua botezului fiului meu?

– La naiba, spuse Kyle zîmbind. Oricum trebuia să vin şi să văd pruncul mult aşteptat. Din păcate, cazul ăsta arde, nu glumă. E posibil ca răufăcătorii să fie din Districtul Columbia. Chiar dacă nu sînt din Washington, s-ar putea ca cineva de aici să-i cunoască. Vreau ca tu să-i cauţi pe aceşti criminali, Alex, înainte să mai atace. Noi credem că nu e un atac singular. Oricum, copilul tău e deosebit de frumos.

– Da, şi tu eşti deosebit! Mai presus de orice comparaţie!

– Copilul de trei ani, tatăl şi doica, repetă Kyle înainte de a pleca de la petrecere. Era gata să iasă pe uşă cînd se întoarse şi-mi spuse: Tu eşti persoana potrivită pentru asta, Alex. Au ucis o familie, Alex.

După plecarea lui Kyle am intrat în casă să o caut pe Christine. Mi-a stat inima în loc. Îl luase pe Alex şi plecase fără să spună o vorbă.

6

Fără tragere de inimă, Creierul parcă maşina pe stradă, apoi se îndreptă spre un grup de case abandonate la o aruncătură de băţ de rîul Anacostia. Luna arunca o lumină rece pe rîndurile de case în ruine, fără ferestre. Se întreba dacă va avea puterea să facă asta. Murmură doar pentru el: „Către valea morţii."

Spre nemulţumirea lui, îşi dădu seama că ascunzătoarea familiei Parker era în rîndul de case cel mai îndepărtat de stradă. Se stabiliseră la etajul trei. Încîntătoarea lor locuinţă era mobilată cu un scaun ruginit de metal şi o saltea pătată. Ambalaje pline de grăsime de la KFC şi Mickey D's zăceau împrăştiate pe podea.

Intră în cameră ținînd două cutii cu pizza caldă și o pungă de hîrtie.

– Am adus o sticlă de Chianti și pizza. E cazul să sărbătorim, nu?

Brianne și Errol erau înfometați, așa că se năpustiră pe pizza. Aproape că nici nu-l salutară, ceea ce el aprecie ca o lipsă de respect. Creierul turnă vin în paharele de plastic pe care le adusese. Le dădu și celorlalți cîte unul și ținu un toast.

– Pentru o crimă perfectă!

– Mda, crimă perfectă, spuse Errol Parker nemulțumit după ce gustă din Chianti. Așa-i spui tu la ceea ce s-a întîmplat în Silver Spring?! Trei omoruri care ar fi putut fi evitate.

– Da, așa o numesc eu. O crimă absolut perfectă. Vei vedea.

Mîncară și băură în tăcere. Cei doi Parker arătau nemulțumiți, sfidători chiar. Brianne îi arunca din cînd în cînd o privire. Brusc, Errol Parker își duse mîna la gît și tuși de cîteva ori. Își simțea gîtul și pieptul arzînd. Nu mai putea să respire, iar cînd încercă să se ridice nu reuși.

– Ce este? Ce se întîmplă, Errol? *Errol!?* întrebă Brianne alarmată.

Apoi își duse și ea mîna la gît. Parcă înghițise foc. Se ridică de pe saltea, lăsă să-i scape paharul cu vin și își duse ambele mîini la gît.

– Ce dracu' se întîmplă? țipă ea la Creier. Ce ne-ai făcut?

– Chiar trebuie să-ți explic? răspunse el cu un glas rece, distant.

Camera păru să se învîrtă incontrolabil. Errol începu să aibă spasme, urmate de o criză și căzu pe podea. Brianne își mușcă limba. Amîndoi se țineau de gît. Se înecau și tușeau, incapabili să mai respire. Fețele lor se învinețiseră.

Creierul străbătu camera și-i privi. Paralizia indusă de otravă era progresivă și extrem de dureroasă. Începuse cu

mușchii faciali și continua cu gîtul. Era evident că cei doi nu mai puteau să înghită. În cele din urmă se localiză la nivelul plămînilor. Doza mare de Anectine provocă stopul cardiac.

În mai puțin de cincisprezece minute, cei doi muriră uciși cu același sînge rece ca și victimele din Silver Spring. Zăceau parcă răstigniți pe podea. Era sigur că muriseră amîndoi, dar verifică totuși semnele vitale. Arătau de parcă ar fi căzut de la înălțime.

– Pentru o crimă perfectă, murmură Creierul uitîndu-se la cele două cadavre prăvălite în poziții grotești.

7

Am încercat s-o sun pe Christine a doua zi de dimineață, dar ea își selecta apelurile și nu îmi răspundea. Nu-mi mai făcuse asta niciodată și m-a durut. N-am reușit să mă gîndesc la altceva cîtă vreme am făcut duș și m-am îmbrăcat. Mă durea, dar eram și puțin supărat pe ea.

Am plecat împreună cu Sampson înaintea de ora nouă. Cu cît citeam mai mult despre jaful de la Citibank, cu atît mai confuză mi se părea desfășurarea evenimentelor. Nu avea nici o logică. Ce rost avea să ucizi trei oameni nevinovați? Jefuitorii își luaseră deja banii. Ce minte crudă și bolnavă putea să facă așa ceva? De ce să-i omoare pe tată, pe copil și pe doică?

Ziua s-a dovedit foarte lungă și tot ce se întîmpla era frustrant. La nouă seara noi tot mai lucram. Am încercat s-o sun din nou pe Christine acasă, dar nu răspundea sau nu era acolo.

Aveam vreo două carnețele jerpelite de atîta folosință, pline cu nume de informatori. Vorbisem deja cu mai mult de

douăzeci dintre ei, dar mai rămăseseră o mulțime și pentru zilele următoare. Cazul mă acaparase deja bine. De ce îi uciseseră pe cei trei? De ce distruseseră o familie care nu avea nici o vină?

– Ne învîrtim în jurul cozii, remarcă Sampson în timp ce conduceam vechea mea mașină spre cartierul de sud-est. Abia terminasem de vorbit cu un hoț mărunt pe nume Nomar Martinez. Auzise de jaful din Maryland, dar nu știa cine sînt autorii. La radio se auzea cîntînd Marvin Gaye. Mă gîndeam la Christine. Nu mai accepta să patrulez străzile, însă nu eram sigur că pot renunța la slujba mea de detectiv. Îmi plăcea prea mult.

– Și mie mi s-a părut la fel cînd am vorbit cu Nomar. Poate că ar fi trebuit să-l arestăm. Mi s-a părut că se temea de ceva.

– Cui nu-i e frică de ceva în cartierul ăsta? răspunse Sampson. Dar întrebarea rămîne: Cine ne va spune ceva?

– Ce zici de mutra aia? am zis arătîndu-i lui Sampson colțul străzii de care ne apropiam. Știe cam tot ce se întîmplă pe aici.

– Ne-a văzut și încearcă să dispară!

8

Am tras tare stînga de volan. Porche-ul a derapat puțin și a luat curba brusc. Am ieșit din mașină în viteză și am luat-o la fugă după Cedric Montgomery.

– Stai, poliția! am strigat după el.

Montgomery era o sursă de informații, dar nu era turnător. Pur și simplu știa diverse lucruri. Era puțin trecut de douăzeci de ani; Sampson și cu mine eram trecuți bine de patruzeci, dar trăgeam de fiare și eram încă rapizi, sau cel

puțin așa credeam. Dar Montgomery se mișca bine. Avea ceva avans față de noi.

– E un sprinter bun, gîfîi Sampson. Fugeam amîndoi umăr la umăr. Noi, însă, sîntem de cursă lungă.

– Poliția! Strigai eu din nou. De ce fugi, Montgomery?

Îmi simțeam sudoarea curgînd pe ceafă și pe spate. Din păr îmi curgeau picături de transpirație. Ochii îmi ardeau. *Dar eram încă în stare să fug, nu?!*

– Hai că-l prindem, am spus. Am turat motorul și am accelerat. Era o provocare adresată lui Sampson, un joc pe care-l făceam de ani de zile. *Cine poate? Noi.*

Cîștigam teren față de Montgomery. Se întoarse și nu-i veni să creadă că eram chiar în spatele lui. Două trenuri de marfă în spatele lui și nu putea să iasă de pe șine.

– Calc-o la maximum, iubire! zise Sampson. Pregătește-te de impact.

Dădusem tot ce puteam. Alergam într-o cursă personală și Montgomery era linia de sosire.

L-am lovit amîndoi în același timp. S-a prăbușit asemeni unui atacant prins între doi fundași extrem de rapizi. Mă temeam că nu se va mai ridica niciodată. Însă Montgomery se rostogoli de două ori, gemu, apoi se uită la noi surprins.

– La dracu'! murmură el. A fost tot ce-a spus. Am acceptat complimentul și i-am pus cătușele.

Două ore mai tîrziu stăteam de vorbă cu Montgomery la secție. A recunoscut că auzise cîte ceva despre jaful și crimele din Silver Spring și era dispus să ne spună și nouă dacă nu-i făceam nimic în legătură cu drogurile pe care le găsisem la el cînd îl arestasem.

– Știu pe cine căutați, spuse foarte sigur de el. Dar n-o să vă placă cînd o să aflați cine e.

A avut dreptate – nu mi-a plăcut deloc ce mi-a spus.

9

Nu eram sigur că pot avea încredere în informațiile lui, dar îmi dăduse o pistă bună pe care trebuia s-o analizez. Avea dreptate măcar dintr-un punct de vedere: ceea ce-mi spusese nu-mi făcea deloc plăcere. Una dintre persoanele despre care mi-a zis că era implicată în jaf era fratele vitreg al fostei mele soții, Maria. Auzise că era posibil ca Errol Parker să fie implicat în jaful de la banca din Silver Spring.

În ziua următoare am încercat să-l localizez pe Errol împreună cu Sampson, dar nu era de găsit nici acasă, nici în vreun alt loc pe unde bîntuia de obicei. Nici soția lui, Brianne, nu era de găsit. Nimeni nu-i văzuse de cel puțin o săptămînă.

Pe la trei și jumătate am trecut pe la Sojourner Truth School să văd dacă Christine mai era acolo. Mă gîndisem la ea toată ziua. Nu mi-a răspuns la telefon și nici la mesajele pe care i le lăsasem.

Pe Christine Johnson o cunoscusem cu doi ani în urmă și eram pe punctul de a ne căsători. Apoi s-a întîmplat ceva tragic și încă mă simt vinovat de asta: a fost răpită de un monstru care comisese cîteva crime în cartierul de sud-est. Fusese ostatică aproape un an de zile. *Christine a fost răpită fiindcă noi doi eram împreună.* A lipsit un an de zile și toată lumea a crezut că era moartă. Cînd au găsit-o, am avut o altă surpriză. Avea un copil, pe băiețelul nostru, Alex. Dar răpirea o schimbase și o rănise într-un fel pe care nu putea să-l înțeleagă și căruia nu-i făcea față. Am încercat s-o ajut cum m-am priceput mai bine. Eram din nou împreună de cîteva luni, dar n-a încetat să mă îndepărteze din ce în ce mai mult de ea și acum Kyle Craig înrăutățise lucrurile.

De obicei Nana avea grijă de copil cît Christine era la şcoală. Apoi ea şi Alex se duceau în apartamentul ei din Mitchellville. Aşa îi era ei mai bine.

Am intrat în şcoală printr-o uşă de lîngă sala de sport şi am auzit sunetul familiar al mingilor de baschet bătute cu putere şi rîsetele şi strigătele voioase ale copiilor. Am găsit-o pe Christine lucrînd pe calculatorul din biroul ei. E directoare la Sojourner Truth School, unde învaţă Jannie şi Damon.

Am citit ce scria pe perete: *Admiră cu voce tare şi critică în şoaptă.* Mă întrebam dacă Christine putea să facă asta pentru mine.

– Alex! se miră ea cînd mă văzu la uşă. Aproape am terminat, vin într-o clipă.

Cel puţin nu părea să mai fie supărată în legătură cu apariţia lui Craig. Nu mi-a zis să plec.

– Am venit să te iau de la şcoală şi să-ţi car şi cărţile, i-am spus zîmbind. Eşti de acord?

– Presupun că da, răspunse, dar fără să zîmbească. Părea atît de îndepărată de mine.

10

Cînd Christine şi-a terminat treaba am închis şcoala împreună şi am pornit către Fifth Avenue. Respectînd promisiunea, căram servieta lui Christine în care erau probabil vreo duzină de cărţi. Am încercat să glumesc:

– Nu mi-ai zis că trebuie să-ţi duc şi bila de bowling.

– Cărţile sînt grele – ţi-am zis. Sînt un gînditor cu greutate, ştii? Îmi pare bine că ai trecut pe la mine în seara asta.

– Nimeni n-ar fi putut să mă ţină departe.

Aş fi vrut să o iau pe Christine de braţ sau măcar să o ţin de mînă, dar m-am abţinut.

Mi se părea ciudat şi în neregulă să fiu atît de aproape de ea şi atît de distant. Muream s-o strîng în braţe.

– Vreau să vorbim despre ceva, Alex, spuse ea în cele din urmă.

Se uita fix în ochii mei şi-mi dădeam seama după privirea ei că nu aveam să aud veşti bune.

– Speram că nu mă va deranja dacă vei începe să investighezi o altă crimă, continuă ea, dar mă deranjează şi nu mă gîndesc decît la asta. Îmi fac griji pentru tine şi pentru copil şi mi-e frică şi pentru mine. După tot ceea ce s-a întîmplat în Bermude, nu pot să gîndesc altfel. De cînd m-am întors la Washington nu mai reuşesc să dorm.

Eram distrus s-o aud vorbind aşa. Îmi părea atît de rău pentru tot ceea ce i se întîmplase. Totuşi, se schimbase atît de mult. Nu părea să existe ceva ce aş fi putut face pentru a o ajuta. Am încercat luni de zile, dar nimic nu părea să funcţioneze. Îmi era teamă că o voi pierde pe ea, dar şi pe copil.

– Îmi amintesc cîteva din visele pe care le-am avut în ultimul timp. Sînt atît de violente, Alex. Şi atît de reale. Azinoapte am visat că erai din nou pe urmele Nevăstuicii şi că te-a ucis. Stătea nemişcat şi continua să tragă în tine. Apoi a venit şi m-a ucis pe mine şi pe copilaş. M-am trezit urlînd.

– Geoffrey Shafer e mort, Christine, am spus luînd-o de mînă.

– *N-ai de unde să ştii sigur,* mă contrazise ea şi-şi trase mîna. Era iar nervoasă.

Ne-am plimbat pe malul rîului Anacostia şi mi-a povestit şi celelalte vise pe care le avusese. Am simţit că nu voia să le interpretez – doar s-o ascult. Toate visele erau violente, oameni pe care-i cunoştea Christine erau ucişi sau mutilaţi. Ne-am oprit la colţul străzii pe care locuiam eu şi mi-a zis:

– Alex, am ceva să-ţi spun: m-am adresat unui psihiatru, doctorul Belair din Mitchellville, care mă ajută. Nu vreau să mai fim împreună. M-am gîndit la asta săptămîni întregi şi

am discutat cu doctorul Belair. Nu poți face nimic să-mi schimbi părerea și ți-aș fi recunoscătoare dacă nici n-ai încerca.

Și-a luat servieta și s-a îndepărtat. Nu mi-a dat timp să spun nimic – oricum nu eram în stare. Văzusem adevărul în ochii ei. Nu mă mai iubea. Ceea ce făcea totul mult mai greu de suportat era că eu încă o iubeam pe ea și, bineînțeles, pe copilul nostru.

11

Cum nu aveam de ales, m-am implicat profund în rezolvarea jafului și a crimelor. Ziarele și televiziunile continuau să dea publicității poveşti senzaționale despre triplul asasinat. Poza micului Tommy Buccieri era omniprezentă. Mă întrebam dacă nu cumva era intenția ucigașului să ne facă să ne simțim atît de revoltați.

Am încercat o zi întreagă împreună cu Sampson să dăm de urma soților Parker. Cu cît mai mult investigam această poveste împreună cu FBI-ul, cu atît realizam că probabil cei doi fuseseră implicați în jefuirea unor bănci mici din Maryland și Virginia vreme de cel puțin un an. Dar ceea ce se întîmplase în Silver Spring era diferit. Dacă ei erau făptașii, atunci își schimbaseră stilul: deveniseră niște ucigași brutali și fără inimă. De ce?

Ne-am oprit pe la amiază să luăm prînzul în Boston Market. Nu era locul nostru preferat, dar era la îndemînă și uriașului îi era foame. Eu aș fi putut să continuu și fără să mănînc.

– Crezi că cei doi pregătesc o altă lovitură? mă întrebă el în timp ce mîncam.

– Dacă ei sînt autorii jafului din Maryland, probabil că se ascund. Știu că toată lumea e pe urmele lor. Errol mai

merge din cînd în cînd în Carolina de Sud la pescuit şi Kyle a trimis cîţiva agenţi să supravegheze locul.

– Îl cunoşti bine pe Errol? vru să ştie Sampson.

– Ne-am mai întîlnit pe la reuniuni de familie, dar nu venea prea des. Am fost o dată cu el la pescuit şi se purta ca un copil cînd pescuiam bibani şi draci de mare.

– Te gîndeşti mult la Maria?

M-am afundat mai tare în scaun. Nu eram sigur că aş vrea să vorbesc acum despre asta.

– Cîteodată îmi aduc aminte de ea. În special duminica. Obişnuiam să dormim pînă la prînz şi apoi să luăm o masă liniştită sau să mergem pînă la lacul de lîngă rîu, St.Tony, sau să ne plimbăm în Parcul Garfield. E trist şi de neînţeles, John, că a murit atît de tînără. Şi mă doare foarte tare că n-am reuşit să aflu cine a ucis-o.

Sampson continuă să mă preseze cu întrebări. Uneori e foarte enervant.

– Şi relaţia ta cu Christine? Merge bine?

– Nu, admisei eu, dar n-am putut să-i spun tot adevărul. Nu poate să uite ce s-a întîmplat cu Geoffrey Shafer, şi nici măcar nu sînt sigur că Nevăstuica a murit. Am terminat?

– Prînzul sau interogatoriul?

– Hai să mergem şi să încercăm să-i găsim pe Errol şi Brianne Parker. Să rezolvăm jaful şi să ne luăm liber restul zilei.

12

Pe la şapte seara am hotărît să facem o pauză ca să luăm cina. Ne gîndeam că vom lucra pînă tîrziu, poate după miezul nopţii. M-am dus acasă să dejunez cu Nana şi cu copiii.

Am mîncat şi am complimentat-o pe Nana pentru talentele ei culinare, dar nu prea simţeam gustul mîncării.

Ţineam doar pentru mine ceea ce se întîmplase cu Christine şi probabil că nu era cel mai inteligent lucru.

Mă înţelesesem să mă întîlnesc cu Sampson pe la zece ca să mergem să vorbim cu cîteva păsări de noapte care erau mai uşor de găsit la ora aceea. Pe la zece şi un sfert patrulam deja prin cartierul de sud-est în maşina mea.

Sampson observă un traficant mărunt de droguri, turnător de-al nostru. Darryl Snow îşi pierdea vremea cu prieteni de-ai lui în faţa unui bar al cărui nume se schimba periodic şi care acum se chema „Fostul".

Am coborît din maşină şi ne-am apropiat repede de Snow. Nu mai avea unde s-o şteargă. Ca întotdeauna, hainele de pe el îl făceau pe Darryl uşor de recunoscut.

– Salut, Snowman, îl gratulă Sampson cu o voce joasă. Te topeşti pe picioare.

Chiar şi prietenii lui începură să rîdă. Darryl avea un metru optzeci şi nici măcar şaizeci de kilograme cu tot cu hainele de firmă cu care era îmbrăcat. I-am zis:

– Hai să facem o plimbare şi să vorbim puţin, Darryl.

Dădu din cap neîncrezător ca un căţel pus în maşină la lunetă, dar mă urmă.

– Nu vreau să vorbesc cu tine, Cross.

– Errol şi Brianne Parker, îi spusei cînd eram deja la o distanţă apreciabilă de ceilalţi.

Darryl se uită la mine încruntat, continuînd să-şi bălăbăne capul.

– Tu, care o ţineai pe soră-sa? De ce mă întrebi pe mine? De ce te tot iei de viaţa mea, omule?

– Errol nu prea îşi mai petrece timpul cu familia. E prea ocupat să jefuiască bănci. Unde e, Darryl? Nici eu şi nici Sampson nu-ţi datorăm vreo favoare în momentul ăsta, şi asta te pune într-o poziţie delicată.

– N-o să mor de grija asta, răspunse şi întoarse privirea.

Am întins mîna şi l-am apucat de geacă.

– Ba eu cred că da, şi o ştii şi tu, Darryl.

Snow pufăi şi înjură şoptit.

– Am auzit că Brianne e pe undeva prin clădirile alea vechi de pe First Avenue. Clădirile ale de rahat, da' nu-s sigur c-o s-o găseşti p-acolo.

Sampson veni prin spatele lui.

– Bau, făcu el şi Snow se sperie, gata să cadă.

– E de vreun ajutor? întrebă Sampson. Mie mi se pare că-i cam nervos.

– Nu ştiu, am răspuns. Eşti de vreun ajutor, Darryl?

Vocea lui era sugrumată.

– Ţi-am zis pe unde a fost văzută Brianne Parker. De ce nu te duci acolo? Lasă-mă dracu' în pace!!! Voi doi parcă sînteţi dintr-un film de groază.

– Mult mai de speriat decît un film de groază, Darryl, a mîrîit Sampson. Filmu-i film, noi sîntem de-adevăratelea.

13

Nu-mi plac deloc poveştile astea urîte de la miezul nopţii, spuse Sampson pe cînd ne îndreptam către clădirile abandonate de pe First Avenue. Pe aici trăiau, dacă poţi să-i spui trai, toţi drogaţii şi oamenii fără adăpost din capitala Americii.

– Parcă-i o scenă din „Noaptea morţilor vii", murmură Sampson şi avea dreptate.

Toţi cei din zonă arătau ca nişte zombi.

– Errol Parker? Brianne Parker? rosteam cu voce joasă, în timp ce treceam pe lîngă bărbaţii nebărbieriţi şi cu priviri goale, dar nimeni nu-mi răspunse. Cei mai mulţi nici nu se uitau la mine sau la Sampson. Ştiau că sîntem poliţişti.

– Mulţumesc pentru ajutor. Dumnezeu vă iubeşte pe toţi, îi maimuţări Sampson pe cerşetorii care umblau cu „cutia milei" prin oraş.

Am luat la cercetat clădire cu clădire, etaj cu etaj, din pivniţă pînă la acoperiş. Ultima în care am intrat părea părăsită şi nu fără motiv. Era cea mai distrusă dintre toate.

– Te urmez, Alphonse, mormăi Sampson. Era foarte tîrziu şi devenise din ce în ce mai morocănos.

Aveam o lanternă, aşa că am luat-o înainte. La fel cum făcusem şi în celelalte clădiri, am început căutarea din pivniţă. Podeaua era plină de găuri şi pînze de păianjen acopereau totul. M-am apropiat de uşa de lemn şi am deschis-o cu piciorul. Auzeam rozătoare de diferite mărimi scurmînd în interiorul zidurilor de parcă erau prinse în capcană. În afară de şobolani nu se vedea nimic altceva.

– Errol? Brianne? strigă Sampson. Şobolanii chiţăiră drept răspuns.

Am continuat să căutăm de la etaj la etaj. Clădirea era umedă şi mirosea a gunoaie, urină şi fecale. Duhoarea era insuportabilă.

– Am văzut şi hoteluri mai bune, am spus şi Sampson începu să rîdă.

Am deschis o altă uşă şi ne-am dat seama după mirosul fetid că înăuntru erau cadavre. Am luminat cu lanterna şi i-am văzut pe Brianne şi pe Errol care nu mai aveau aspect uman. În clădire era cald şi descompunerea începuse repede. Mi-am dat seama că erau morţi de cel puţin o zi, poate mai mult.

Am îndreptat lanterna mai întîi spre Errol, apoi spre soţia lui. Mi s-a făcut greaţă. Mă gîndeam la Maria şi la ceea ce îi plăcea ei la Errol. Cînd Damon era mic îi spunea „unchiul Errol".

Corneea ochilor lui Brianne era aburită de parcă avea cataractă. Gura era larg deschisă şi maxilarele încleştate. Errol arăta mai mult sau mai puţin la fel. Mă gîndeam la familia care fusese executată în Silver Spring. Oare cu ce fel de criminali aveam de-a face? De ce-i uciseseră pe cei doi Parker?

Brianne nu avea bluză pe ea şi nici nu vedeam vreuna prin cameră. Pantalonii îi erau traşi în jos, lăsînd să se vadă slipul roşu şi coapsele.

Mă întrebam ce putea să însemne asta. Oare ucigaşul o dezbrăcase pe Brianne? Mai fusese cineva aici după ce fuseseră ucişi? Abuzaseră de ea după ce au ucis-o? Criminalul o fi făcut-o? Şi Sampson părea nedumerit.

– Nu mi se pare că au murit ca urmare a unei supradoze. Pare mai violent. Sînt sigur că au suferit.

– John, eu cred că au fost otrăviţi şi cine i-a otrăvit poate chiar a vrut să-i facă să sufere.

L-am sunat pe Kyle Craig şi i-am relatat ce descoperisem. Oare rezolvasem o parte din jaful din Silver Spring? Era cel puţin un criminal în libertate?

14

Autopsia făcută rapid mi-a confirmat suspiciunea că Errol şi Brianne Parker fuseseră otrăviţi. Ingestia unei doze mari de Anectine provocase o contracţie rapidă a muşchilor şi stop cardiac. Otrava fusese pusă într-o sticlă de Chianti. Brianne fusese violată după ce murise. Ce nebunie.

Sampson şi cu mine ne-am petrecut următoarele ore vorbind cu vagabonzii, cu cei fără adăpost, cu drogaţii care locuiau în clădirile abandonate de pe First Avenue. Nimeni nu a recunoscut că i-ar şti pe Errol sau Brianne şi nici unul

nu văzuse vreun vizitator neobişnuit în clădirea în care se ascundeau cei doi.

Într-un tîrziu m-am decis să mă duc acasă şi să dorm cîteva ore, dar eram la mine în dormitor şi nu reuşeam să adorm. M-am tîrît jos pe la cinci. Mă gîndeam din nou la Christine şi Alex.

Ultima notă lăsată de Nana pe frigider spunea: „Nici măcar o dată/ nu şi-a dorit să fie albă/ a visat/ doar să fie mai închisă". Am deschis frigiderul şi am luat o sticlă de suc după care am ieşit din bucătărie. Poezia de pe frigider îmi revenea întruna în minte.

Am deschis şi am închis televizorul. M-am dus apoi în camera de zi şi am cîntat „Nebun după tine" şi ceva de Debussy. Am cîntat „Clar de lună", care mi-a adus aminte de vremurile cele mai bune pe care le-am avut cu Christine. Îmi imaginam diverse modalităţi de a face relaţia noastră să meargă. Încercasem să-i fiu alături ori de cîte ori avusese nevoie de cînd se întorsese în Washington, dar ea continuase să mă respingă. În cele din urmă m-au podidit lacrimile. Le-am şters. *A plecat. Trebuie să reîncepi totul.* Însă nu eram sigur că mai puteam. Podeaua scîrţîi.

– Te-am auzit cîntînd, „Clar de lună", şi chiar foarte bine aş putea spune.

Nana stătea în uşă ţinînd o tavă cu două căni de cafea. Mi-a întins una şi s-a dus să se aşeze pe balansoarul de lîngă pian.

– E instant? am glumit cu ea.

– Dacă găseşti cafea instant la mine în bucătărie, îţi dau ţie casa asta.

– Dar e casa mea!

– Asta spui tu, băiete. Şi cu ce ocazie concertul ăsta de la răsărit de soare?

– De fapt, e un concert de dinaintea răsăritului de soare. Nu puteam să dorm. Am avut tot felul de coşmaruri şi nici dimineaţa nu pare mai bună decît noaptea, i-am mărturisit, bînd o gură din delicioasa cafea cu aromă de cicoare.

– E excelentă cafeaua ta!

– Mmmm, spune-mi ceva ce nu ştiu, îmi răspunse Nana continuînd să-şi bea cafeaua.

– Îl mai ţii minte pe Eroll, fratele vitreg al Mariei? I-am găsit corpul aseară într-o clădire de pe First Avenue.

– Îmi pare tare rău, Alex, să aud asta. Era o familie de treabă.

– Trebuie să mă duc să-i anunţ pe toţi în dimineaţa asta. Poate de asta m-am trezit aşa devreme.

– Şi mai ce? insistă ea. Mă cunoştea foarte bine, şi asta mă făcea să mă şi simt bine. Spune-mi, Alex, ce altceva te mai preocupă?

– E vorba de Christine, am spus în cele din urmă. Cred că totul s-a terminat între noi. Nu vrea să mă mai vadă şi mi-a spus-o ieri. Nu ştiu ce se va întîmpla cu Alex. Crede-mă, Nana, că am făcut tot ce îmi stătea în puteri.

Nana lăsă cana de cafea din mînă şi mă cuprinse cu braţul ei subţire. Era încă puternică şi mă ţinea strîns.

– Păi înseamnă că ai făcut ce ai putut, nu? Ce altceva mai puteai face?

– Încă n-a reuşit să uite ce s-a întîmplat în Bermude, am şoptit. Nu vrea să mai fie cu un poliţist. Nu mai suportă. Nu mai vrea să fie cu mine.

– Iei prea mult pe umerii tăi, Alex, îţi asumi vini care nu sînt ale tale şi asta te va face să clachezi, ascultă-mă pe mine.

– Ştii că te ascult, întotdeauna am făcut-o!

– Ba nu.

– Ba da!

– Ba nu, şi să ştii că pot să continuu aşa mai multă vreme decît tine. În plus, asta dovedeşte şi că am dreptate.

Nana avea întotdeauna ultimul cuvînt. E cel mai bun psiholog din casă sau cel puţin aşa susţine ea întruna.

15

Cel de-al doilea jaf a fost tot atît de neaşteptat ca explozia unei bombe şi s-a întîmplat în Falls Church, Virginia, la vreo douăzeci de kilometri depărtare de Washington.

Casa directorului băncii era o locuinţă construită în stil colonial într-un cartier liniştit unde oamenii păreau să se placă cu adevărat. Dovezi ale afecţiunii faţă de copii erau pretutindeni: jucării, coşuri de baschet, leagăne şi un stativ cu limonadă. Avea o grădină frumoasă, plină de plante înflorite. Păsările se aşezau pe o giruetă – o vrăjitoare călare pe mătură – de pe acoperişul garajului. În dimineaţa aceea mai că puteai auzi vrăjitoarea flecărind. Creierul le spusese celor din noua sa echipă ce vor găsi acolo şi ce aveau de făcut. Fiecare mişcare fusese foarte bine plănuită dinainte şi repetată.

Noua echipă era mai bună decît ceilalţi doi. Fusese nevoit să le dea jumătate din banii pe care-i luase de la Citibank ca să-i intereseze, dar merita. Îşi spuneau domnul Roşu, domnul Alb, domnul Albastru şi domnul Verde. Toţi aveau părul lung şi arătau ca membrii unei formaţii rock, dar erau o echipă eficientă, foarte tehnologizată.

Domnul Albastru era la intrarea filialei băncii First Union cînd s-a deschis şi domnul Verde îl însoţea. Amîndoi purtau cîte un pistol semiautomat sub geacă.

Domnul Roşu şi domnul Alb erau la casa directorului. Katie Bartlett auzi soneria şi se gîndi că venise doica. Se

sperie şi picioarele începură să-i tremure cînd deschise uşa şi-i văzu pe cei doi bărbaţi înarmaţi mascaţi şi pe cap cu căşti şi microfoane.

– Intră! strigă dl Roşu foarte tare. Ţinea arma îndreptată spre faţa ei.

Dl Roşu şi dl Alb îi conduseră pe mamă şi pe cei trei copii mici în camera de zi de la parter. Un perete de sticlă dădea spre un lac mic şi liniştit, dar n-ar fi putut fi zăriţi decît dintr-o barcă şi în dimineaţa aceea nu era nici o barcă pe lac.

– Acum vom face un film, explică dl Roşu doamnei Bartlett şi copiilor pe un ton prietenos.

– Te rog să nu faci rău nimănui, spuse Katie Bartlett. Vom fi foarte cooperanţi. Te implor, lasă armele.

– Aş vrea să pot, Katie, dar trebuie să-i demonstrez soţului tău că sînt hotărît şi că sînt aici cu tine şi cu copiii.

– Au doi, trei şi patru ani, răspunse ea, aproape plîngînd. Sînt nişte copii nevinovaţi. Copilaşii mei!

– Bine, bine, nu vreau să le fac rău copiilor, pe cuvînt, spuse dl. Roşu băgînd arma în toc.

Era mulţumit de felul cum decurgeau lucrurile. Katie părea inteligentă şi copiii bine crescuţi. Erau o familie de treabă, exact aşa cum afirmase Creierul.

– Leagă-i la gură, îi ceru dl Roşu lui Katie Bartlett, dîndu-i o rolă de bandă adezivă.

– Nu vor face nici un zgomot, promit, zise ea. Sînt copii ascultători.

Dl Roşu simţea chiar părere de rău pentru ea. Era o femeie drăguţă şi de treabă. Totul îi aducea aminte de cuplul cu un copil din filmul „Viaţa e frumoasă". Dl Roşu se adresă direct copiilor:

– Ăsta este un scotch şi o să jucăm un joc cu el. O să vă placă, le spuse el. Mămica voastră o să vă pună fiecăruia

cîte o bucată, pe gură, apoi o să facem un film ca să vadă şi tăticul cum arătaţi.

– Şi după aceea? întrebă Dennis, băieţelul în vîrstă de patru ani care părea foarte interesat de joc. O să încercăm să-l strigăm pe tata?

Dl Roşu rîse. Chiar şi dl Alb schiţă un zîmbet superior. Copiii erau simpatici şi spera că nu va trebui să-i ucidă în următoarele minute.

16

Cineva avea să fie omorît doar peste cîteva minute. Era ora opt şi douăsprezece minute. Jaful de la Falls Church se desfăşura conform planului şi nu mai putea fi oprit.

Dl Verde ţinea o armă cu tragere rapidă îndreptată către cele două funcţionare speriate. Amîndouă aveau pînă în treizeci de ani.

Dl Albastru era deja în biroul directorului băncii First Union. Îi explica regulile jocului şi consecinţele sale lui James Bartlett şi asistentei sale.

– Sper că nu are nimeni la îndemînă un buton de alarmă, le spuse el cu o voce ascuţită care avea menirea să le comunice că era pe cale să-şi piardă cumpătul. Ar fi o mare greşeală din partea voastră şi nu ne permitem *nici o* greşeală.

– Nu avem asemenea dispozitive, replică directorul, care părea destul de deştept şi dornic de a coopera. Ţi-aş spune dacă am avea.

– Ai auzit vreodată la cursurile organizate de Societatea Americană pentru Securitate Industrială? întrebă dl Albastru.

– Nu, n-am auzit, răspunse directorul pe un ton speriat. Îmi... îmi... cer scuze!

– Ei bine, prima lor recomandare este aceea ca, în timpul unui jaf, toată lumea să coopereze ca să nu fie nimeni rănit.

Directorul încuviință dînd din cap:

– De acord. Înțeleg ce vreți să spuneți și sînt foarte cooperant, domnule.

– Ești un tip destul de isteț pentru un director de bancă. Faptul că familia ta este ostatică e adevărul gol-goluț. Vreau ca și tu să-mi spui doar adevărul sau urmările ar putea fi neplăcute. Asta înseamnă *nici o* alarmă, *nici o* cameră ascunsă sau bani marcați. Dacă există vreun dispozitiv care mă înregistrează în momentul acesta, ar fi bine să-mi spui.

– Știu ce s-a întîmplat la Citibank în Silver Spring, spuse directorul. Fața lui mare și colțuroasă era toată roșie. Picături mari de transpirație îi curgeau de pe frunte și clipea neîncetat.

– Privește ecranul computerului, îl îndemnă dl Albastru arătîndu-i-l cu pistolul. Uită-te!

O imagine de film apăru pe ecran și el își văzu nevasta aplicînd bandă adezivă pe gurile copiilor.

– Doamne, Dumnezeule! Știu că directoarea din Silver Spring a întîrziat. Să mergem! Familia înseamnă totul pentru mine.

– Știu, îi spuse dl Albastru, apoi se întoarse către asistentă. Aținti arma către ea: Nici dumneavoastră nu sînteți o eroină, nu-i așa, domnișoară Collins?

Femeia neagă dînd din cap:

– Nu, domnule, chiar nu sînt. Banii băncii nu sînt banii mei și nu merită să mor pentru ei. Nu merită ca familia domnului Bartlett să moară pentru asta.

Dl Albastru zîmbi sub mască:

– Mi-ai luat vorbele din gură, spuse el, după care se întoarse către director: Și eu am copii, și tu ai, și nici unul dintre noi nu vrea să-i lase orfani. Era o replică gîndită de Creier și o găsea foarte eficientă. Să mergem!

Se duseră la seiful principal care avea o combinație dublă și pe care dl Bartlett și asistenta lui îl deschiseră în mai puțin de un minut.

Dl Albastru scoase un instrument argintiu de metal și-l arătă amîndurora.

– Aparatul ăsta este setat pe frecvența poliției. Dacă ei sau FBI-ul sînt alertați și vin încoace, o voi afla. Și atunci atît voi, cît și cele două funcționare veți muri. Spune-mi, există vreo alarmă în interiorul seifului?

Directorul negă printr-o mișcare a capului:

– Nu, domnule, nu sînt nici un fel de alarme secrete, pe cuvîntul meu de onoare.

Dl Albastru zîmbi din nou:

– Atunci să mergem să-mi iau banii. Mișcați-vă!

Dl Albastru terminase de luat toți banii cînd scanerul începu să emită: *Jaf în desfășurare la Banca First Union în Falls Church.*

Dl Albastru pivotă către James Bartlett și-l împușcă. Apoi se întoarse către domnișoara Collins și-i trimise un glonț în frunte.

Întocmai cum fusese plănuit.

17

Sirena de pe mașina mea urla.

Ca și corpul meu și creierul meu.

Am ajuns la banca First Union în Falls Church, Virginia, în același timp cu Kyle Craig și echipa lui de la FBI.

Un elicopter negru tocmai ateriza în parcarea goală a Centrului comercial din spatele băncii. Kyle și alți trei agenți au coborît din elicopter și s-au îndreptat spre mine alergînd. Mergeau aplecați și păreau niște călugări în drum spre

rugăciune. Toți patru aveau hanorace cu însemnele FBI, ceea ce însemna că se dorea să se știe că erau implicați în investigare. Crimele de pînă acum fuseseră îngrozitoare și speriaseră pe toată lumea. Oamenii trebuia liniștiți cumva. Kyle părea să nu fi dormit nici el.

– Ai intrat deja în bancă?

– Abia am ajuns și eu și am văzut elicopterul tău aterizînd. Mi-am imaginat că nu poți fi decît tu sau Darth Vader. Hai să mergem.

– Îți prezint pe agentul special Betsey Cavalierre, spuse Kyle arătîndu-mi o femeie mică de statură cu un păr negru, lucios și cu niște ochi aproape la fel de închiși la culoare. Pe lîngă hanoracul cu însemnele FBI, femeia era îmbrăcată cu un tricou alb, pantaloni kaki și pantofi sport. Avea undeva pînă în treizeci și cinci de ani și era drăguță, deși nu spectaculos.

– Ceilalți doi agenți sînt Michael Doud și James Walsh, continuă Kyle prezentările. El este Alex Cross, ofițerul de legătură cu poliția din Districtul Columbia. Alex e cel care a descoperit corpurile lui Errol și Brianne Parker.

Ne-am salutat și ne-am strîns mîna. Agentul special Betsey Cavalierre părea să mă cîntărească. Poate fiindcă eram prieten cu șeful ei sau că eram ofițerul de legătură între FBI și Poliția metropolitană. Kyle mă luă de mînă și mă trase la o parte.

– Dacă primi doi hoți sînt morți, atunci cine Dumnezeu e autorul jafului ăstuia? Mai rău de atît nu se poate. Acum sper că înțelegi de ce te-am implicat, spuse el în timp ce treceam de partea cealaltă a benzii galbene întinsă de poliție.

– M-ai implicat pentru că nu-ți place să suferi de unul singur.

Agentul FBI care răspundea de locul crimei mă conduse în holul băncii. Stomacul mi se întoarse pe dos. Două funcțio-

nare zăceau pe podea, moarte. Erau amîndouă îmbrăcate în taioare pătate de sînge. Rănile de la cap indicau că fuseseră împuşcate de la distanţă mică.

– Doamne, Dumnezeule, au fost executate! spuse agentul Cavalierre cînd am ajuns aproape de cadavre.

O echipă de la FBI începuse deja să filmeze scena crimei şi să facă fotografii. Noi ne-am dus la seiful deschis.

18

Situaţia s-a agravat brusc. În seif erau alte două cadavre: un bărbat şi o femeie. Fuseseră împuşcaţi de cîteva ori. Costumele lor fuseseră ciuruite de gloanţe. Mă întrebam dacă nu fuseseră cumva pedepsiţi şi care era păcatul lor. *Ce dracu' se întîmplase aici?!*

– Mie mi se pare lipsit de sens, remarcă Kyle mîngîindu-şi bărbia. Era un tic care mi-a adus instantaneu aminte de multe din cazurile la care lucrasem împreună. Ne mai plîngeam noi cîteodată, dar cînd aveam nevoie unul de altul ne susţineam.

– De obicei, jefuitorii de bănci nu ucid. Nu profesioniştii, observă Cavalierre. Nu-mi explic de ce au făcut nebunia asta?!

– Familia directorului a fost ostatică, la fel ca în Silver Spring? Dar nu eram sigur că vreau să aud răspunsul.

– Soţia împreună cu cei trei copii, răspunse Kyle. Acum am aflat. Mulţumesc lui Dumnezeu că au fost eliberaţi. De ce i-or fi ucis pe ăştia patru şi au eliberat familia? Nu mai înţeleg schema.

Nici eu nu înţelegeam, încă, dar Kyle avea dreptate: criminalii jefuitori nu acţionează coerent. Sau poate *noi nu reuşeam să gîndim precum ucigaşii. Nu înţelegeam!*

– Poate ceva n-a mers bine aici, la bancă. Asta în cazul în care este o legătură cu jaful din Silver Spring.

– Trebuie să plecăm de la presupunerea asta, hotărî agentul Cavalierre. Tatăl, doica şi copilul au fost ucişi în Silver Spring deoarece directoarea fusese avertizată că echipa trebuia să iasă din bancă la o anumită oră sau *ostaticii urmau să moară*. Şi, conform imaginilor înregistrate de camera de luat vederi a băncii, au întîrziat cîteva secunde.

Ca de obicei, Kyle deţinea informaţii suplimentare faţă de noi, dar de data asta ni le împărtăşi:

– Cineva a dat alarma poliţiei din Falls Church şi cred că asta a declaşat cele patru crime. Încercăm să depistăm locul de unde s-a dat telefonul de avertizare.

– Dar de unde să ştie jefuitorii de alarmarea poliţiei?

– Probabil că aveau un scaner cuplat pe frecvenţa poliţiei, îmi răspunse Cavalierre.

Kyle încuviinţă:

– Cavalierre e foarte deşteaptă în materie de jefuirea băncilor şi în general în materie de orice.

– De fapt, vreau să-i iau slujba lui Kyle, spuse ea zîmbind şi am crezut-o pe cuvînt.

19

L-am însoţit pe Kyle la sediul central al FBI din Washington. Toţi ne simţeam rău în urma vizitei pe care o făcusem la locul crimei. Cavalierre ştia multe despre jafurile de bănci, inclusiv despre cîteva comise în Vest şi care semănau cu loviturile de la Citibank şi First Union.

La sediul central ne-a dat toate informaţiile relevante pe care reuşise să le adune în grabă. Am citit dosarele a doi

desperado, Joseph Dougherty şi Terry Lee Connor. Mă întrebam dacă modul lor de operare nu servise drept model celor două jafuri. Dougherty şi Connor jefuiseră cîteva bănci în Vest. Dar nu înainte de a răpi familiile directorilor. Înaintea unui jaf îi ţinuseră prizonieri un week-end întreg pe director şi familia acestuia pentru a acţiona abia marţi.

– Totuşi e o mare deosebire. Dougherty şi Connor nu au rănit pe nimeni, spuse Cavalierre. Nu erau ucigaşi ca lepădăturile cu care avem de-a face acum. Ce dracu' urmăresc?

M-am convins să plec acasă pe la ora şapte. Am luat cina cu Nana şi copiii: pui prăjit, caşcaval pane şi broccoli. După ce am spălat vasele, am coborît cu Damon şi Jannie în pivniţă pentru antrenamentul săptămînal de box. Făceam asta de cîţiva ani şi antrenamentele nu le mai erau chiar necesare copiilor. Damon are zece ani şi Jannie opt şi amîndoi sînt capabili să se apere. Dar le face plăcere să se antreneze şi să petrecem un timp împreună, aşa cum îmi place şi mie.

Ce s-a întîmplat în seara aceea a venit din senin. Pe neaşteptate şi m-a găsit total nepregătit. După ce am aflat ce se întîmplase am înţeles de ce.

Jannie şi Damon se ţineau de prostii, făcînd paradă de ceea ce ştiau. Jannie intră în raza de acţiune a lui Damon, care o atinse cu un pumn. Lovitura o atinse direct în frunte, deasupra ochiului drept. *De asta sînt sigur*. Restul este confuz şi şocant. Parcă vedeam totul ca pe o serie de cadre redate cu încetinitorul.

Jannie se aplecă spre stînga, apoi căzu la pămînt fără simţire. Cu membrele ţepene. Totul s-a întîmplat fără nici un avertisment.

Damon strigă:

– Jannie! conştient că o rănise pe sora lui, deşi nu era decît un accident.

M-am năpustit lîngă ea cînd a început să tremure din toate încheieturile, cuprinsă de spasme. Se auzeau doar gemete sufocate. Nu era în stare să articuleze nici un cuvînt. Apoi dădu ochii peste cap.

Jannie începu să se înece îngrozitor. Credeam că îşi va înghiţi limba. Mi-am scos cureaua, am îndoit-o şi i-am introdus-o în gură ca s-o împiedic să-şi muşte limba sau să o înghită. Inima îmi bătea nebuneşte în timp ce încercam s-o îmbărbătez. Îi repetam întruna:

– *O să fie bine, o să fie bine, draga mea!*

Am încercat să fiu pe cît posibil de calm şi să n-o las să vadă cît de speriat eram. Spasmele violente continuau şi eram aproape sigur că Jannie suferise un atac cerebral.

20

Totul e în regulă, draga mea. Totul o să fie bine.

Au trecut aşa două sau trei minute îngrozitoare. Nimic nu era în regulă, nici măcar pe aproape; totul era atît de îngrozitor pe cît putea să fie, mai rău decît fusese vreodată.

Buzele lui Jannie aveau o culoare albăstrie şi saliva. Apoi pierdu controlul vezicii şi urină pe podea. Tot nu era în stare să vorbească.

Îl trimisesem pe Damon sus să ceară ajutor. Ambulanţa a ajuns la mai puţin de zece minute după ce criza se terminase. Pînă acum nu mai avusese o alta şi speram nici să nu mai aibă.

Doi paramedici intrară repede în subsol, unde eu continuam să stau în genunchi pe podea, alături de Jannie. Eu o ţineam de o mînă şi Nana de cealaltă. Îi pusesem o pernă de pe canapea sub cap şi o acoperiserăm cu o pătură. *E*

o nebunie, îmi spuneam întruna. *Nu se poate să se fi întîmplat aşa ceva.*

– Eşti bine, dulceaţă, murmură Nana uşor.

În cele din urmă, Jannie se uită la ea.

– Nu, nu sunt bine, Nana.

Acum era pe deplin conştientă, speriată şi derutată. Îi era şi ruşine că făcuse pe ea. Ştia că i se întîmplase ceva ciudat şi tragic. Paramedicii îi verificară semnele vitale: temperatura, pulsul şi presiunea sanguină. Apoi unul dintre ei îi puse o perfuzie în braţ, iar celălalt scoase un aparat de respirat.

Inima îmi bătea încă nebuneşte. Mi se părea că nici eu nu voi mai respira.

Le-am spus celor doi paramedici ce se întîmplase:

– A avut spasme violente cam două minute şi i-au înţepenit membrele ca nişte scînduri. A dat şi ochii peste cap. Le-am mai relatat şi de lovitura pe care o primise deasupra ochiului stîng.

– Totul pare să indice un atac de apoplexie, îmi spuse şefa echipajului. Privea cu înţelegere şi cu dorinţa de a ne linişti. Explicaţia ar putea fi lovitura, chiar dacă a fost uşoară, din cauza unghiului de atac. Ar trebui s-o ducem la spitalul St. Anthony.

Am încuviinţat, apoi am privit oripilat cum au pus-o pe feţiţa mea pe targă, au legat-o şi au dus-o la ambulanţa care aştepta în faţa casei. Încă nu eram sigur pe picioarele mele. Eram ca şi paralizat şi nu vedeam nimic în faţa ochilor.

– Vă rog să puneţi sirena, şopti Jannie către paramedici în timp ce o puneau în ambulanţă.

Am mers cu sirena pornită pînă la spital. Am spus „am mers", pentru că i-am însoţit şi eu pînă acolo.

A fost cel mai lung drum din viaţa mea!

21

La spital i-au făcut un EKG şi un examen neurologic atît de complex cît se putea la ora aceea. I-au testat nervii cranieni. I-au cerut să meargă drept, apoi să sară într-un picior pentru a vedea dacă nu prezintă ataxie. A făcut tot ceea ce i-au cerut şi părea mai bine acum, dar eu tot o priveam de parcă urma să cadă din moment în moment.

Chiar cînd s-a terminat examinarea, Jannie a avut a doua criză. A durat mai mult şi a fost mai violentă decît prima. Cred că nici dacă mi se întîmpla mie nu putea fi mai rău. După ce atacul s-a terminat, i-au făcut un Valium. O soră m-a întrebat dacă avusese vreun simptom înainte de criză, vederea înceţoşată, dureri de cap, greaţă sau pierderea echilibrului, însă eu nu observasem nimic neobişnuit.

După ce termină să o examineze, doctorul Bone de la urgenţă mă trase deoparte.

– Va rămîne aici peste noapte ca să o ţinem sub observaţie, fiindcă nu vrem să ne asumăm nici un risc.

– E foarte bine aşa, am spus. Tremuram tot. Vedeam după tremurul mîinilor.

– De fapt, s-ar putea să o ţinem chiar mai mult de atît, adăugă doctorul. Trebuie să-i facem mai multe teste. Nu-mi place că a avut şi a doua criză.

– Sigur, domnule doctor. Nici mie nu-mi place că a avut a doua criză.

Aveau un pat liber la etajul patru şi am urcat cu Jannie. Regulile spitalului nu-mi permiteau să rămîn acolo, dar am reuşit să-i conving. Era ameţită şi neobişnuit de tăcută. Nu mi-a pus nici o întrebare pînă cînd nu am ajuns în cameră şi am rămas singuri.

– Spune-mi adevărul, tată. Vreau să-mi spui tot. Adevărul.

– Păi... probabil că ai avut ceea ce se cheamă un atac cerebral. De fapt două. Se mai întîmplă, draga mea. Şi chiar aşa, din senin, cum s-a întîmplat în seara asta. E posibil să fie din cauza loviturii pe care ai primit-o de la Damon.

– Abia dacă m-a atins, răspunse ea nemulţumită, uitîndu-se în ochii mei de parcă ar fi încercat să citească în ei. Oricum, nu-i chiar aşa de rău, nu? Măcar am rămas pe pămînt, cel puţin deocamdată.

– Nu vorbi aşa, nu-i deloc amuzant.

– Bine, n-o să te mai sperii! şopti ea.

Jannie întinse mîna şi o cuprinse pe a mea, ţinîndu-mă strîns. Adormi în cîteva minute, cu mîna mea într-a ei.

PARTEA a II-a

SCRISORI DE AMENINȚARE

22

Nimeni nu-şi dădea seama ce se întîmplase sau de ce. Şi lui îi plăcea asta la nebunie.

Se hrănea cu sentimentul de superioritate. Erau cu toţii nişte dobitoci fricoşi.

Pe o scală numerică de 9,999 din 10 lucrurile mergeau foarte bine. Creierul era convins că nu făcuse nici o greşeală importantă. Cea mai mare satisfacţie i-o dădea jaful de la Falls Church şi faptul că cele patru cadavre îi nedumereau pe toţi.

Retrăi fiecare moment al odioasei crime de parcă ar fi fost acolo în locul norocoşilor domni Roşu, Alb, Albastru şi Verde. Vizualizase scena de la casa directoarei, apoi crimele de la bancă cu o plăcere şi o satisfacţie imensă. Creierul şi le recrea în minte, din nou, şi din nou fără să obosească. Semnificaţia şi măiestria lor îi dădeau încredere în claritatea gîndirii sale – şi în corectitudinea ei.

Se trezi zîmbind cînd îşi aminti de telefonul dat poliţiei: avertismentul că un jaf era în desfăşurare. El dăduse telefonul

pentru că voia ca angajații de la First Union să fie uciși. *Chiar ăsta era scopul. Nu-și dăduse nimeni seama de asta încă?*

Trebuia să recruteze o altă echipă, cea mai importantă dintre toate și care avea să fie cel mai greu de găsit. Trebuia să fie extrem de capabili și de autonomi și, datorită autonomiei lor aveau să-i pună poziția în pericol. Înțelesese chiar foarte bine că, cel mai adesea, oamenii inteligenți aveau un ego supradimensionat și incontrolabil. Cu siguranță că el avea.

Analiză pe ecranul computerului numele unor posibili candidați. Citi profilurile și dosarele cu crimele comise de parcă ar fi citit niște curriculum vitae. Apoi, deodată, în după-amiaza aceea mohorîtă și ploioasă, găsi o echipă care era atît de diferită de celelalte pe cît era el de restul omenirii.

Dovada? Nu aveau cazier. Nu fuseseră niciodată prinși, nici măcar suspectați și de aceea îi fusese atît de greu să-i găsească. Păreau perfecți – pentru perfecta sa misiune – pentru capodopera lui.

Nimeni nu își va da seama de ceea ce urma să se întîmple.

23

M-am întîlnit cu neurologul Thomas Petito la 9 dimineața și mi-a explicat răbdător testele pe care urmau să i le facă lui Jannie. Voia să determine posibilele cauze ale atacului. Mi-a spus că nu era bine să mă îngrijorez și că Jannie era în mîini sigure, ale lui, și că, deocamdată, cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să mă duc la muncă.

– Nu vreau să vă îngrijorați fără motiv și, oricum, nu vreau să-mi stați în cale, își argumentă Petito decizia de a mă trimite de acolo.

Am plecat spre Quantico în după-amiaza aceea după ce am luat prînzul împreună cu Jannie. Trebuia să-i văd pe cei mai buni tehnicieni şi analişti de la FBI şi ei erau acolo. Nu-mi plăcea ideea de a o părăsi pe Jannie, dar Nana era oricum cu ea şi nici nu aveau să-i facă vreun test important pînă în dimineaţa următoare.

Kyle mă sunase la spital să se intereseze de starea lui Jannie. Era foarte preocupat. Mi-a spus că Ministerul Justiţiei, industria bancară şi instituţiile media erau călare pe capul lui. FBI-ul cercetase deja întreaga Coastă de Est fără a descoperi nimic. Apelase chiar şi la unul dintre agenţii care făcuse parte din echipa care-l capturase pe expertul în jafuri Joseph Dougherty la mijlocul anilor '80.

Kyle mi-a mai spus şi că echipa de cercetare era condusă de agentul principal Cavalierre. N-am fost deloc surprins să aud asta pentru că mi se păruse a fi una dintre cele mai energice şi mai inteligente persoane din FBI pe care le întîlnisem, în afara lui Kyle, desigur.

Agentul care îl prinsese pe Dougherty se numea Sam Withers şi l-am întîlnit într-o sală de şedinţe în Quantico. Avea vreo şaizeci şi ceva de ani, ieşise la pensie şi ne-a spus că juca mult golf în Scottsdale. A admis că nu îl preocupaseră prea mult jafurile de bănci în vremea din urmă, dar că ultimele îi atrăseseră atenţia.

Betsey Cavalierre începu fără nici o introducere:

– Sam, ai apucat să citeşti informările în legătură cu jafurile de la Citibank şi First Union?

– Da, le-am citit de cîteva ori în timp ce eram în drum spre voi, răspunse Withers, trecîndu-şi mîna prin părul tuns scurt.

Era un bărbat masiv, cîntărind probabil vreo sută douăzeci de kilograme, dacă nu mai mult, şi îmi aducea aminte de cîţiva jucători de base-ball ieşiţi la pensie precum Ted Klusewski şi Ralph Kiner.

– Şi ce crezi? Există vreo legătură cu actualul dezastru?

– Diferenţele sînt prea mari între aceste jafuri şi cele de care m-am ocupat eu. Nici Dougherty şi nici Connor nu erau firi violente. Erau nişte hoţi de şcoală veche. Chiar şi ostaticii spuneau despre ei că sînt nişte persoane plăcute şi extrem de amabile. Connor le explica de fiecare dată că nu voia să ia nimic din casele lor şi că nu voia să le facă rău. Atît el, cît şi Dougherty urau băncile şi companiile de asigurări. S-ar putea ca asta să fie legătura între aceste jafuri.

Withers şi-a continuat expozeul cu o voce domoală. Mă gîndeam la ceea ce spunea şi poate că avea dreptate. Era posibil să mai existe cineva care disprețuia băncile şi companiile de asigurări sau poate ura bancherii şi familiile acestora. Cineva cu o ură profundă putea fi în spatele jafurilor şi crimelor. Avea la fel de multă logică precum restul datelor pe care le deţineam.

După plecarea lui Sam Withers am discutat alte cazuri care ar fi putut avea legătură cu acesta. Mie mi-a atras atenţia în special unul dintre ele. Un jaf important care avusese loc pe undeva pe lîngă Philadephia în ianuarie. Doi bărbaţi răpiseră soţul unei directoare executive şi pe copilul acesteia şi ameninţaseră că îi vor arunca în aer dacă nu deschidea seiful băncii.

– Ţineau legătura prin staţii de emisie-recepţie şi aveau şi scanere pe frecvenţa poliţiei. Semăna cu ceea ce s-a întîmplat la First Union, spuse Betsey citind din dosarele voluminoase pe care le avea în faţă. E posibil să fie aceleaşi persoane care au fost implicate în jaful de la First Union.

– A murit cineva?

– Nu, nimeni.

Cu toate resursele pe care FBI-ul şi sutele de departamente de poliţie le aveau, tot nu ştiam nimic în legătură cu jafurile şi crimele comise. Era ceva foarte în neregulă în treaba asta. Nu reuşeam să ne punem în pielea ucigaşului.

24

M-am întors la spital pe la patru şi jumătate şi am fost surprins să constat că Jannie nu era în camera ei. Nana şi Damon citeau cîte ceva şi mi-au spus că neurologul o luase să-i facă nişte teste.

Jannie s-a întors după un sfert de oră şi părea obosită. Era mult prea copilă ca să treacă prin astfel de încercări. Nici ea şi nici Damon nu avuseseră probleme de sănătate nici cînd erau bebeluşi, ceea ce făcea ca totul să pară şi mai grav. Cînd Jannie intră în cameră într-un scaun cu rotile, atît mie cît şi lui Damon ni s-a pus un nod în gît.

– Îmbrăţişează-ne, tăticule, zise ea, aşa cum o făceai cînd eram micuţi.

O imagine vie s-a reaprins în mintea mea. Mi-am amintit de sentimentul pe care îl aveam cînd îi ţineam pe amîndoi în braţe şi am făcut ceea ce Jannie îmi ceruse: i-am îmbrăţişat pe amîndoi copilaşii mei.

Cît eram încă îmbrăţişaţi, Nana se întoarse din scurta plimbare pe coridor împreună cu altcineva.

Christine Johnson intră în cameră în urma ei. Era îmbrăcată într-un compleu negru cu gri şi probabil că venise direct de la şcoală. Era distantă faţă de mine, dar măcar prezenţa ei îi făcea bine lui Jannie. Aveam de gînd să o întreb pe Nana mai tîrziu cine avea grijă de Alex.

– Iată-vă pe toţi, remarcă Christine, tot fără să se uite la mine. Mi-aş dori să-mi fi adus aparatul de fotografiat.

– Oh, întotdeauna sîntem aşa. Asta-i familia noastră, îi răspunse Jannie.

Am vorbit puţin, dar majoritatea timpului am ascultat-o pe Jannie descriind ziua lungă şi înspăimîntătoare prin care

trecuse. Părea deodată atît de vulnerabilă şi atît de mică. I s-a adus cina la cinci şi, în loc să se plîngă de calitatea mîncării de la spital, o găsi mai bună decît mîncărurile preferate pe care le făcea Nana.

Toată lumea a început să rîdă, cu excepţia Nanei care se prefăcu supărată.

– Foarte bine, putem comanda mîncare de la spital şi după ce vii acasă, spuse Nana, uitîndu-se încruntată. M-ar scuti de o grămadă de muncă şi de griji.

– Oh... dar ţie îţi place să găteşti, Nana, îi răspunse Jannie. Şi îţi place să-ţi faci griji.

– Da, aproape la fel de mult precum îţi place ţie să mă tachinezi.

Pe cînd Christine se pregătea să plece, sora intră în cameră cu un telefon în mînă şi spuse că era un apel important pentru detectivul Cross. Toţi m-au fixat cînd am luat aparatul.

– Nu-i nici o problemă, tăticule, mi se adresă Jannie.

Era Kyle Craig şi-mi dădea veşti proaste.

– Sînt pe drum spre banca First Virginia din Rosslyn. Au dat o nouă lovitură, Alex.

Nana îmi aruncă nişte săgeţi otrăvite din privire. Christine evita să se uite la mine. Mă simţeam vinovat şi ruşinat, dar nu făcusem nimic rău.

– Voi lipsi vreo oră şi ceva, le-am spus în cele din urmă. Îmi pare rău.

25

Distanţa dintre jafuri era prea mică, veneau unul după altul aşa cum cad piesele de domino. Cel care le plănuia nu voia să ne dea posibilitatea să gîndim, să respirăm sau să ne organizăm puţin.

Rosslyn era la cincisprezece minute de spitalul St. Anthony. Nu ştiam ce mă aştepta acolo: ce brutalităţi sau cîte cadavre.

Filiala băncii era la distanţă de un bloc de cartierul general al companiei Bell Atlantic. La rîndul ei, avea sediul într-o clădire separată. Însemna asta ceva pentru jefuitori? Şi dacă da, ce? Cele cîteva informaţii în plus pe care le aveam nu ne ajutau cu nimic. Cel puţin pe mine nu.

Am remarcat un magazin Dunkin' Donuts şi un Blocbuster Video vizavi. Oamenii intrau şi ieşeau de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

Dar ceva se întîmplase cu siguranţă.

Am văzut patru limuzine negre parcate una lîngă alta în faţa băncii. Am gîndit că erau de la FBI şi am parcat lîngă ele. Deocamdată, la faţa locului nu ajunsese nici o maşină a poliţiei. Kyle mă sunase, dar nu sunase şi la poliţia din Rosslyn. Nu era un semn bun.

I-am arătat legitimaţia unui agent deşirat, postat la intrarea în bancă. Părea să aibă vreo treizeci de ani şi era nervos şi speriat.

– Şeful a ajuns deja şi vă aşteaptă, domnule detectiv.

– E vreo victimă?

Agentul dădu din cap şi încercă să nu arate că este nervos.

– Abia am ajuns, domnule, şi nu ştiu care este situaţia în interior. Agentul special Cavalierre mi-a spus să stau aici. Ea se ocupă de caz, ştiţi, nu?

– Da, ştiu!

Am deschis uşa de sticlă şi m-am oprit puţin în dreptul bancomatelor din hol. M-am concentrat şi am încercat să mă pregătesc puţin. I-am văzut pe Kyle şi pe Betsey Cavalierre de partea cealaltă a holului. Stăteau de vorbă cu

un om cu părul cărunt ce părea a fi directorul băncii sau adjunctul acestuia. *Aparent nimeni nu fusese rănit. Iisuse, era posibil?*

Kyle mă văzu şi se apropie imediat de mine. Betsey era atît de aproape de el încît păreau lipiţi unul de altul.

– E un miracol, îmi spuse Kyle. Nimeni n-a păţit nimic aici. Au luat banii şi au dispărut. Mergem la casa directorului pentru că soţia şi fata lui au fost ostatice şi telefonul nu mai funcţionează.

– Ar trebui să suni poliţia din Rosslyn, Kyle, probabil că au vreo echipă pe acolo.

– E la trei minute de aici. Să mergem! se răsti Kyle la mine, în timp ce el şi Cavalierre se îndreptau deja către uşă.

26

Mesajul lui Kyle era mai mult decît clar. FBI-ul se ocupa de investigarea jafurilor şi a crimelor, iar eu puteam să-i ajut sau să dispar. Pentru moment, preferam să-i ajut. Era cazul lui Cavalierre şi al lui Kyle, problema lor, durerea lor de cap.

Nimeni nu scoase o vorbă pe drumul prin Rosslyn într-una din maşinile FBI-ului. Jafurile de pînă acum avuseseră cel puţin o trăsătură comună: *cineva murea întotdeauna.* Totul dădea impresia că un criminal în serie jefuia bănci.

– Alarma s-a declanşat direct la FBI? i-am pus lui Kyle întrebarea care mă preocupa de cînd mă sunase la spital.

Betsey Cavalierre se întoarse spre mine.

– First Union, Chase, First Virginia şi Citibank sînt toate conectate la noi, deocamdată. A fost decizia lor – noi nu am încercat să-i influenţăm. Am mai cerut cîţiva agenţi în plus

în zona districtului Columbia astfel încît să fim pregătiți în cazul în care se întîmplă un alt jaf. Am ajuns la filiala din Rosslyn în mai puțin de zece minute, însă ei dispăruseră deja.

– Ați sunat deja la poliția din Rosslyn? am întrebat.

– I-am sunat, Alex, pentru că nu vrem să supărăm pe nimeni dacă nu e nevoie. Probabil că se îndreaptă deja spre bancă.

– Nu însă și spre casa directorului.

– Vrem să verificăm noi primii casa, răspunse Cavalierre în locul lui Kyle. Criminalii nu fac nici o greșeală, așa că nici noi nu ne permitem să facem vreuna.

Era brutală și nerăbdătoare cu mine. Și nu-mi plăcea tonul ei, însă nu avea aerul să-i pese de ceea ce gîndesc eu.

– Poliția din Rosslyn este foarte competentă. Am cooperat deja cu ei. Tu îi cunoști? am întrebat, încercînd să țin partea cîtorva dintre oamenii pe care îi cunoșteam și-i respectam.

– Știi bine, Alex, că totul depinde de cine este mai ager, asta e problema. Betsey are dreptate, nu ne permitem să facem nici o greșeală, pentru că ei nu greșesc.

Am intrat pe High Street în Rosslyn. Cartierul arăta liniștit, prosper: peluze îngrijite, garaje pentru două mașini și case mari, atît vechi cît și noi.

Nu m-am putut abține să nu mă gîndesc: *întotdeauna ucid pe cineva. Au ucis deja o familie.*

Am parcat mașina în fața unei case cu numărul 315 scris cu roșu pe o cutie poștală galbenă. O altă mașină se opri în spatele nostru – alți agenți. Cu cît erau mai mulți, cu atît era mai înfricoșător.

– Probabil că au plecat deja, anunță Kyle prin stație. Dar țineți minte că nu știm cu siguranță. Avem de-a face cu ucigași. Și au aerul că le place ceea ce fac.

27

Nu se ştie niciodată, mă gîndii. Cît de adevărat era şi cît de înspăimîntător poate fi uneori acest gînd.

Oare de aceea îmi plăcea ceea ce făceam? Puseul de adrenalină care nu se compara cu nimic altceva din ceea ce trăisem pînă atunci? Incertitudinea ce plana asupra fiecărui nou caz? Plăcerea vînătorii? O parte ascunsă a personalităţii mele? Ce? Ocazionalul triumf al binelui asupra răului? Adesea al răului asupra binelui?

Mi-am scos pistolul din toc, încercînd între timp să nu mă mai gîndesc la nimic ce m-ar fi putut distrage în următoarele momente. M-am năpustit împreună cu Kyle şi Betsey la uşa de la intrare, toţi trei cu armele scoase. Toţi aveam un aer profesional, tensionat.

Nu se ştie niciodată.

Din afară nu se auzea nimic. Un cîine urla a pustiu prin vecinătate şi un bebeluş plîngea. Plînsetul bebeluşului nu venea din casa directorului.

Cineva murise de fiecare dată. Ăsta era singurul punct comun pe care îl aveau jafurile. Să fi fost vreun ritual al ucigaşului? Un avertisment? Pentru ce? Ce Dumnezeu se întîmpla?

– Intru eu primul, i-am spus lui Kyle.

Nu-i ceream permisiunea. Sîntem în Washington. Oricum, aproape.

Kyle a preferat să nu mă contrazică. Cavalierre era tăcută, dar ochii ei mă studiau. Oare mai fusese într-o situaţie asemănătoare? Ce simţea acum? Mai trăsese vreodată cu arma?

Uşa era deschisă. Ei o lăsaseră aşa. Cu ce scop? Sau fiindcă plecaseră în grabă?

Am intrat repede şi în tăcere, gîndindu-mă la ce e mai rău şi sperînd să nu fie aşa. Era întuneric în hol, în camera de zi şi în bucătărie, cu excepţia unei lumini roşii care venea de la un ceas digital de pe cuptor. Nu se auzea decît zumzetul frigiderului.

Cavalierre ne făcu semn să ne despărţim. Nici o şoaptă în casă. Nu era semn bun. Unde erau membrii familiei? Am pornit spre bucătărie, dar nu era nimeni acolo. Am deschis o uşă de lemn şi am dat într-o debara. *Un miros puternic de condimente şi mirodenii.*

Am deschis o a doua uşă: un şir de scări duceau la etajul doi.

O a treia uşă: *scări ce duceau în pivniţă.*

Trebuia să verific pivniţa. Am încercat comutatorul, dar nu s-a aprins nici o lumină. *La dracu'!*

– Poliţia! am strigat, însă nu am primit nici un răspuns.

Am inspirat profund. Nu mă temeam pentru mine, însă îmi era frică de ce aveam să găsesc jos. Am ezitat o secundă sau două şi am început să cobor scările de lemn care scîrţîiau. Întotdeauna am urît beciurile.

– Poliţia! am repetat. Nici un răspuns. Nu e amuzant să intri în locuri întunecoase în case pe care nu le cunoşti. Nici măcar dacă ai un pistol şi ştii să-l foloseşti destul de bine. Am aprins lanterna. *Bine, să mergem.*

Inima îmi bătea nebuneşte în timp ce coboram scările. Pistolul îmi era la îndemînă. M-am aplecat şi m-am uitat împrejur. Iisuse!

Le-am văzut de îndată şi am simţit fiorul dat de adrenalină.

– Sînt detectivul Cross. Sînt de la poliţie!

Soţia şi fetiţa erau amîndouă acolo. Femeia era legată şi avea un căluş în gură. Ochii îi erau larg deschişi şi străluceau.

Copilul avea o bucată de bandă adezivă pusă peste gură. Din piept îi ieşeau gemete subţirele.

Bine măcar că erau în viaţă. De data aceasta nimeni nu fusese rănit, nici acasă, nici la bancă.

De ce era aşa?

De ce se schimbase modul de operare?

– Ce se întîmplă acolo? Eşti bine, Alex? l-am auzit pe Kyle strigînd.

Am îndreptat lanterna în sus şi i-am văzut pe Kyle şi pe Cavalierre în capul scărilor.

– Sînt aici şi sînt tefere!

Ce Dumnezeu se întîmpla?!

28

Creierul – ce nume bizar şi absurd. Era aproape pervers şi tocmai de aceea îi plăcea.

Se uita la scena din casa bancherului şi se simţea de parcă privea din afara corpului său. Îşi amintea de un spectacol vechi de televiziune, din tinereţea sa: *Eşti acolo.* Şi într-adevăr era.

I se părea de-a dreptul palpitant să-i vadă pe tehnicienii de la FBI intrînd în casă cu magicele lor cutii negre. Ştia totul despre ei, despre UCV – Unitatea de Crime Violente.

Îi observa de aproape pe agenţii cu expresii grave intrînd şi ieşind.

Apoi ajunse şi poliţia din Rosslyn. Şase, şapte maşini cu girofarurile pornite. Era chiar amuzant.

În cele din urmă îl văzu pe detectivul Alex Cross plecînd din casă. Cross era înalt şi bine făcut. Avea ceva mai mult de patruzeci de ani şi semnăna cu boxerul Muhammad Ali în vremurile lui bune. Totuşi faţa lui Cross nu era la fel de turtită,

iar ochii lui căprui scăpărau neîncetat. Arăta mult mai bine decît arătase vreodată Ali.

Cross era unul dintre cei mai importanți adversari ai săi într-o luptă pe viață și pe moarte. Era o luptă intensă a inteligenței, dar chiar mai mult decît atît, o bătălie a voințelor.

Creierul era convins că va cîștiga în fața lui Cross. Premisa era greșită. Creierul cîștigă întotdeauna, nu? Și totuși se simțea oarecum nesigur. Cross emana încredere în sine și asta-l făcea pe el să fie nervos. *Cum de îndrăznea? Cine se credea detectivu' ăsta?*

Mai rămase puțin să privească spre clădire, știind că se afla în siguranță în locul acela. *În deplină siguranță* pe o scală de 9,9999 din 10.

Atunci îi veni un gînd nebunesc și știa de unde îi vine. Cînd era copil, îi plăceau la nebunie filmele și specatcolele TV cu indieni și cowboys. Întotdeauna ținea partea indienilor și îi plăcea mai ales una dintre chestiile pe care le făceau: se strecurau în tabăra inamicilor și îi atingeau în timp ce dormeau. Creierul voia să repete isprava cu Alex Cross.

29

După ce ne-am asigurat că toată lumea din casă era în siguranță, am sunat la spital să văd cum se mai simțea Jannie. Vina, paranoia și simțul reponsabilității față de muncă trăgeau de mine în toate direcțiile. Furiile mă aveau în vizor. Familia directorului băncii era în siguranță. Dar a mea?

Mi s-a dat legătura în biroul asistentelor de la etajul la care se afla Jannie. Am vorbit cu Julietta Newton, care mai venea din cînd în cînd în camera lui Jannie cînd eram și eu pe acolo. Figura ei îmi aducea aminte de o prietenă, o asistentă care murise cu un an înainte, Nina Childs.

– Sînt Alex Cross, îmi pare rău că te deranjez, Julietta, dar încerc să dau de bunică-mea sau de fiică-mea Jannie.

– Nana nu e aici deocamdată, o însoţeşte pe Jannie căreia trebuie să i se facă o tomografie. Au găsit un loc liber şi doctorul Petito a decis să o ia pe ea.

– Sînt în drum spre spital, Jannie e bine?

Sora ezită o clipă, apoi spuse:

– A avut o altă criză, dar acum situaţia s-a stabilizat.

M-am grăbit să plec la spital şi am ajuns acolo în cincisprezece minute. Era aproape ora zece. Nu era nimeni la intrare, aşa că am pătruns direct pe un coridor luminat de un bec albastru care crea o atmosferă fantastică la ora aceea din noapte.

Cînd aproape ajunsesem la uşa pe care scria TOMOGRAFIE COMPUTERIZATĂ, un tehnician apăru din partea cealaltă a coridorului. M-a făcut să tresar – umblam ca prin ceaţă. Mă gîndeam şi-mi făceam griji pentru Jannie.

– Vă pot ajuta cu ceva? Ce faceţi aici, domnule?

– Sînt tatăl lui Jannie Cross, detectivul Cross. I se face o tomografie. A avut o criză în seara asta.

– Este jos. Vă conduc eu pînă acolo. Cred că este deja la jumătatea testului. E ultimul nostru pacient din seara asta.

30

Tehnicianul mă conduse în sala de tomografie unde am găsit-o pe Nana. Încerca să se arate calmă şi să dea dovadă de obişnuitul autocontrol, însă de data asta nu-i mergea. Îi vedeam teama oglindindu-i-se în ochi sau poate era doar proiecţia propriilor mele sentimente.

Am aruncat o privire tomografului – o realizare de ultim moment a tehnicii. Era mai deschis şi mai puţin restrictiv

decît multe altele pe care le văzusem. Făcusem şi eu două tomografii, aşa că ştiam despre ce este vorba. Jannie era întinsă pe spate înăuntru, cu capul imobilizat. Imaginea ei singură, în interiorul impunătoarei maşini, mă tulbura la fel de mult ca faptul că avusese trei atacuri în două zile.

– Ne aude? am întrebat-o pe Nana.

– Ascultă muzică, dar poţi s-o iei de mînă. Îţi va recunoaşte atingerea.

I-am luat mîna lui Jannie şi i-am strîns-o uşor. Mă recunoscuse, pentru că mi-a strîns şi ea mîna.

– Ce s-a întîmplat cît timp am fost plecat?

– Am avut noroc, foarte mult noroc. Doctorul Petito îşi făcea vizita şi vorbea cu Jannie cînd a avut ultima criză. El a cerut imediat o tomografie şi i-au făcut loc peste rînd. De fapt, au mai ţinut deschis doar pentru ea.

M-am aşezat pentru că simţeam nevoia. Fusese o zi lungă şi stresantă şi încă nu se terminase. Aveam pulsul încă accelerat şi capul mi se învîrtea. Celelalte părţi ale corpului meu se străduiau să ţină pasul.

– Nu te învinui. După cum ţi-am spus, am avut mare noroc. Cel mai bun doctor din spital era la ea în salon.

– Nu învinovăţesc pe nimeni, am murmurat, deşi nu eram deloc convins.

– Chiar dacă ai fi fost aici cînd a avut atacul, tot ar fi trebuit să i se facă o tomografie. Şi dacă îţi mai pui problema că ar putea fi din cauza boxului, să ştii că doctorul Petito a spus că posibilităţile sînt mici. Contactul a fost minim şi cauza este alta.

De asta îmi era şi mie teamă. Am aşteptat să termine examinarea. O aşteptare lungă şi dificilă. În cele din urmă, Jannie fu scoasă uşor afară din aparat. Privirea i s-a luminat cînd m-a zărit.

– *Fugees,* spuse ea, întinzîndu-mi căştile să aud şi eu muzica. „Killing me softly with his song", însoţi ea formaţia. Bună, tati. Mi-ai spus că te întorci şi ţi-ai ţinut promisiunea.

M-am aplecat s-o sărut.

– Aşa e! Cum te simţi, dragostea mea? Ţi-e bine?

– Mi-a plăcut muzica pe care mi-au pus-o. Mă simt bine. Sînt rezistentă. Abia aştept să văd pozele creierului meu.

Simţeam aceeaşi nerăbdare. Şi doctorul Petito aştepta rezultatele testului. Părea să nu părăsească spitalul niciodată. Ne-am întîlnit în biroul lui puţin după unsprezece şi jumătate. Trecusem de mult de oboseală. Amîndoi eram în aceeaşi situaţie.

– Aţi avut o zi lungă.

Fiecare zi părea să fie la fel pentru doctorul Petito. Neurologul îşi începea programul la şapte şi jumătate şi rămînea la spital pînă la nouă, zece seara, cîteodată chiar mai tîrziu. Le spunea pacienţilor să-l sune acasă dacă aveau vreo problemă sau dacă erau speriaţi.

– Asta-i viaţa mea! „M-a ajutat" să divorţez acum cîţiva ani, spuse el căscînd. Şi mă face să fiu singur acum. Asta şi frica mea de relaţii. Oricum îmi iubesc meseria.

Am încuviinţat pentru că înţelegeam, după care i-am pus întrebarea care mă ardea:

– Ce aţi descoperit? Este în regulă?

Dădu din cap, apoi îmi spuse cuvintele pe care nu voiam să le aud:

– Mă tem că are o tumoare. Un tip deosebit care îi afectează pe cei foarte tineri, dar vom avea confirmarea după operaţie. E localizată la nivelul creierului mic şi e de dimensiuni mari. Îmi pare rău că trebuie să vă spun că viaţa ei e în pericol.

Mi-am petrecut o altă noapte la spital cu Jannie. A dormit din nou ţinîndu-mă de mînă.

31

Am primit un mesaj dimineață, devreme. Am dat un telefon și am primit vești rele de la Sandy Greenberg, un prieten care lucra pentru Interpol în Lyon, Franța.

O femeie pe nume Lucy Rhys-Cousins fusese ucisă cu sălbăticie într-un supermarket din Londra în timp ce copiii ei priveau scena. Sandy mi-a spus că poliția din Londra îl bănuia pe soțul femeii, Geoffrey Schafer, un om pe care îl știam cu numele de Nevăstuica.

Nu-mi venea să cred. Nu acum. Nu Nevăstuica.

– Și este sau nu Schafer? Știi cu siguranță?

– El este, dar nu le vom spune asta șobolanilor din presă. Scotland Yard-ul este absolut sigur și copiii l-au recunoscut. Le-a ucis mama chiar în fața lor.

Geoffrey Schafer fusese cel care o răpise pe Christine și comisese cîteva crime oribile în cartierul de sud-est din Washington. Victimele lui erau amărîții lipsiți de apărare. Vestea că era în viață și ucidea din nou mi-a venit ca o lovitură sub centură. Știam că va fi mult mai rău pentru Christine cînd va afla asta.

Am sunat-o acasă, dar mi-a răspuns robotul. Calm, i-am lăsat un mesaj. „Christine, te rog răspunde dacă ești acolo. Ridică receptorul. Este foarte important să stăm de vorbă."

Nimeni nu răspunse. Știam că era imposibil ca Schafer să fie în Washington, totuși, posibilitatea că ar putea fi mă îngrozea. Neprevăzutul făcea parte din schema lui de atac. Blestemată Nevăstuică!

M-am uitat la ceas. Era șapte dimineața și știam că uneori Christine mergea la școală și sîmbăta. Am hotărît să mă duc pînă la școală. Oricum nu era departe.

32

Mă gîndeam în timp ce conduceam: *Doamne, nu lăsa să se întîmple asta! Nu din nou. Nu se poate să-i faci asta. Nu o vei face!*

Am parcat lîngă şcoală şi am sărit din maşină. Apoi am luat-o la fugă prin curte şi pe culoare pînă în biroul ei. Picioarele îmi tremurau. Am auzit zgomotul făcut de calculator înainte de a intra. M-am uitat înăuntru şi m-am simţit uşurat văzînd-o pe Christine în biroul ei primitor, unde totul părea vraişte. Era întotdeauna foarte concentrată cînd lucra. N-am vrut să o sperii, aşa că am privit-o o clipă, apoi am ciocănit uşor.

– Eu sînt, am murmurat încetişor.

Ea a încetat să tasteze şi s-a întors. O clipă m-a privit aşa cum o făcea altădată. Am simţit că mă topesc. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni albaştri şi o bluză galbenă de mătase. Nu părea să treacă printr-o perioadă grea, dar ştiam că nu ăsta este adevărul.

– Ce cauţi aici? mă întrebă în cele din urmă. Am auzit ştirile la CNN. Am văzut glorioasa scenă a crimei de la supermarketul din Londra. Dădu din cap şi închise ochii.

– Cum te simţi?

– Nu mi-e bine deloc! slobozi ea răspunsul. Nici nu-mi dau seama ce mai înseamnă să-ţi fie bine, şi ştirile astea nu mă ajută cîtuşi de puţin. Nu pot să dorm şi am coşmaruri tot timpul. Nu pot să mă concentrez în timpul zilei. Îmi imaginez tot felul de lucruri îngrozitoare care se pot întîmpla micului Alex. Lui Damon, lui Jannie şi lui Nana, şi ţie. Nu reuşesc să depăşesc starea asta.

Cuvintele ei mă dureau. Neputința mea de a o ajuta îmi dădea un sentiment înfiorător.

– Nu cred că se va întoarce aici.

Christine mă privi furioasă.

– N-ai de unde să știi!

– Schafer se consideră superior nouă. În lumea lui imaginară, noi nu sîntem la fel de importanți precum soția lui. Mă surprinde că nu i-a ucis și pe copii.

– Vezi! Te surprinde! Nimeni nu știe sigur ce va face maniacul ăsta. Și acum ai de-a face cu mai mulți de același tip: oameni nebuni care ucid ostatici nevinovați fără nici un motiv. *Doar pentru că pot să o facă.*

Am dat să mă apropii de ea, dar m-a oprit cu un gest.

– Te rog, nu! Pleacă!

Se ridică de pe scaun și trecu pe lîngă mine spre toaleta profesorilor fără să se uite înapoi.

Știam că nu va ieși de acolo pînă cînd nu va fi sigură că am plecat. Pornind spre ieșire, mă gîndeam că nici măcar nu mă întrebase ce făcea Jannie.

33

Am trecut pe la spital înainte de a mă duce la muncă. Jannie se trezise, așa că am luat micul dejun împreună. Mi-a spus că eram cel mai bun tată din lume, iar eu i-am zis că era cea mai bună fiică. Apoi i-am explicat că avea o tumoare și că urma să fie operată. Fetița mea mi-a plîns în brațe.

După ce a ajuns și Nana, Jannie a fost dusă să i se facă și alte teste. Cîteva ore nu aveam nimic de făcut la spital. Am plecat să mă întîlnesc cu cei de la FBI. Munca era omniprezentă. Christine îmi spusese: *Tu nu faci decît să vînezi nebuni și maniaci patetici.* Nu vedeam nici o ieșire.

Agentul special însărcinat cu acest caz, Cavalierre, a ajuns la şedinţa de informare la ora unsprezece fix. Mi se părea că jumătate din oamenii FBI-ului erau acolo şi asta îmi dădea o oarecare siguranţă.

Mi-am amintit că echipa care cerceta jafurile trebuia să fie extrem de profesionistă. Poate de aceea o alesese Kyle pe Cavalierre pentru acest caz. Îmi spusese că era o persoană organizată şi exactă, unul dintre cei mai bine cotaţi agenţi ai FBI-ului. Gîndurile mi se îndreptau către jafuri şi crime. Oare de ce îşi doreau această publicitate şi chiar oprobriul opiniei publice? O făceau pentru a induce un sentiment de teamă funcţionarilor de la alte bănci pe care voiau să le jefuiască? Urmăreau să-i sperie de moarte pe toţi aşa încît nimeni să nu li se opună sau crimele fuseseră făcute din dorinţa de răzbunare? Ideea că unul sau mai mulţi dintre ucigaşi lucrase la o bancă părea logică. Mergeam pe această pistă mobilizînd toate resursele.

Mi-am aruncat privirea prin încăperea supraaglomerată din clădirea biroului operativ al FBI-ului. Pe un perete erau poze ale suspecţilor şi martorilor şi declaraţii ale acestora. Din nefericire, nici unul dintre suspecţi nu părea plauzibil. Titlurile rubricilor organizate pe pereţi aveau diferite nume: „Grăsanul", „Soţia directorului", „Prietena soţului", „Mustaţă".

De ce nu aveam nici măcar un singur suspect? Ce ar trebui să ne spună asta? Ce ne scapă?

– Salut şi bună dimineaţa. Vreau să mulţumesc tuturor anticipat pentru că aţi renunţat la week-end, spuse agentul Cavalierre cu o doză necesară de ironie şi umor. Purta pantaloni kaki şi un tricou mov deschis. Avea şi o bentiţă minusculă, mov, prinsă în păr. Arăta încrezătoare şi surprinzător de relaxată.

– Dacă nu vii sîmbătă, spuse un agent cu mustaţa pleoştită din spatele camerei, nu te obosi să vii duminică.

– Ați observat că șmecherii stau întotdeauna în spate, ricană Cavalierre, apoi zîmbi convingător. Era foarte stăpînă pe sine.

Ridică un dosar albastru.

– Toată lumea are un dosar mare și rău ca acesta, care conține cazuri din trecut care ar putea avea legătură cu cazul nostru. Jafurile comise de Joseph Dougherty în Vestul Mijlociu în anii '80 sînt similare sub anumite aspecte. Mai sînt, de asemenea, materiale despre David Grandstaff, eminența cenușie a celui mai mare jaf de bancă din istoria Americii. Interesant e că Grandstaff a fost prins de FBI. Însă am folosit și mijloace neortodoxe în încercările noastre de a-l prinde. După un proces de șase săptămîni, juriul a deliberat zece minute și l-a achitat pe Grandstaff. Nici pînă astăzi cele trei milioane furate în jaful de la First National Bank din Tucson nu au fost recuperate.

Cineva din față a ridicat mîna și a întrebat:

– Unde este Grandstaff acum?

– A trecut în anonimat, la vreo doi metri sub pămînt, răspunse Cavalierre. Nu e implicat în nici unul din aceste jafuri, dar probabil că este o sursă de inspirație pentru ele, la fel ca și Joseph Dougherty. E posibil ca cei care au dat aceste lovituri să se fi inspirat din „lucrările" lor. Cum am auzit spunîndu-se în filme. „Sînt persoane studioase".

La vreo jumătate de oră după ce începuse ședința, Cavalierre m-a prezentat celorlalți.

– Unii dintre voi îl știți deja pe Alex Cross de la poliția din Districtul Columbia. E la Brigada de Omucideri și are doctoratul în psihologie. Doctorul Cross este psiholog criminalist și un foarte *bun* prieten al lui Kyle Craig. Sînt foarte buni amici, așa că ar fi bine să vă țineți pentru voi părerile despre Poliția metropolitană.

Se uită în direcția mea.

– Doctorul Cross a descoperit cadavrele lui Brianne și Errol Parker, singurele noastre indicii în acest caz. Sper că observați cît de grijulie sînt să-l linguşesc pe doctorul Cross.

M-am ridicat în picioare și am aruncat o privire în camera de conferințe.

– Mă tem că și familia Parker a trecut în anonimat, am spus eu, stîrnind cîteva zîmbete. Cei doi erau niște hoți mărunți, dar făcuseră închisoare pentru jafuri de bănci. Îi verificăm pe toți cei cu care au intrat în contact în închisoarea Lorton. Deocamdată nu am descoperit nimic. De fapt, toate eforturile noastre de pînă acum au fost zadarnice.

– Cei doi Parker erau hoți pricepuți, dar nu la fel de organizați ca cel care i-a implicat în aceste jafuri și apoi i-a ucis. Apropo, au fost otrăviți. Cred că ucigașul i-a privit murind și e posibil să fi violat cadavrul lui Brianne Parker. Deocamdată este doar o supoziție, dar nu cred că toată nebunia asta are legătură doar cu jafurile.

34

Creierul nu putea să doarmă. Prea multe gînduri neavenite îi bîntuiau mintea deja suprasolicitată. Fusese grav înșelat pentru a ajunge în această situație.Trebuia să se răzbune. Își dedicase existența fiecare moment al ultimilor patru ani, acestei răzbunări.

Se ridică din pat și se așeză la birou, așteptînd să-i treacă greața și să se oprească din tremurat. *Am o viață patetică. O disprețuiesc. Disprețuiesc orice are legătură cu ea.*

În cele din urmă se hotărî să scrie scrisoarea plină de ură la care se gîndise în timp ce stătea întins pe pat.

În atenția directorului de la Citibank

Această scrisoare este un semnal de alarmă și trebuie luată în serios. Consecințele asupra băncii vor fi majore.

Crezi că ești în siguranță și departe de oamenii mărunți, dar nu este așa.

În timp ce scriu asta îmi tremură mîna. Tot corpul îmi tremură de furie.

Bancherul meu e într-o stare de amorțeală. Ținînd cont că este „bancher personal", nu se ridică la înălțimea așteptărilor. E la fel de neimplicată în relația noastră precum obiectele din biroul ei. Întotdeauna am crezut că bancherii sînt persoane inteligente și nu fac greșeli. Atunci cum se poate ca, de atît de multe ori, să se facă atîtea erori grosolane în legătură cu contul meu.

Am cerut un simplu transfer bancar care nu s-a făcut la timp.

M-am mutat de curînd, dar ei nu au ținut seama de schimbarea adresei. Au trecut trei luni și încă nu am primit nici o confirmare. În cele din urmă am aflat că transferul nu fusese făcut și că documentele mele sînt trimise la o adresă greșită.

După toate aceste insulte și greșeli ale angajaților voștri care sînt ocupați să nu facă nimic, banca mai are și tupeul și neruşinarea de a-mi refuza cererea de împrumut. Partea cea mai grea de suportat a fost aceea că m-au silit să o ascult pe domnișoara Înțepată refuzîndu-mă pe un ton nesincer și condescendent.

Fac o apreciere a serviciilor pe o scală de la 9,9999 la 10, iar banca voastră e la un nivel lamentabil.

Va veni și vremea oamenilor mărunți.

Reciti scrisoarea și i se păru acceptabilă ținînd cont că o scrisese la ora două dimineața. De fapt i se părea chiar foarte bună.

O va definitiva, o va semna, apoi o va îndosaria aşa cum făcuse şi cu celelalte. Îl incriminau şi era prea periculos să le trimită prin sistemul federal de poştă.

Doamne, Dumnezeule, cît de tare ura băncile! Şi companiile de asigurări! Şi casele de brokeraj! Şi pretenţioasele firme de Internet! Şi Guvernul! Toate aceste fetiţe şi băieţei trebuia să plătească şi o vor face. Oamenii mărunţi vor avea şi ei parte de victoria lor.

35

Îi promisesem lui Jannie de dimineaţă că mă voi opri la pizzeria Big Mike Giordano ca să-i cumpăr pizza. Am intrat în salon trecînd pizza dintr-o mînă într-alta. Probabil că nu va mănînca prea mult, dar doctorul Petito spusese că şi o felie era suficientă.

– Livrare la domiciliu!

– Ura, ura! se entuziasmă ea. M-ai salvat de mîncarea asta îngrozitoare din spital. Îţi mulţumesc tati, eşti cel mai tare!

Nu avea un aer bolnăvicios şi şederea ei la spital părea inutilă. Mi-aş fi dorit să fie aşa. Doctorul îmi dăduse toate informaţiile în legătură cu operaţia care avea să dureze, cu pregătiri cu tot, între opt şi zece ore. Chirurgul urma să extirpe tumoarea, din care o parte avea să fie folosită pentru biopsie. Pînă la operaţia de a doua zi dimineaţă, la ora opt, era stabilizată cu Dilantin.

– Ai cerut o pizza cu măsline şi anşoa, am tachinat-o eu în timp ce deschideam cutia.

– Aţi înţeles greşit, domnule curier. Mai bine luaţi-vă pizza înapoi dacă e făcută cu unsuroasa aia de anşoa, îmi spuse aruncîndu-mi aceeaşi privire ca străbunica ei.

– Te necăjeşte doar! spuse Nana aruncîndu-mi o variantă mai puţin agresivă a aceleiaşi priviri.

– Ştiu şi eu foarte bine, Nana, replică Jannie. Şi asta fac şi eu. *E ceea ce facem noi, noi amîndoi*, cîntă ea un vers dintr-o veche melodie.

– Mie îmi place cu anşoa, se amestecă şi Damon doar ca să contrazică. Sînt bine sărate.

– Bineînţeles! îi răspunse ea. Cred că ai fost o anşoa în altă viaţă.

Am rîs aşa cum o făceam altădată şi am început să mîncăm pizza cu brînză, vorbind despre ştirile zilei. Jannie era din nou în centrul atenţiei descriind cu lux de amănunte a doua tomografie pe care o făcuse şi care a durat o jumătate de oră. Apoi declară:

– M-am decis să mă fac doctor şi probabil că voi lucra la spitalul Johns Hopkins.

Nana şi Damon au plecat pe la opt. Erau la spital de la ora trei.

Jannie anunţă:

– Tata mai rămîne puţin pentru că a fost la lucru şi nu l-am văzut destul astăzi.

Îşi schimbă poziţia ca să o poată îmbrăţişa pe Nana, care îi şopti ceva la ureche, apoi îi făcu semn lui Damon care se afla de cealaltă parte a patului.

– Îmbrăţişează-mă şi sărută-mă, îi ordonă ea.

Damon şi mama Nana plecară după ce se salutară de nenumărate ori, îşi făcură cu mîna şi îşi adresară surîsuri încurajatoare. Lui Jannie îi curgeau lacrimile pe obrajii strălucitori; rîdea şi plîngea în acelaşi timp.

– De fapt, îmi cam place asta, ştiţi că am nevoie să fiu în centrul atenţiei şi încetaţi să vă mai faceţi griji, am de gînd să mă fac doctor. De acum încolo o să-mi spuneţi doamna doctor Jannie.

– Noapte bună şi vise plăcute, doctore Jannie, îi spuse Nana uşurel, vorbind din prag. Ne vedem mîine, fată dragă.

– Noapte bună, spuse şi Damon, dînd să plece. Ah, voiam să spun doctore Jannie.

Am tăcut amîndoi cîteva clipe după aceea. Am îmbrăţişat-o, gîndindu-mă că scena despărţirii fusese prea mult pentru amîndoi. Şedeam pe marginea patului de spital şi o ţineam în braţe de parcă s-ar fi putut rupe în bucăţi. Am rămas aşa mult timp vorbind din cînd în cînd.

Am fost surprins să văd că în cele din urmă Jannie adormise în braţele mele. Abia atunci au început să-mi curgă lacrimile.

36

Am rămas la spital toată noaptea. Niciodată nu-mi mai fusese atît de teamă şi nu mai fusesem atît de trist. Frica părea să fie un organism viu care-şi înfigea ghearele în pieptul meu. N-am reuşit să dorm prea mult şi m-am gîndit puţin la jafuri – atît cît să-mi mut gîndurile de la problemele lui Jannie. Oameni nevinovaţi fuseseră ucişi cu sălbăticie şi asta mă afectase atît pe mine, cît şi pe ceilalţi.

M-am gîndit şi la Christine. O iubeam şi n-aveam ce face, dar eram convins că se hotărîse în ceea ce ne priveşte. Nu mai voia să-şi împartă viaţa cu un detectiv de la omucideri şi eu nu ştiam să fac decît asta.

Ne-am trezit amîndoi pe la cinci dimineaţa. Fereastra ei dădea către o grădiniţă plină de flori. Am privit amîndoi în tăcere răsăritul. Priveam această imagine fantastică şi liniştită şi m-am întristat din nou. *Dacă acesta avea să fie ultimul nostru răsărit petrecut împreună?* Nu voiam să gîndesc aşa, dar nu mă puteam abţine.

– Nu-ţi face griji, tati, mă încurajă ea citind în mine ca o vrăjitoare. Or să mai fie multe răsărituri de acum încolo. Dar ca să-ţi spun adevărul şi mie mi-e puţin frică.

– Să spunem adevărul, aşa trebuie să fie tot timpul între noi doi.

– Bine, aşadar, îmi este foarte frică, răspunse ea cu o voce slabă.

– Şi mie îmi este foarte frică, mititico!

Ne ţineam de mînă privind gloriosul soare roşiatic. Jannie era foarte tăcută. A trebuit să fac un mare efort de voinţă pentru a nu izbucni în lacrimi. Simţeam că mă sufoc şi am căscat ca să nu mă dau de gol, dar ştiam că nu reuşisem s-o păcălesc.

– Ce mai e de făcut în dimineaţa asta?

– Restul pregătirilor înainte de operaţie şi probabil că îţi vor lua sînge pentru o altă analiză.

Strîmbă din nas:

– Să ştii că toţi sînt vampiri pe aici. De aia am vrut să rămîi peste noapte.

– Ai făcut foarte bine. Am respins cîteva atacuri îndrăzneţe în primele ore, dar nu am vrut să te trezesc. Probabil că vei fi rasă în cap pentru prima dată în viaţa ta.

Jannie îşi duse amîndouă mîinile la cap.

– Nu vreau!

– Doar puţin la ceafă. O să arate bine.

– Da, cu siguranţă. Dacă aşa crezi, de ce nu te razi şi tu la ceafă? Aşa vom arăta amîndoi foarte bine.

– Dacă vrei tu, o fac şi pe asta.

Doctorul Petito intră în cameră în timp ce ne îmbărbătam unul pe altul.

– Eşti numărul unu pe lista noastră, spuse el zîmbind.

– Vezi? Sînt numărul unu.

O luară pe Jannie la şapte şi cinci minute.

37

Îmi veni în minte imaginea lui Jannie dansînd cu pisica Rosie şi cîntînd „Trandafirii sînt roşii". Mi-am repetat scena în gînd, din nou şi din nou. Cred că aşteptarea la spital se aseamănă cel mai mult cu iadul, sau cel puţin cu purgatoriul. Nu am vorbit prea mult cu Nana şi Damon. Sampson şi mătuşile lui Jannie au trecut şi ei pe la spital şi erau în aceeaşi stare ca şi noi. Era îngrozitor! Cele mai oribile ore din viaţa mea.

Sampson se duse cu Nana şi Damon să mănînce ceva, dar eu am rămas acolo. Nu ştiam ce se întîmplă şi tot ceea ce se petrecea în jurul meu mi se părea ireal. Îmi veneau în minte imagini de cînd murise Maria. După ce fusese împuşcată aiurea pe stradă şi fusese adusă tot la spitalul St. Anthony.

Pe la cinci şi cinci minute, doctorul Petito intră în sala de aşteptare unde eram adunaţi toţi. L-am văzut înainte de a ne observa el şi mi s-a făcut brusc rău. Inima îmi bătea atît de puternic încît aproape o auzeam. Nu puteam să citesc nimic pe chipul lui în afară de oboseală. Ne văzu, ne făcu cu mîna şi se apropie de noi. A zîmbit şi mi-am dat seama că operaţia decursese bine

– Totul a ieşit bine, ne-a spus el strîngîndu-ne mîinile. Felicitări!

– Vă mulţumesc... pentru toate sacrificiile.

După cincisprezece minute ni s-a dat voie să mergem la reanimare. Mă simţeam brusc altfel, mai uşurat, parcă aveam aripi. Jannie era singurul pacient şi ne-am apropiat de patul ei în vîrful picioarelor. Avea capul pansat ca un turban. Era conectată la nişte monitoare şi perfuzată.

Am apucat-o de o mînă şi Nana de cealaltă. Fetiţa noastră era bine; *reuşiseră.*

– Mă simt de parcă am ajuns vie în rai, mi se adresă Nana zîmbind. Tu nu?

Jannie se mişcă şi dădu semne de trezire la vreo douăzeci de minute după ce am ajuns la reanimare. L-am chemat pe doctorul Petito care veni imediat. Îi spuse să tragă aer în piept de cîteva ori, apoi să tuşească.

– Te doare capul, Jannie?

– Cred că da!

Apoi se uită la noi. Clipi de cîteva ori şi deschise ochii larg, dar era încă ameţită.

– Bună, tati. Bună, Nana. Ştiam că şi voi o să fiţi în rai, spuse ea în cele din urmă.

M-am întors ca să vadă ce făcusem.

Îmi răsesem părul la ceafă. Exact ca ea.

38

Două zile mai tîrziu m-am întors la jafuri şi crime, un caz care mă fascina şi îmi repugna. Investigarea continuase fără mine, dar nu prinseseră încă pe nimeni. Îmi veni în minte o vorbă de-a Nanei: *Dacă te învîrţi în cerc, e posibil să uiţi că există colţuri.* Poate asta era şi problema noastră.

Am văzut-o pe Betsey Cavalierre în biroul FBI-ul de pe Fourth Street. Îmi făcu semn cu degetul, dar îmi şi zîmbi prietenește. Era îmbrăcată cu un tricou albastru şi jeanşi şi arăta bine. Mă bucuram s-o văd. Acel prim zîmbet pe care mi-l adresă păru să spargă gheaţa dintre noi.

– Trebuia să-mi spui despre operaţia fetiţei tale. Totul a decurs bine? Mi se pare că n-ai prea dormit!

– Doctorul mi-a spus că a extirpat toată tumoarea. Este o fetiță rezistentă. Azi-dimineață m-a întrebat cînd reîncepem lecțiile de box. Îmi pare rău că nu ți-am vorbit mai demult, dar nu eram în apele mele.

– Mă bucur că fetiței tale îi e bine. Se citește ușurarea în ochii tăi.

Am zîmbit.

– Păi așa mă simt! Și acum pot să mă concentrez mai bine. Să ne apucăm de treabă.

– Eu sînt aici de la ora șase.

– Te dai mare!

M-am așezat la biroul meu și m-am apucat de citit muntele de dosare care se strînsese. Cavalierre era la biroul din fața mea. Mă bucuram că sînt din nou în linia întîi. Unul sau mai mulți criminali erau în libertate, ucigînd funcționari de bancă, directori și familiii întregi. Îmi doream să ajut pe cît puteam la prinderea lor.

Cam o oră mai tîrziu am ridicat privirea și am văzut-o pe Cavalierre uitîndu-se în direcția mea cu o privire rătăcită.

– Trebuie să fac o vizită, i-am spus. Trebuia să mă gîndesc la el mai demult. A fost plecat din Washington o perioadă. A bîntuit prin Philadelphia, New York, Los Angeles, dar acum s-a întors. A jefuit o mulțime de bănci *și este un personaj violent.*

Betsey încuviință dînd din cap:

– Mi-ar plăcea atît de mult să-l cunosc. Pare a fi un tip grozav.

Probabil din cauză că nu prea aveam nici o altă pistă se hotărî să mă însoțească. Am mers cu mașina ei pînă la un hotel de mîna a paișpea de pe New York Avenue. Doral era un hotel decrepit, o adevărată ruină. Trei prostituate îmbrăcate în fuste mini tocmai ieșeau pe ușă cînd am ajuns noi. Un pește cu aspect foarte retro stătea sprijinit de un Cadillac galben, scobindu-se în dinți.

– Îmi place cînd mă scoţi în asemenea locuri plăcute, îmi spuse Cavalierre coborînd din maşină. Am remarcat că avea o teacă de pistol la gleznă. Era pregătită pentru orice situaţie.

39

Vida loca era cel mai bun termen pentru a descrie viaţa pe care o duce Tony Brophy la etajul patru al hotelului. Recepţionerul ne-a spus că stătea acolo de o săptămînă şi că este „un tip nesănătos, nu o persoană drăguţă, de fapt un cretin".

– Nu cred că e o legătură între hotelul ăsta şi cel cu acelaşi nume din Miami, remarcă Betsey în timp ce urcam pe scări la etajul patru. E o magherniţă.

– Stai să-l cunoşti pe Brophy, se potriveşte perfect în peisaj.

Am ajuns la uşa camerei lui fără zgomot şi ne-am scos pistoalele. Brophy era un suspect perfect în materie de jafuri şi crime. Avea profilul corespunzător criminalilor. Am ciocănit tare în uşa de lemn.

– Ce-i? se auzi o voce nervoasă dinăuntru.

– Poliţia din Washington! am strigat eu.

Am auzit ceva mişcînd, apoi pe cineva care descuia nişte yale. Uşa se deschise uşor şi Brophy apăru în cadrul ei. Era o persoană masivă, un pachet de muşchi, ras în cap.

– Cretinii de la poliţia locală, spuse el fără să scoată ţigara fără filtru din gură. Şi cine-i fraiera care te însoţeşte?

– Pot să vorbesc şi singură, îi răspunse Betsey.

Tony Brophy rînji. Părea să-i facă plăcere să i se răspundă la mitocănii.

– Bine, vorbeşte!

– Sînt agentul special Betsey Cavalierre de la FBI.

– Agent *special*... stai aşa... ce tot spun poliţiştii la televizor? Putem să facem asta de o manieră neplăcută sau plăcută, spuse el arătîndu-şi dinţii surprinzător de albi.

Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri de tip militar, şlapi şi fără tricou. Pe braţe şi pe tors avea o mulţime de tatuaje din închisoare.

– Eu spun s-o facem într-o manieră neplăcută, dar asta-i doar părerea mea, răspunse Betsey.

Brophy se întoarse către o silfidă blondă răsturnată pe o canapea retro de culoare galben-verzui în faţa televizorului. Era îmbrăcată doar cu un tricou FUBU, mărime XXL.

– Şi ţie îţi place de ea atît de mult cît îmi place mie, Nora? i se adresă Brophy.

Însă femeia nu părea interesată de nimic altceva în afara programului pe care îl urmărea. Probabil că era înaltă. Cu părul lins şi bretonul dat cu gel, avea tatuaje cu sîrmă ghimpată la încheieturi, la glezne şi pe gît.

Brophy se întoarse către noi.

– Presupun că aţi venit să facem afaceri. Aşadar, doamna misterioasă este de la FBI. Foarte bine. Asta înseamnă că îşi va permite să plătească orice informaţie pe care aş putea-o avea.

Betsey dădu din cap.

– Aş prefera să te bat pînă mi le spui.

Ochii negri a lui Tony scînteiară.

– *Chiar* îmi place tipa asta!

Brophy ne-a condus în bucătărie şi s-a aşezat invers pe un scaun, cu spătarul proptit de piept. A trebuit să ne înţelegem cu partea financiară înainte de a începe să ne spună ce ştia. Avea dreptate într-o privinţă, bugetul lui Betsey Cavalierre era mult mai mare decît al meu.

– La banii ăştia mă aştept la o informaţie ca lumea, îl avertiză ea.

Omul confirmă printr-o mişcare a capului, foarte încrezător în el.

– Alta mai bună n-o să găseşti, iubire. Vezi tu, l-am cunoscut pe cel din spatele treburilor alea murdare din Maryland şi Virginia. Vrei să ştii ce fel de persoană e? E un nenorocit al dracului de rău. Şi gîndeşte-te cine-ţi spune asta.

Brophy se holba la mine şi la Betsey. Era sigur că ne stîrnise interesul.

– Îşi spune Creierul şi pare că-i place numele ăsta. Vă vine să credeţi, Creierul? Ne-am întîlnit la hotelul aeroportului – Sheraton. M-a contactat prin intermediul unui tip din New York. Aşa-numitul Creier ştia o mulţime de lucruri despre mine. Îmi ştia şi punctele forte, şi slăbiciunile. M-a lăsat cu gura căscată. Ştia şi despre Nora, şi despre obiceiurile ei.

– Crezi că era poliţist? De unde să fi avut toate informaţiile alea despre tine? l-am întrebat eu.

– Nu... *Prea deştept.* Dar e posibil să fi vorbit cu nişte poliţişti dacă ne gîndim la cîte ştia. De-aia l-am ascultat pînă la sfîrşit. De-aia şi fiindcă mi-a spus că aş putea să cîştig o sumă cu mai multe cifre. Asta chiar mi-a stîrnit interesul.

Cavalierre şi cu mine nu puteam decît să ascultăm. O dată pornit, nimic nu îl mai putea opri pe Brophy.

– Cum arăta?

– Vrei să ştii cum arăta? Asta-i o întrebare de un miliard. Stai să-ţi povestesc scena. Cînd am intrat în camera lui de hotel, în direcţia mea erau îndreptate nişte reflectoare extrem de puternice. Parcă eram la premiera unui film la Hollywood. N-am văzut nimic.

– Nici măcar contururi? Trebuie să fi văzut ceva.

– I-am remarcat silueta. Avea părul lung sau purta o perucă. Nasul şi urechile mari. Arăta ca o maşină cu uşile

deschise. Am vorbit şi am rămas că mă va contacta, dar de atunci n-am mai primit nici o veste. Presupun că nu m-a vrut în echipa lui.

– De ce? De ce nu şi-ar dori pe cineva ca tine?

Brophy îndreptă un pistol imaginar către mine şi mimă gestul că mă împuşcă.

– Are nevoie de criminali, omule! Eu nu sînt un criminal. Sînt un amorez, nu-i aşa, Betsey?

40

Ceea ce ne spusese Brophy era îngrijorător şi informaţia nu trebuia să ajungă la urechile presei. Cineva care se autointitula Creierul intervieva şi angaja criminali profesionişti. *Doar criminali.* Şi ce plănuia în continuare? Alte jafuri cu ostatici? Ce dracu' voia?

După ce am terminat ce aveam de făcut în seara aceea, m-am dus la spital. Starea lui Jannie era bună, dar am rămas cu ea şi peste noapte. Începuse să-mi spună că sînt colegul ei de cameră.

A doua zi dimineaţă am făcut o trecere în revistă a dosarelor unor foşti angajaţi nemulţumiţi de la Citibank, First Union şi First Virginia, precum şi ale altor persoane care ameninţaseră băncile. Toată lumea din biroul FBI-ului suferea de o tăcere disperată. Nu aveam nici un fel de dovezi, piste şi nu făcuserăm nici un progres. Încă nu aveam nici un suspect.

De obicei, ameninţările la adresa băncilor sînt analizate de un departament din cadrul lor. Cel mai adesea scrisorile de ameninţare sînt trimise de persoane cărora le-a fost refuzat un împrumut sau de cei ale căror case fuseseră puse sub sechestru. Scrisorile de ameninţare pot fi trimise atît de femei,

cît şi de bărbaţi. Profilul psihologic pe care îl citisem în dimineaţa aceea spunea că, în general, era vorba de persoane care aveau probleme financiare la serviciu sau acasă. Se mai întîmpla ca băncile să fie ameninţate şi datorită practicilor din domeniul muncii sau legăturilor pe care le aveau cu ţări străine precum Africa de Sud, Irak sau Irlanda de Nord. La băncile mari cercetau corespondenţa cu raze X şi alarmele false erau un lucru obişnuit. Cîteodată felicitările muzicale de Crăciun declanşau sistemul.

Procesul era extrem de obositor, dar necesar şi făcea parte din obligaţiile slujbei. Pe la unu mi-am aruncat privirea către Betsey. Era acolo, ca şi noi, ceilalţi, şezînd în spatele unui birou metalic, ascunsă după un morman de hîrtii.

– O să ies puţin. Vreau să verific un individ care a trimis cîteva ameninţări la Citibank şi locuieşte în apropiere.

Betsey puse stiloul pe masă.

– Vin cu tine dacă nu te deranjează. Kyle are încredere în intuiţiile tale.

– Da, şi uite unde a ajuns Kyle!

– Exact asta voiam să spun şi eu, zise ea, făcîndu-mi cu ochiul. Să mergem.

Joseph Petrillo, al cărui dosar îl citisem şi recitisem, ieşea în evidenţă. În fiecare săptămînă a ultimilor doi ani, directorul de la Citibank din New York primise cîte o scrisoare înveninată şi plină de ură de la Petrillo. Lucrase ca agent de securitate al băncii din ianuarie 1990 pînă de curînd. Fusese concediat ca urmare a unor reduceri bugetare care afectaseră toate departamentele. Petrillo nu acceptase această explicaţie şi nimic altceva din ceea ce i se oferise ca să-i lase în pace.

Era ceva în tonul scrisorilor care mă neliniştea. Erau scrise bine, inteligent, dar dădeau semne de paranoia şi chiar schizofrenie. Petrillo fusese căpitan în Vietnam înainte de a

lucra la bancă şi luase parte la lupte. Poliţia îl cercetase în legătură cu scrisorile de ameninţare, dar nu fusese acuzat de nimic.

– Astă-i una din celebrele tale bănuieli, spuse Betsey în timp ce ne îndreptam către casa suspectului de pe Fifth Avenue.

– Una din celebrele mele bănuieli care se termină prost! Şi detectivul care l-a anchetat acum cîteva luni simţea la fel. Banca n-a vrut să dea curs plîngerii.

Spre deosebire de Fifth Avenue din New York, strada din Washington era o zonă săracă, la poalele Capitoliului. La început fusese locuită în majoritate de imigranţi italieni, însă acum era o zonă mixtă. Maşini vechi şi ruginite zăceau pe stradă. Un BMW, model nou, sărea în ochi. Probabil că aparţinea unui dealer de droguri.

– Acelaşi loc, aceiaşi oameni, remarcă Betsey.

– Cunoşti zona?

Dădu din cap şi miji ochii.

– Cu un număr de ani în urmă, cîţi nu se pot spune, m-am născut nu departe de aici.

M-am uitat către ea şi i-am văzut privirea cruntă cînd se uită afară. Îmi vorbise puţin despre trecutul ei. Crescuse în zona rău famată din Washington, dar nu părea.

– Nu e neapărat nevoie să dăm curs bănuielii mele acum. Pot s-o verific mai tîrziu. S-ar putea să nu fie nimic important, dar Petrillo locuieşte aproape de birou.

– Ai citit o mulţime de dosare azi şi ăsta ţi-a sărit în ochi. Trebuie să-l cercetăm. Şi nu mă deranjează să mă întorc aici.

Ne-am oprit în faţa unui bar care era probabil locul de adunare al tinerilor din vecinătate în ultimii ani. Cei care îşi pierdeau acum vremea pe acolo aveau un aer retro cu jeanşii lor largi, tricourile închise la culoare şi părul dat pe spate.

Erau cu toții albi. Am traversat strada și am pornit spre capătul ei. I-am arătat o casă mică, galbenă, care era a lui Petrillo.

– Să mergem să vorbim cu el. Să vedem dacă a jefuit vreo bancă în ultimul timp.

Am urcat pe niște scări de beton pline de găuri și am bătut la o ușă de metal, strigînd:

– Poliția din Washington. Joseph Petrillo, vrem să vorbim cu tine!

M-am întors către Betsey care stătea în stînga mea, cu o treaptă mai jos. Nu știu ce am vrut să-i spun, dar orice ar fi fost, oricum n-a mai avut timp să fie spus.

S-a auzit un zgomot infernal de armă de calibru mare, foarte puternic, asurzitor, mai înspăimîntător decît un tunet. Venea din interiorul casei, aproape de ușă.

Betsey țipă.

41

Am sărit de pe verandă cu capul înainte, trăgînd-o pe Betsey după mine. Am aterizat pe peluză scotocind după arme și respirînd sacadat.

– Iisuse Hristoase! Iisuse! exclamă ea speriată.

Nici unul dintre noi nu fusese rănit, dar eram speriați de moarte. Mi-era și ciudă pe mine că fusesem atît de neglijent la ușă.

– La dracu', nu mă așteptam să tragă asupra noastră.

– Asta e ultima dată că pun la îndoială bănuielile tale, șopti ea. Chem întăriri.

– Sună la poliție mai întîi! E orașul nostru!

Ne-am așezat lîngă un gard viu care nu mai fusese tăiat de mult și cîteva tufe de trandafiri care crescuseră în neorînduială. Amîndoi aveam pistoalele pregătite, eu îl țineam pe-al meu la nivelul feței. Îl găsisem oare pe Creier?

De partea cealaltă a străzii, adolescenții din fața barului se uitau la scenă și în special la casa de unde se auziseră împușcăturile. Ne priveau cu ochi mari, uimiți, de parcă eram personaje din „NYPD Blue" sau „Lege și Ordine".

– Joe, nebunul de legat! strigă unul dintre ei făcînd mîinile pîlnie.

– Măcar nu mai trage! murmură Betsey. Joe, nebunul de legat.

– Din păcate, încă mai are arma și poate să mai tragă dacă vrea.

Mi-am schimbat poziția astfel încît să pot vedea mai bine ușa de la intrare. Nu se vedea nici o gaură. Nimic.

– Joseph Petrillo! am strigat din nou.

Nu am primit nici un răspuns.

– Poliția din Washington! *Aștepți să-mi arăt fața din nou, nebunule? Vrei să ținteşti mai bine de data asta?*

M-am mai apropiat puțin de verandă, dar am rămas în continuare la nivelul solului. Copiii începură să mă maimuțărească:

– *Domnule Petrillo, țicnitule domn Petrillo?* Ești în regulă, nebun nemernic?

Întăririle au ajuns în cîteva minute. Mai întîi două mașini cu sirenele pornite, apoi alte două. După aceea – două mașini ale FBI-ului. Toți erau înarmați pînă în dinți și pregătiți pentru situație. Strada a fost închisă în ambele părți, iar casele din vecinătate au fost evacuate. Pe neașteptate și extrem de inoportun apăru și un elicopter de la televiziune.

Mai participasem de multe ori la astfel de acțiuni și nu-mi plăceau deloc. Am mai așteptat vreo douăzeci de minute pînă cînd au apărut și trupele de intervenție, SWAT. Cavalerii în albastru. Erau îmbrăcați în kevlar din cap pînă în picioare și s-au folosit de un berbec pentru a doborî ușa.

Am intrat în casă în urma lor, deşi nu era obligatoriu. Îmi făcea plăcere că venise şi Betsey Cavalierre.

Înăuntru, situaţia era bizară de-a dreptul. Camera de zi arăta ca podul unei librării: cărţi vechi, fără coperte, reviste uzate şi ziare depăşite erau puse unele peste altele aproape în întreaga cameră. Peste tot erau zeci şi zeci de pisici care mieunau şi arătau jalnic, aproape moarte de foame.

L-am găsit şi pe Joseph Petrillo zăcînd într-o grămadă de reviste vechi, *Newsweek, Time, Life* şi *People*. Probabil că le dărîmase cînd căzuse peste ele. Gura îi era deformată într-un rictus sau mai degrabă o jumătate de rictus.

Îşi zburase creierii cu o puşcă cu ţeavă scurtă care zăcea lîngă el. Mare parte din jumătatea dreaptă a feţei dispăruse, iar zidul, fotoliul şi cîteva cărţi erau stropite de sînge. O pisică îi lingea îndîrjit mîna.

Am aruncat o privire prin cărţile şi ziarele răsturnate de pe lîngă corp. Am zărit o broşură de la Citibank şi cîteva extrase bancare de-ale lui Petrillo. Ultima arăta că omul mai avea în cont şaizeci şi unu de dolari. Betsey Cavalierre stătea pe vine lîngă cadavru şi mi-am dat seama că se abţinea să nu vomite. Vreo două pisici se frecau de picioarele ei, dar ea nu părea să le observe.

– Nu cred că e Creierul.

M-am uitat în ochii ei şi am văzut teamă, dar mai ales tristeţe.

– Nu, nici eu nu cred că el e Creierul, Betsey. Nu amărîtul de Petrillo cu pisicile lui care mor de foame.

42

În cele din urmă am ajuns să mai dorm şi acasă, în patul meu. Lui Jannie i s-a făcut milă de durerile de spate pe care începusem să le am dormind pe scaunul din

salonul ei. Nu dormeam de mult cînd a sunat telefonul. Era Christine.

– Alex, e cineva la mine în casă! Cred că e Schafer, a venit după mine, te rog, ajută-mă.

– Sună la poliție! Eu plec acum! Ia-l pe Alex și ieșiți amîndoi din casă, în clipa asta.

De obicei îmi ia o jumătate de oră să ajung de la mine de acasă la Christine, dar de data asta am ajuns acolo în cincisprezece minute. Toată strada era luminată și două mașini de poliție erau parcate în fața casei lui Christine. Ploua torențial.

Am sărit din Porche și am alergat pînă la intrare. Un polițist îmbrăcat în haină de ploaie îmi făcu semn cu mîna să mă opresc.

– Sînt detectiv la poliția din Washington, numele meu este Alex Cross. Sînt prieten cu Christine Johnson.

Îmi acceptă explicația fără să-mi mai ceară să-i arăt legitimația.

– E înăuntru cu ceilalți polițiști, nu vă îngrijorați, amîndoi sînt bine, domnule detectiv Cross.

Auzeam plînsetele lui Alex. Cînd am intrat în sufragerie, am văzut-o pe Christine, care plîngea în timp ce discuta cu doi polițiști.

– E aici, sînt sigură! Geoffrey Schafer – Nevăstuica. E pe aici pe undeva! țipă ea prinzîndu-și capul în mîini.

Bebelușul plîngea în pătuțul lui. M-am dus să-l iau în brațe și a tăcut aproape instantaneu. M-am apropiat de Christine și cei doi polițiști.

– Spune-le de Geoffrey Schafer, mă rugă Christine. Spune-le ce s-a întîmplat deja și cît de nebun este!

Le-am relatat celor doi povestea răpirii lui Christine din urmă cu un an de zile. Am încercat să le spun varianta scurtă

şi cînd am terminat au dat amîndoi aprobator din cap. Înţeleseseră ce s-a întîmplat.

– Îmi aduc aminte că am citit despre acest caz în ziare, spuse unul dintre ei. Problema este că nu există nici un semn că ar fi fost cineva aici în seara asta. Am verificat toate uşile, ferestrele şi întreaga casă.

– Vă deranjează dacă arunc şi eu o privire?

– Deloc. Luaţi-o pe îndelete, noi aşteptăm aici cu doamna Johnson.

L-am dat pe bebeluş lui Christine şi am început să verific minuţios casa. M-am uitat peste tot, dar nu am văzut semne de efracţie. Am verificat şi împrejurul casei şi, deşi plouase, nu se vedeau niciunde urme de paşi. Mă îndoiam că Schafer ar fi fost acolo în noaptea aceea.

Cînd m-am întors în sufragerie, Christine şi copilul şedeau îmbrăţişaţi pe canapea. Cei doi poliţişti aşteptau pe verandă şi m-am dus să vorbesc cu ei.

– Pot să vă spun adevărul? mă întrebă unul din ei. E posibil ca doamna Johnson să fi avut doar un vis urît? Fiindcă mie mi se pare că pentru ea este un coşmar. E sigură că tipul ăsta, Schafer, a fost în casă, în dormitor. Noi n-am văzut însă nimic care să susţină această afirmaţie. Toate uşile erau închise şi sistemul de alarmă era în funcţiune. Are coşmaruri?

– Din cînd în cînd, mai ales în ultima perioadă. Vă mulţumesc pentru ajutor. De aici încolo mă descurc eu.

După ce au plecat maşinile, am intrat în casă pentru a mai sta cu Christine. Părea mai calmă, dar privirea ei era extrem de tristă.

– Ce mi se întîmplă? mă întrebă ea. Îmi vreau viaţa înapoi, dar mi se pare că nu pot să scap de el.

Nici măcar în clipele acelea nu mă lăsă s-o iau în braţe. Nici nu accepta ideea că e posibil să fi visat doar în legătură

cu Geoffrey Schafer. Mi-a mulţumit că am venit, dar îmi ceru să mă duc acasă.

– Nu mai ai ce să faci pentru mine.

L-am pupat pe cel mic şi am plecat.

43

Fix la ora şapte dimineaţa, dl Albastru se înfiinţă la postul de observaţie din pădurea de molizi din spatele unei case din parcul Woodley din Washington.

Aşa cum făcuse şi în ultimele trei dimineţi, directorul de bancă Martin Casselman a plecat de acasă pe la şapte şi douăzeci de minute. Aruncă o privire în lungul străzii înainte de a urca în maşină. E posibil să fi auzit vorbindu-se despre recentele jafuri din Maryland şi Virginia. Totuşi, majoritatea oamenilor nu credeau că li se poate întîmpla lor.

Soţia lui Casselman era profesoară la liceul Dumbarton Oaks. Preda engleza, materie pe care dl Albastru o urîse întotdeauna. De obicei, doamna C. pleca de acasă în jurul orei opt. Cei doi erau foarte organizaţi şi previzibili, ceea ce făcea ca misiunea să fie mai uşoară.

Dl Albastru se ghemui lîngă un copac bătrîn. Aştepta un apel pe telefonul mobil. Deocamdată totul se desfăşura conform planului şi asta îl liniştea. Cam la opt minute după ce Martin Casselman plecase, telefonul sună. Apăsă pe tasta *Yes*.

– Domnul Albastru. Spune.

– C. a ajuns la întîlnire. Tocmai îşi parchează maşina.

– Am recepţionat. Totul pare în regulă pentru întîlnirea cu doamna C.

Abia termină convorbirea dl Albastru cînd o văzu pe Victoria Casselman ieşind din casă şi încuind uşa. Era îmbră-

cată într-un costum roz şi semăna cu Farrah Fawcett în momentele ei de glorie.

– Unde dracu' pleacă? făcu el, surprins. Nu ar fi trebuit să se întîmple aşa ceva. Creierul ar fi trebuit să plănuiască totul pînă la cel mai mic detaliu. Şi ceea ce se întîmpla era complet neprevăzut. Dl Albastru se îndreptă iute către reşedinţa familiei Casselman. Îşi dădu seama că va ajunge la timp.

Greşeală.

A mea sau a ei? A amîndurora. Pleacă prea devreme în dimineaţa asta şi eu nu sînt pe poziţie.

O luă la fugă spre strada Hawthorne, dar ea era deja în Toyota neagră şi ieşea cu spatele de pe alee. Dacă o lua la dreapta, tot planul se ducea de rîpă. Dacă o lua la stînga, încă mai avea o şansă. *Hai Farrah, iubito, ia-o la stînga!*

Dl Albastru încercă să se gîndească la ceva ce ar putea să strige pentru a o determina să se oprească. Ce însă? *Gîndeşte, gîndeşte.*

Bună fată! O luă la stînga, dar tot nu credea că va ajunge la timp pentru a o opri.

Sprintă cu corpul aplecat mult înainte. Îşi simţea pieptul arzînd. Nu-şi mai aducea aminte de cînd nu mai alergase aşa.

– Hei, hei! Mă poţi ajuta? strigă din toate puterile. Te rog ajută-mă, ajutor!

Victoria Casselman întoarse capul cînd auzi strigătele. Încetini puţin, dar nu opri.

Trebuia s-o oprească!

– Soţia mea naşte acum, strigă dl. Albastru. Te rog ajută-mă! Soţia mea trebuie să nască.

Suspină uşurat cînd văzu limuzina neagră oprindu-se în mijlocul drumului. Spera ca nici un vecin curios să nu fie la geam la ora aceea matinală. Oricum nu conta. Într-un fel

sau altul tot trebuia s-o oprească. Respira din greu cînd ajunse la maşină.

– Ce se întîmplă? Unde este soţia ta? îl întrebă Victoria Casselman coborînd geamul maşinii.

Dl Albastru nu spuse nimic pînă nu ajunse în dreptul ei, apoi scoase un pistol cu care o lovi peste faţă. Capul Victoriei se duse într-o parte şi ea ţipă de durere.

– Ne întoarcem acasă! îi strigă el sărind în maşină. Ţinea pistolul îndreptat spre fruntea ei. Unde dracu' te duci la şapte şi patruzeci? Ah, taci din gură! Nu-mi pasă! Ai făcut o greşeală, Victoria, o mare greşeală.

Era tot ce putea face dl. Albastru pentru a se putea abţine să nu o împuşte în cap în mijlocul străzii.

44

Jaful era în desfăşurare la filiala Băncii Chase, Manhattan, de lîngă hotel Omni Shoreham din Washington. Nu a durat mult pînă să ajungem acolo de la biroul FBI-ului. Atît mie cît şi lui Betsey ne era frică, gîndindu-ne la ce vom găsi la faţa locului.

Betsey era foarte serioasă. Pusese o sirenă pe capota maşinii şi am pornit într-o cursă nebunească prin Washington. Ploua din nou şi rafale puternice de apă loveau capota şi parbrizul maşinii. Oraşul Washington plîngea. Coşmarul părea să se adîncească şi să crească în intensitate. Era la fel de înfricoşător şi imprevizibil precum orice alt caz ce implica crime multiple şi la care lucrasem anterior. Mie mi se părea ilogic. O echipă care dădea spargeri, sau posibil mai multe echipe acţionau ca nişte ucigaşi în masă. Presa acordase cea mai mare atenţie cazurilor. Publicul era înspăimîntat şi avea dreptul să fie; industria bancară va fi în alertă pînă cînd crimele nu se sfîrşeau.

Şirul gîndurilor mi-a fost întrerupt de sunetul sirenei unei maşini de poliţie apărută în faţa noastră. Concertul sirenelor mi-a ridicat părul de pe spate. Apoi am văzut însemnele alb-albastre ale Băncii Chase.

Betsey a oprit pe o stradă alăturată. Mai mult de atît nu reuşisem să ne apropiem. Cu toată ploaia aia puternică, se adunaseră peste o sută de curioşi şi o mulţime de ambulanţe, maşini de poliţie şi chiar o maşină a pompierilor. Am fugit prin ploaia deasă către o clădire cu aspect modest, făcută din cărămizi roşii. Eram cu cîţiva paşi înaintea lui Betsey, dar şi ea se mişca bine.

– Poliţia metropolitană, sînt detectivul Cross, am spus şi mi-am scos legitimaţia arătîndu-i-o unui poliţist care încercase să mă împiedice să intru în parcarea băncii.

Sirenele maşinilor de poliţie şi ale salvărilor continuau să sune concomitent şi mă întrebam de ce. În momentul în care am intrat în holul băncii am primit explicaţia. Am văzut cinci corpuri: funcţionari şi conducere; trei femei şi doi bărbaţi. Toţi fuseseră împuşcaţi. Era probabil cel mai rău dintre toate masacrele de pînă atunci.

– De ce? Iisuse! articulă Cavalierre. Preţ de o secundă se agăţă de braţul meu, dar apoi îşi dădu seama de ceea ce făcea şi se desprinse.

Un agent FBI se apropie de noi. Se numea James Walsh şi mi-l aduceam aminte de la prima şedinţă din Biroul Operativ.

– Aici sînt cinci morţi. Toţi fac parte din personalul băncii.

– Şi ostaticii de acasă?

– Şi soţia directorului e moartă, împuşcată de aproape. Încă nu ne dăm seama de ce a fost executată. Betsey, au lăsat pe cineva în viaţă la bancă. Are un mesaj pentru tine şi pentru detectivul Cross. E de la cineva care se numeşte Creierul.

45

Supraviețuitorul se numea Arthur Strickland și era ținut în biroul directorului, departe de ochii presei. Era agent de securitate la bancă.

Strickland era înalt, atletic, un bărbat peste patruzeci de ani. Deși cu o alură impresionantă, părea șocat. Șiroaie de transpirație îi curgeau pe față, uniforma lui albastru deschis era udă leoarcă. Betsey se duse la el și-i vorbi cu o voce blîndă, plină de compasiune:

– Sînt agentul special Cavalierre de la FBI. Răspund de cercetarea acestor jafuri. Dumnealui este detectivul Cross de la Poliția Districtului Columbia. Am înțeles că aveți un mesaj pentru noi?

Omul nu se putu abține și izbucni în lacrimi. Îi trebui mai mult de un minut ca să se oprească și să poată vorbi.

– Erau oameni de treabă toți cei care au fost împușcați azi; erau prietenii mei. Eu trebuia să-i protejez pe ei și pe clienți.

– E îngrozitor ceea ce s-a întîmplat, dar nu este vina dumneavoastră, îl încurajă Betsey. Încerca să-l liniștească și reușea. De ce i-au ucis jefuitorii? Dumneavoastră cum de ați scăpat?

– N-am scăpat. Eram și eu ostatic împreună cu ceilalți. Răufăcătorii erau doi. Ne-au spus tuturor să stăm cu fața la pămînt. Spuneau că vor să iasă din bancă nu mai tîrziu de opt și un sfert. Au repetat de cîteva ori că nu vor admite greșeli. Fără nici un fel de alarme.

– Au ieșit cu întîrziere din bancă?

– Nu, domnule, tocmai asta e, că ar fi putut să termine la timp, dar nu păreau să o dorească. Mi-au spus să mă ridic

şi credeam că mă vor împuşca în clipa aceea. Eu am luptat şi în Vietnam, dar niciodată nu mi-a mai fost atît de frică.

– Ţi-au transmis vreun mesaj pentru noi?

– Da, domnule, pentru amîndoi. Unul dintre ei m-a întrebat dacă îmi place banca. I-am spus că îmi place slujba mea şi el mi-a zis că sînt un dobitoc patentat. Apoi mi-a spus că voi fi mesagerul lor. Trebuia să le spun agentului FBI Cavalierre şi detectivului Cross că la bancă se făcuse o greşeală. Mi-a spus că greşelile nu pot fi tolerate. Mi-a repetat asta de cîteva ori. *Fără alte greşeli.* Mi-a spus să vă zic că mesajul e de la Creier. Apoi i-au împuşcat pe toţi ceilalţi. I-au ucis cu sînge rece acolo unde se aflau. Totul din vina mea. Eu eram de serviciu la bancă şi am lăsat să se întîmple aşa ceva.

– Nu, domnule Strickland, zise Betsey pe un ton înţelegător, nu e vina dumneavoastră. Noi sîntem de vină.

46

Nu mai vrem alte greşeli.

Creierul ştia totul despre Betsey Cavalierre şi detectivul Cross. Avea informaţii complete, chiar şi despre poliţiştii care investigau cazul. Acum şi ei făceau parte din planul lui.

Era o zi extrem de frumoasă pentru o excursie în afara Washingtonului. Liliacul era înflorit şi cerul senin; era de un albastru perfect, mai puţin cîţiva nori dispuşi simetric, la est şi vest.

Echipa care dăduse ultima spargere stătea la o fermă la sud de Hayfield, Virginia. Era la ceva mai mult de o sută douăzeci de kilometri de Washington, aproape în Virginia de Vest.

Luă curba pe un drum de ţară şi văzu spatele camionetei d-lui Albastru. Doi cîini fugeau prin curte încercînd să prindă

nişte libelule. Nu îi vedea pe nici unul, nici pe prietenele lor, în schimb auzea muzica rock pe care o ascultau zi şi noapte.

Intră în sufragerie, a cărei mobilă fusese rearanjată ca pentru o şezătoare. Îi văzu pe dl Albastru, dl Roşu, dl Alb şi pe prietenele lor, inclusiv pe domnişoara Verde. Simţea mirosul de cafea. O măturâ era sprijinită de un perete, ceea ce însemna că făcuseră puţină curăţenie înainte să ajungă el. Lîngă măturâ se găsea o puşcă cu lunetă.

– Bună ziua tuturor, le spuse el făcîndu-le un semn timid cu mîna, *în felul lui*. Zîmbi, dar ştia că toţi îl consideră un pămpălău. Nu avea nimic împotrivă. D-ra Verde se uita la el de parcă era *un pămpălău îndrăgostit de ea*.

– Salut, profesore, îi spuse Albastru, adresîndu-i un zîmbet atît de nesincer încît aproape îl duru.

Creierul nu se lăsa păcălit. Albastru era un ucigaş cu sînge rece. De aceea fusese folosit pentru spargerile de la First Union, First Virginia şi Chase. Toţi erau ucigaşi, chiar şi fetele.

– Pizza, le spuse el, arătîndu-le două cutii şi o pungă de hîrtie. Am adus pizza şi un Chianti excelent.

47

Plăcerea crimei, gîndea el.
Maşină ucigaşă.
Timp ucigaş.
Idei ucigaşe.

Creierul zîmbi în colţul gurii, gîndindu-se la obsesivul joc de cuvinte care îi trecuse prin cap. Era genul de surîs neterminat care nu se potrivea totuşi cu faţa lui. Părea fals şi puţin forţat. Era abia trecut de ora patru şi soarele încă strălucea puternic. Ieşise să facă o mică plimbare pe cîmp şi acum se întorcea la fermă.

Intră în cameră şi îşi aruncă privirea pe cadavre. Toţi cei şase membri ai echipei zăceau morţi. Corpurile lor erau contorsionate în cele mai bizare poziţii aşa cum poate arăta numai o bucată de metal aruncată într-o vîlvătaie. Văzuse odată acest lucru după un incendiu care făcuse ravagii în Berkeley, California. Îi plăcuse la nebunie frumuseţea intensă a dezastrului natural.

Se opri şi studie cadavrele. Erau criminali şi suferiseră pentru asta. Folosise Marplan drept otravă de data asta. Era interesant că antidepresivul funcţiona extrem de bine cînd era luat cu brînză sau vin roşu, în special Chianti. Ciudata combinaţie chimică creştea puternic presiunea sîngelui, apoi provoca hemoragie cerebrală, pentru ca în final să producă un colaps circulator. *Voilà!*

Se uită îndeaproape la cadavre şi găsi că sînt fascinante. Pupilele lor erau dilatate şi gurile arătau de parcă scoseseră nişte ţipete îngrozitoare. Limbile albastre atîrnau. Acum trebuia să-i scoată de acolo. Trebuia să facă să dispară corpurile ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

O fată pe nume Gersh Adamson era întinsă pe podea în faţa uşii de la intrare. Încercase să fugă afară, nu? Bravo ei! Era domnişoara Verde, o blondă mignonă care spunea că are douăzeci şi unu de ani, însă arăta de cincisprezece. Gura ei rămăsese pietrificată într-un ţipăt angoasat a cărui imagine îi plăcea grozav. Nu putea să-şi dezlipească ochii de la buzele fetei.

Se gîndi că ea era cel mai uşor de cărat. Probabil că nu cîntărea mai mult de cincizeci de kilograme.

– Bună, domnişoară Verde. Întotdeauna mi-ai plăcut, ştii? Sînt însă puţin neîncrezător. Ar trebui să spun mai degrabă că *am fost* timid. Acum, însă, mă tratez.

Întinse mîna să-i atingă sînii mici. Fu surprins să descopere că domnişoara Verde purta sutien cu bureţi pe sub

bluză. Nu era chiar atît de hippie cum făcea impresia. Îi descheie nasturii de la bluză, apoi o scoase şi se holbă la sînii ei.

Îi descheie nasturii de la pantaloni. Îi introduse un deget în chiloţi. Carnea era puţin rece. Fata avea un inel de argint în buric. Îl atinse şi trase de el ca de o jucărie.

Era încălţată cu pantofi gri cu tocuri înalte pe care îi scoase cu grijă. Trase pantalonii în jos, apoi îi scoase de tot. Unghiile de la picioarele domnişoarei Verde erau date cu ojă albastră.

Creierul desfăcu sutienul şi i-l dădu jos. Îi mîngîie sînii, apoi o trase de sfîrcuri pînă cînd se întăriră. Îşi dorise să facă asta de cînd o văzuse prima dată. Îşi dorise şi să-i facă puţin rău, poate chiar mai mult.

Se uită pe fereastră, apoi întoarse privirea către celelalte corpuri.

– Sper că nu vă fac greaţă nici unuia dintre voi.

O trase pe domnişoara Verde de picioare pînă pe covorul uzat din mijlocul încăperii. Apoi îşi scoase pantalonii. Intra în erecţie. Nu i se întîmpla prea des. Poate FBI-ul avea dreptate: era posibil să ucidă după un tipic anume. Poate doar începea să înţeleagă cine era cu adevărat.

– Sînt un mort viu, spuse el, după care îi smulse chiloţii şi o penetră. Sînt nebun, domnişoară Verde, şi asta-i gluma cea mai amuzantă. *Eu sînt nebunul.* Dacă ar şti poliţia! Ce indiciu grozav ar fi ăsta.

PARTEA a III-a

LIGA SUPERIOARĂ

48

Trecură trei zile fără să mai aibă loc alt jaf. Sîmbătă mi-am petrecut toată după-amiaza cu băieţelul. Pe la şase l-am dus înapoi acasă, la Christine.

Înainte de a intra, l-am dus pe micuţul Alex în grădina din spatele apartamentului ei din Mitchellville. Proprietatea ei de la ţară, aşa cum o numeam eu. Grădina era splendidă; Christine o plantase şi o îngrijise şi era plină cu diverse soiuri de trandafiri. Îmi aducea aminte cum era ea înainte de a fi răpită în Bermude. Imaginea grădinii îmi producea o plăcere vizuală şi probabil de aceea eram atît de trist să fiu acolo fără ea.

Îl ţineam pe Alex în braţe, vorbindu-i şi arătîndu-i pajiştea perfect tunsă, o salcie, cerul şi apusul de soare. Apoi i-am arătat asemănările de pe chipurile noastre: nas, ochi, gură. De fiecare dată mă opream şi-l sărutam pe obraji, pe gît sau pe creştetul capului.

– Miroase trandafirii, am şoptit.

Am văzut-o pe Christine ieşind repede din casă, după cîteva minute. Îmi dădeam seama că o preocupa ceva. Sora ei, Natalie, era la doi paşi în spate. Ca s-o protejeze? Aveam sentimentul că urmau să se coalizeze împotriva mea.

– Alex, trebuie să stăm de vorbă. Natalie, ai tu grijă de copil cîteva minute? L-am întins pe Alex lui Natalie fără tragere de inimă. Nu părea să am altă alternativă, oricum. Christine se schimbase atît de mult în ultimele luni. Cîteodată mi se părea că nici nu o mai cunosc. Poate avea legătură cu coşmarurile ei. Nu păreau să dispară.

– Trebuie să-mi descarc sufletul, începu ea. Te rog, nu spune nimic.

49

Mi-am muşcat buzele să nu-i spun nimic, dar cam asta fusese relaţia noastră în ultimele luni. Am remarcat ochii ei roşii. Plînsese.

– Cercetezi un alt caz care implică o crimă. Presupun că e un lucru bun, e viaţa ta şi e clar că eşti bun în treaba asta.

N-am reuşit să mă abţin:

– Ţi-am spus că pot să plec din poliţie şi să încep ceva pe cont propriu. Sînt gata să fac asta, Christine.

A dat din cap nemulţumită.

– Mă simt onorată.

– Nu vreau să ne certăm. Îmi pare rău, continuă. Nu am vrut să te întrerup.

– Nu mai am viaţă aici, în Washington. Mi-e tot timpul teamă. Cuvîntul potrivit ar fi că mi-e frică de mor. Nu-mi mai place să mă duc la şcoală. Mă simt de parcă cineva mi-ar

fi luat viața. Mai întîi George, apoi cele petrecute în Bermude; mi-e teamă că Schafer va veni să mă caute.

– Nu va veni, Christine.

– Nu spune asta, protestă ea ridicînd vocea. *N-ai de unde să știi.*

Simțeam că îmi fuge tot aerul din plămîni. Nu prea pricepeam unde voia să ajungă, dar părea pe punctul de a ceda nervos. Se comporta la fel ca în noaptea în care visase că Geoffrey Schafer era la ea în casă.

– Vreau să mă mut din Washington. Plec după ce se termină anul școlar. Nu vreau să-ți spun unde mă duc și nu vreau să mă cauți. Te rog să nu faci pe detectivul cu mine, Alex. Sau pe psihiatrul.

Nu-mi venea să cred că aud bine. Nu mă așteptasem la asta. Am rămas locului, incapabil să articulez vreun cuvînt, doar privind-o fix pe Christine. Nu cred să mă fi simțit vreodată atît de pustiit, de trist și de singur. Mă simțeam gol.

– Și cu bebelușul ce se va întîmpla? i-am spus cu glas strangulat și abia șoptit.

Ochii i se umplură de lacrimi. Începu să plîngă și să tremure din tot corpul, incontrolabil.

– Nu pot să-l iau pe Alex cu mine în starea în care mă aflu. Trebuie să rămînă cu tine și cu Nana, deocamdată.

Am vrut să-i spun ceva, dar nu am reușit să scot nici un cuvînt. S-a uitat la mine o secundă și privirea ei era atît de tristă, rănită și confuză. Apoi îmi întoarse spatele și intră în casă. Dispăru înăuntru.

50

Eram trist și nervos și țineam totul închis în mine. Știam că nu era bine și asta făcea ca totul să fie și mai rău. *Doctore, vindecă-te singur!*

M-am întîlnit din întîmplare, la biserică, duminică dimineața cu psihiatra mea Adele Finally. Eram amîndoi cu familia la slujba de la ora nouă. Am ieşit în vestibul ca să stăm de vorbă. Probabil că Adele văzuse ceva în privirea mea. Nu-i scapă mai nimic şi mă cunoaşte bine din moment ce merg la ea de patru ani de zile.

– A murit cumva pisica Rosie? mă întrebă zîmbind.

– Rosie e bine, sănătoasă, Adele, şi eu la fel. Mulţumesc de întrebare.

– Mmmm, atunci de ce arăţi ca Ali a doua zi dimineaţă după ce s-a bătut cu Joe Frazier la Manila? Îmi poţi explica? Ca să nu mai spun că nici nu te-ai bărbierit în dimineaţa asta.

– Ce fustă frumoasă ai! Îţi stă bine culoarea asta.

Adele pufni nemulţumită, neacceptînd să cadă în capcană.

– Da, griul e culoarea mea preferată! Ce s-a întîmplat?

– Nimic.

– Îmi place magia, spuse ea, aprinzînd o lumînare. Nu te-am mai văzut de ceva vreme, Alex, şi ăsta poate fi un lucru foarte bun sau foarte rău.

Am aprins şi eu o lumînare şi am spus o rugăciune: „Doamne, Dumnezeule, te rog să continui să veghezi asupra lui Jannie şi aş vrea şi ca Christine să rămînă în Washington. Ştiu că iar mă supui unui test." Adele sîsîi de parcă s-ar fi ars. Se uită în ochii mei şi-mi spuse:

– Of, Alex, îmi pare rău. Nimeni n-ar mai trebui să te supună unor teste.

– Mi-e bine, i-am răspuns, neavînd chef să intru în acest subiect acum, nici măcar cu Adele.

– Of, Alex, Alex. Ştii că nu este adevărat! Eu ştiu mai bine.

– Chiar mi-e bine, pe cuvînt.

Adele părea exasperată.

– Foarte bine atunci. Îmi datorezi o sută de dolari pentru consult. Poți să-i pui în cutia milei.

Adele se întoarse la familia ei care şedea undeva pe la mijlocul bisericii. Se întoarse şi se uită la mine fără să mai zîmbească.

După ce m-am întors la ai mei, Damon m-a întrebat cine era doamna aceea drăguță cu care stătusem de vorbă.

– E doctor; o prietenă de-a mea.

– Te tratează pe tine? Ce fel de doctor e? Părea cam supărată pe tine. Cu ce ai greşit?

– N-am greşit cu nimic. Chiar n-am dreptul la nici un pic de intimitate?

– Nu, şi în plus sîntem în biserică, îți ascult confesiunea.

– N-am nici o confesiune să-ți fac. Mi-e bine. Sînt în regulă. Sînt împăcat cu restul lumii. Mai bine de atît nu se poate.

Damon se uită la mine cu aceeaşi privire exasperată pe care mi-o aruncase şi Adele. Apoi dădu din cap şi se întoarse în altă direcție. Nici el nu mă credea. Cînd a ajuns cutia milei la mine, am pus înăuntru o sută de dolari.

51

Creierul ținea ca totul să se desfăşoare după un orar strict. Ceasul din capul lui bătea cu putere, bătea întruna.

Cea mai bună echipă în jafuri de bănci, crema-cremelor, urma să se întîlnească cu el în apartamentul pe care îl închiriase la Holiday Inn, lîngă Colonial Village în Washington. Erau punctuali, bineînțeles. Insistase ca punctualitatea să fie una din condiții.

Brian Macdougall se năpusti în cameră înaintea celorlalți. Creierul zîmbi cînd văzu atitudinea de cocoş a lui

Macdougall. Ştia că el va intra primul în cameră, urmat de cei doi subordonaţi ai săi, B.J. Stringer şi Robert Shaw. *Cei trei arată a orice, numai nu a hoţi de mare clasă,* gîndi Creierul. Doi dintre ei purtau tricouri alb-albastre cu însemnele unei echipe de base-ball.

– Domnul O'Malley şi domnul Crews? se interesă Creierul din spatele ecranului de lumină care nu le permitea să-l vadă. Pot să vă întreb unde sînt?

Macdougall vorbi în numele grupului:

– Azi sînt la lucru. Ne-ai anunţat în ultimul moment. Noi trei ne-am luat liber în dimineaţa asta. Ar fi părut ciudat dacă am fi sunat toţi să spunem că sîntem bolnavi.

Creierul continuă să-i observe atent pe cei trei new-yorkezi. Toţi trei arătau ca nişte oameni obişnuiţi, dar erau cei mai periculoşi dintre toate echipele pe care le folosise pînă atunci. Era exact ceea ce îi trebuia pentru următorul test.

– Aşadar, ce se întîmplă aici? O audiţie?

Macdougall purta un tricou negru de mătase, pantaloni negri şi sandale.

Părul lui negru era dat pe spate şi avea barbişon.

– O audiţie? Nu, sînteţi angajaţi dacă vreţi. Ştiu cum lucraţi, ştiu totul despre voi, vă cunosc dosarele.

Macdougall se uită la paravanul de lumină de parcă privirea lui ar fi putut să-l penetreze.

– Trebuie să vorbim faţă în faţă. Doar aşa vom accepta contractul.

Creierul se ridică imediat. Era nervos şi uimit. Scaunul făcu un zgomot puternic cînd îl împinse în spate.

– Vi s-a spus de la început că asta nu se poate. Întîlnirea s-a terminat.

O tăcere apăsătoare se lăsă în cameră. Macdougall se uită către Stringer şi Shaw. Îşi mîngîie puţin barba, apoi rîse cu o voce puternică.

– Te încercam, camarade, nu cred să fie o problemă prea mare dacă nu-ți vedem fața. Asta în cazul în care eşti pregătit să ne plăteşti.

– Am adus banii, domnilor. Cincizeci de mii de dolari doar pentru că v-ați întîlnit cu mine. Eu îmi respect întotdeauna promisiunile.

– Şi putem păstra banii? Chiar dacă nu vrem să lucrăm pentru tine?

Era rîndul Creierului să zîmbească.

– Sigur o să vă placă ceea ce am să vă ofer. Cel mai mult o să vă placă partea voastră din pradă. E vorba de cincisprezece milioane de dolari. Vă voi contacta mai tîrziu.

52

Aspus cincisprezece milioane?

Exact. Ce dracu' trebuie să jefuim pentru banii ăştia?

Vincent O'Malley şi Jimmy Crews nu erau la muncă. Aşteptau fiecare în cîte o maşină şi țineau legătura unul cu altul prin stații radio. Maşinile erau parcate pe laturi opuse ale hotelului. Aşteptau apariția Creierului ca să-l urmărească şi să descopere cine era.

O'Malley şi Crews auzeau ce se întîmplă la întîlnire prin intermediul lui Macdougall care avea un emițător. Auziseră suma şi se întrebau ce fel de contract putea fi ăsta. Individul care îşi spunea Creierul era o figură. Vorbea ca şi cum citea dintr-o carte şi descria treaba pe care o aveau de făcut de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume. Şase sau opt, zece ore de lucru şi o pradă de treizeci de milioane. Impresionant era faptul că răspunsese tuturor întrebărilor puse de Brian Macdougall.

O'Malley era în contact cu Crews, aflat în cealaltă mașină.

– Auzi și tu căcatu' acesta, Jimmy? Îți vine să crezi?

– Bineînțeles că mi-a trezit interesul. Aș vrea să văd ce față face Macdougall acum. Tipul ăsta are numărul lui și pare să știe totul despre Brian. Atenție, cred că întîlnirea ia sfîrșit.

Tăcură cîteva minute, apoi O'Maley spuse:

– A ieșit din hotel. Îl văd, Jimmy, e pe jos. Merge spre Strada 16 și nu pare să îl intereseze dacă e urmărit sau nu. Îl am în vizor.

– Poate că nu e chiar atît de deștept la urma-urmei.

– Rahat! De fapt, eu cam speram să fie atît de deștept.

– O să merg pe o stradă paralelă. Cum arată? Cu ce este îmbrăcat?

– E înalt, peste un metru optzeci, alb. Are barbă, dar e posibil să fie falsă. Are părul lung. E bine îmbrăcat, dar nu ieșit din comun... O ia mai repede la picior. A început să fugă. A ieșit de pe stradă, Jimmy. A intrat într-o curte. Ticălosul fuge de-i scapără călcîiele. Mă iau după el.

Vincent O'Malley sări din mașină și o luă la fugă după Creier. Alerga aproape de arțarii care mărgineau strada și continua să-i dea raportul lui Crews.

– Intră în pădurea de lîngă parcul Shepherd. Nenorocitul ăsta încearcă să scape de noi, închipuie-ți.

O'Malley îl urmărea pe Creier cum putea mai bine, dar nu prea făcea față. Individul era un bun alergător. Deși nu avea aerul, se mișca realmente foarte bine. Apoi îl pierdu din vedere.

– A dispărut. Să mor eu dacă n-a dispărut. L-am pierdut, Jimmy, nu-l mai văd nicăieri.

Crews răspunse:

– Îl văd eu. Aleargă de parcă ar fi un hoț de buzunare care mi-a furat portofelul. Alerg eu după el.

– Reușești să-i faci față?

– Sper, vom vedea. Dar pentru cincisprezece milioane de dolari reușesc eu să mă țin cumva de el.

Creierul ieși dintre copaci în cele din urmă și intră pe o stradă cu case mici de cărămidă. Crews abia mai respira.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că alerg în fiecare zi. Și el aleargă. A ieșit pe aleea Morningside... Căcat, se întoarce în nenorocita aia de pădure. Iar mărește ritmul. Nenorocitu' ăsta probabil că se antrenează în fiecare zi ca pentru maraton.

Totul se transformă într-un joc de-a șoarecele și pisica. Deși se descurcau bine de obicei, O'Malley și Crews și-au pierdut prada încă de două ori în următoarele douăzeci de minute. Se aflau la cîțiva kilometri depărtare de Holiday Inn. Apoi Crews îl văzu pe o străduță laterală. Creierul o luă pe o alee dosnică. Crews îl urmă și văzu o firmă de metal și mai că nu-i veni să creadă ce scria acolo.

Îi spuse și lui O'Malley ce aflase și apoi vorbi cu Brian Macdougall care se alăturase expediției. Crews nu se putea abține să nu fie ironic.

– Știu unde e, tipilor. Auziți aici – a intrat într-o casă de nebuni. E pe terenul unui ospiciu care se cheamă Hazel Wood. Și acum l-am pierdut din nou.

53

Luni dimineață am primit un telefon să mă întîlnesc cu Kyle Craig și Betsey Cavalierre în clădirea Hoover de la intersecția Străzii 10 cu Pennsylvania Avenue. Doreau să fiu în biroul directorului la ora opt. Organizaseră o întîlnire de urgență.

Din motive obiective, blocului Hoover i se spune uneori Palatul Puzzle. Kyle şi Betsey erau deja acolo cînd am ajuns în camera de conferinţe a directorului FBI. Betsey era tensionată cum nu o mai văzusem niciodată. Ţinea pumnii strînşi şi degetele i se albiseră.

M-am prefăcut enervat de absenţa directorului Burns.

– E în întîrziere. Hai să mergem, avem şi lucruri mai bune de făcut.

Chiar atunci, una din cele două uşi de stejar se deschise. Îi ştiam pe amîndoi bărbaţii care intrară în încăpere şi nici unul nu avea o mină fericită. Unul dintre ei era directorul FBI, Ronald Burns, pe care îl cunoscusem în timpul cercetării crimelor Casanova din Durham şi Chapel Hill din Carolina de Nord. Cel de-al doilea era ministrul Justiţiei, Richard Pollett. Îl întîlnisem cînd lucram la un caz care îl implica pe preşedinte.

– Se fac mari presiuni asupra noastră în legătură cu cazurile astea de jafuri şi uciderі. Marile bănci, Wall Street, îi spuse Pollett lui Kyle, apoi se uită în direcţia mea. Bună ziua, domnule detectiv.

După care se uită la Betsey şi-i spuse:

– Îmi pare rău, dar nu vă cunosc.

– Sînt agentul special Cavalierre, îi răspunse ea strîngîndu-i mîna. Răspund de acest caz.

– Domnişoara Cavalierre coordonează aceste investigaţii? îl întrebă Pollett pe directorul Burns.

– Da, răspunse Kyle, e cazul ei.

Ministrul Pollett se întoarse surprins către ea.

– Foarte bine, dumneata eşti la comandă. Vreau să văd nişte rezultate, domnişoară Cavalierre. Am intrat în camera asta pregătit să fac să cadă nişte capete. Dă-mi un motiv bun pentru care nu aş face-o.

Richard Pollett fusese directorul unei mari case de brokeraj de pe Wall Street înainte de a veni la Washington. Nu ştia cum se desfăşoară o anchetă poliţienească, dar credea că e suficient de deştept ca să-şi dea seama de orice dacă i se pun la dispoziţie cîteva informaţii.

– Aţi participat vreodată la urmărirea unui om la nivel naţional? i se adresă Betsey, uitîndu-se direct în ochii lui.

– Nu văd relevanţa acestei întrebări. Am făcut şi eu investigaţii importante şi am avut întotdeauna rezultate.

– Jafurile s-au petrecut foarte repede, m-am trezit vorbind cu Pollett. A trebuit să începem de la zero. Informaţiile pe care le avem sînt că un singur individ a planificat loviturile de la toate cele patru bănci. Ştim că selectează oameni care sînt gata să ucidă. *Nu e interesat să recruteze decît ucigaşi.*

– Profilul pe care l-am făcut îl defineşte ca pe un bărbat alb, între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani, probabil foarte bine educat. Are cunoştinţe detaliate despre bănci şi sistemele lor de securitate. E posibil să fi lucrat cîndva pentru o instituţie financiară, sau chiar mai multe şi să aibă un dinte împotriva lor. Jefuieşte băncile pentru bani, iar crimele le face probabil din răzbunare. *Asta* nu ştim încă cu siguranţă.

Am aruncat o privire în cameră. Ascultau cu toţii.

– Acum cîteva zile am stat de vorbă cu un individ pe nume Tony Brophy. A fost recrutat pentru una dintre misiuni, dar apoi a fost refuzat. N-avea destul sînge rece. Nu era un ucigaş.

Betsey intră în discuţie:

– Avem mai mult de două sute de agenţi pe teren. La jaful de la Chase am ajuns doar cu puţine minute după ce au plecat. Ştim că-şi spune Creierul. Am înregistrat progrese destul de mari într-un timp relativ scurt.

Pollett se întoarse către directorul FBI-ului şi dădu scurt din cap.

– Nu sînt pe deplin satisfăcut, dar cel puţin am primit nişte răspunsuri. E treaba ta să-l prinzi pe Creierul ăsta, Ron. Fă-o! Tot ceea ce se întîmplă face ca întregul nostru sistem financiar să pară vulnerabil. Sondajele de opinie indică o încredere scăzută în bănci şi acesta este un dezastru pentru ţara noastră. Creierul şi-a dat deja seama de asta.

Zece minute mai tîrziu am coborît cu liftul împreună cu Betsey pînă la garajul de la subsol. Kyle mai rămăsese cu directorul Burns.

Cînd am ajuns jos, s-a hotărît să vorbească:

– Îţi rămîn datoare pentru ce s-a întîmplat. Mi-ai salvat pielea. Eram cît pe-aci să-i spun vreo două curului ăluia înfumurat de pe Wall Street.

M-am uitat la ea şi gura mi s-a întins într-un zîmbet.

– Hotărît lucru, eşti plină de temperament. Sper că nu ai ceva împotriva afacerilor financiare sau a sistemului bancar.

– Bineînţeles că am. Cine nu are?

54

Mi-am petrecut următoarele două ore la spital cu Jannie. Mi-a spus din nou că vrea să devină doctor şi părea pregătită să-şi ia examenele. O încînta să folosească cuvinte precum astrocitomă pilocitică (tumoarea ei), protrombină (o proteină care ajută la coagularea sîngelui) şi substanţă de contrast (folosită pentru tomografii).

– M-am întors, m-a anunţat ea şi noul model îmbunătăţit este mai performant ca niciodată.

– Poate ar fi mai bine să te orientezi spre relații publice sau publicitate cînd ai să creşti. Să lucrezi, de pildă, pentru J. Walter Thompson sau Young and Rubicam din New York.

A făcut o mutră de parcă muşcase dintr-o lămîie.

– *Doctor* Janelle Cross, să ții minte de la cine ai auzit asta prima dată.

– Nu-ți face probleme, n-o să uit niciodată ceea ce s-a întîmplat.

Pe la unu am trecut pe la centrul de criză din biroul FBI-ului. După întîlnirea cu Pollett şi Burns, ştiam că urma să lucrăm pînă tîrziu. O sală de conferințe de la etajul trei fusese transformată în centru de comandă. De acolo erau coordonați peste o sută de agenți şi şaizeci de detectivi din Poliția Districtului Columbia.

Mai apăruseră pozele cîtorva suspecți pe pereți. Toți jefuitori de bănci cu experiența şi talentul necesare pentru a organiza lovituri în stil mare. Am studiat lista şi am făcut însemnări pe marginea cîtorva nume.

Mitchell Brand era suspectat în legătură cu cîteva jafuri nerezolvate din zona Districtului Columbia. Stephen Schnurmacher era în spatele a cel puțin două jafuri reuşite din zona Philadelphia. Jimmy Doud era un barman din Boston care nu fusese niciodată prins, dar care jefuise zeci de bănci în New England. Zona de acțiune a lui Victor Kenyon era centrul Floridei. Toții jefuiseră bănci şi nu fuseseră prinşi încă. Erau inteligenți şi buni la ceea ce făceau. Dar erau ei nişte Creiere?

Tot ce se întîmplase în întîlnirea de pe Fourth Avenue a fost intens şi extrem de frustrant. Am dat cîteva telefoane pentru a afla mai multe despre suspecți, în special despre Mitchell Brand, de vreme ce lucra în sfera Districtului Columbia. Era unsprezece şi jumătate cînd m-am uitat prima dată la ceas.

Nu avusesem încă timp să vorbesc cu Betsey de cînd ajunsesem. M-am dus pînă la ea să-i spun noapte bună înainte de a pleca. Lucra de zor. Vorbea cu doi agenţi, însă mi-a făcut semn să aştept.

În cele din urmă a venit la mine. Nu ştiu cum făcea, dar reuşea să aibă acelaşi aer proaspăt şi vioi.

– Poliţia metropolitană a aflat cîte ceva despre Mitchell Brand, i-am spus. E destul de violent pentru a fi implicat într-o chestie asemănătoare.

– A fost cea mai lungă zi din viaţa mea, îmi răspunse căscînd. Ce face Jannie?

Întrebarea ei m-a surprins şi mi-a făcut plăcere.

– Bine, de fapt, foarte bine. Sper că-i vor da curînd drumul acasă. Vrea să devină doctor.

– Hai să mergem să bem ceva. Nu sînt foarte sigură, dar am sentimentul că simţi nevoia să vorbeşti cu cineva. De ce n-ai vorbi cu mine?

Trebuie să admit că oferta m-a luat prin surprindere. Abia am reuşit să bîigui:

– Mi-ar face plăcere, dar nu în seara asta. Trebuie să mă duc acasă. O lăsăm pe altă dată?

– Bine, sigur. Nici o problemă. O lăsăm pe altă dată, mi-a răspuns, dar am văzut că o rănise refuzul meu.

Nu m-aş fi aşteptat niciodată la asta din parte agentului special Betsey Cavalierre. Manifestase interes pentru familia mea şi era vulnerabilă.

55

Era locul, momentul şi ocazia.

Hotelul Renaissance Mayflower de pe Connecticut Avenue.

Era mai aglomerat ca niciodată şi avea un aspect impozant. Mayflower fusese scena tuturor banchetelor inaugurale ale preşedinţilor începînd cu Calvin Coolidge. Hotelul fusese renovat complet în 1992, iar arhitecţii şi istoricii lucraseră împreună pentru a-i reda grandoarea de altădată. Era locul preferat pentru întîlnirile corporaţiilor sau şedinţele managerilor. Aşa aflase Creierul despre el.

Autobuzul turistic aştepta în faţa hotelului încă dinainte de ora nouă. Urma să plece la nouă jumătate şi opririle programate erau la Centrul Kennedy, Casa Albă, Memorialele Lincoln şi Vietnam, Institutul Smithsonian şi alte locuri turistice din Washington. Compania se chema Washington on Wheels. Turiştii erau de la compania de Asigurări MetroHartford.

La bord se aflau şaisprezece femei şi doi copii cînd şoferul, Joseph Denyeau, a închis uşa la nouă şi patruzeci de minute.

O asistentă din cadrul Corporaţiei, Mary Jordan, se ridică în picioare, în faţă, şi se adresă grupului. Era puţin trecută de treizeci de ani, extrem de atractivă şi plăcută şi foarte eficientă. Se comporta bine cu femeile importante din autobuz fără a părea linguşitoare. Porecla ei în cadrul companiei era Fericita Mary.

– Cunoaşte toată lumea itinerariul din această dimineaţă, spuse ea şi le adresă un zîmbet luminos. Dar poate ar trebui să lăsăm totul baltă şi să mergem să bem ceva. Glumesc, adăugă ea repede.

– E o idee bună, Mary, să intrăm într-un bar adevărat, să bem ceva. Unde merge Teddy Kennedy să-şi ia porţia ca să se trezească?

Toată lumea izbucni în rîs. Autocarul o luă uşor pe aleea hotelului, după care intră pe Connecticut Avenue. Cîteva

minute mai tîrziu intră pe Oliver Street. Era o scurtătură pe care şoferii care plecau de la Mayflower o foloseau adesea.

Un microbuz Chevrolet albastru închis aşezat de-a curmezişul bloca strada. Era evident că şoferul furgonetei nu vedea autocarul, al cărui şofer frînă uşor şi se opri în mijlocul străzii.

Şoferul furgonetei nu păru să reacţioneze nici după ce Joe Denyeau claxonă. Joe îşi imagină că omul se săturase probabil de toate camioanele şi autobuzele care foloseau strada ca scurtătură. Ce alt motiv ar fi avut să stea acolo şi să se uite furios la el?

Doi bărbaţi mascaţi apărură brusc din spatele unui gard înalt. Unul se postă în faţa autobuzului, iar celălalt introduse o armă automată pe geamul din dreptul şoferului, care era deschis.

– Deschide uşa sau ai să mori, Joseph. Nimeni nu va păţi nimic dacă asculţi. Ai trei secunde la dispoziţie. Unu...

– E deschisă, e deschisă! zbieră Denyeau cu o voce ascuţită, înspăimîntat. Calmează-te.

Cîteva femei îşi întrerupseră conversaţiile şi se uitară să vadă ce se întîmplă. Mary Jordan se strecură pe scaunul din spatele şoferului. Îl putea vedea pe bărbatul cu armă care îi făcu cu ochiul.

– Fă ceea ce-ţi cer ei, Joe. Nu face pe eroul.

– Fii fără grijă. Nici nu-mi trece prin cap.

Bărbaţii înarmaţi şi mascaţi urcară în autobuz. Unul dintre ei aţinti un pistol automat către pasageri, cărora le scăpară cîteva strigăte de spaimă. Bărbatul mascat strigă:

– E un atac! Ne interesează doar să obţinem bani de la MetroHartford. Vă promit că nimeni nu va fi rănit. Şi eu am copii, şi voi aveţi copii. Hai să ne asigurăm că ne vom vedea copiii şi mîine dimineaţă.

56

Peste autobuz se lăsă o tăcere apăsătoare. Chiar şi copiii mici amuţiseră. Brian Macdougall luă cuvîntul şi-i făcu o imensă plăcere să se afle în centrul atenţiei:

– Avem cîteva reguli pentru a menţine ordinea. *Unu*: nu vreau să mai aud ţipete. *Doi*: nimeni nu plînge, nici măcar copiii. *Trei*: nimeni nu strigă după ajutor. Aţi înţeles?

Pasagerii se uitau cu gura căscată la bărbatul înarmat. Celălalt se urcase pe acoperişul autobuzului şi schimba indicatorul alfanumeric care era cea mai uşoară metodă a poliţiei de depistare din elicopter.

– Am întrebat dacă s-a înţeles! strigă Macdougall.

Femeile şi copiii dădură din cap afirmativ şi cîţiva îi răspunseră cu voci înăbuşite.

– Încă ceva. Cei care au telefoane celulare să le dea acum. După cum ştim cu toţii, poliţia poate depista telefoanele celulare. Nu este uşor, dar este posibil. Oricine va avea asupra sa un telefon celular cînd vom face percheziţia, va fi ucis. Chiar dacă este vorba de un copil. E foarte simplu. Aţi înţeles? Totul e perfect?

Telefoanele celulare au fost repede trecute din mînă în mînă pînă în faţă. S-au strîns nouă. Omul înarmat le aruncă afară. Apoi luă un ciocan mic şi distruse staţia de emisie-recepţie a autobuzului.

– Acum vreau să vă lăsaţi în jos, aşa încît să nu puteţi fi observaţi de afară. Toată lumea să se aşeze în tăcere, inclusiv copiii. Aplecaţi-vă şi nu vă ridicaţi pînă cînd nu vi se spune. Acum!

Femeile şi copiii se supuseră ordinului.

– Tu, Joe, se adresă el şoferului, tu n-ai decît un ordin de urmat: *ţine-te după furgoneta albastră*. Dacă încerci să faci vreo prostie, mori pe loc. Nu ne eşti de folos nici viu, nici mort. Aşadar, Joe, ce ai de făcut?

– Trebuie să mă ţin după furgoneta neagră.

– Foarte bine, Joe, excelent, atîta doar că furgoneta este *albastră*. O vezi? Ţine-te după ea şi condu atent! Nu vrem să încălcăm vreo regulă de circulaţie cît timp va dura mica noastră excursie.

57

Trei asistente executive erau ocupate să răspundă la telefon şi să aducă poşta şi faxurile pentru cei treizeci şi şase de directori de la MetroHardford care lucrau în celebra cameră chinezească din hotelul Mayflower. Asistentelor le plăcea că nu trebuia să lucreze la birou. Mai ales că birourile lor erau în Hartford, Connecticut.

Prima văzu faxul Sara Wilson, cea mai tînără dintre ele. Îl citi repede, apoi îl dădu celorlalte două. Faţa ei se făcu roşie ca sfecla şi mîinile îi tremurau rău.

– Vreo glumă proastă? întrebă Betsy Becton cînd văzu faxul. E o nebunie, ce-i asta?

Nancy Hall era asistenta directorului general al grupului, John Dooner. Năvăli în camera în care avea loc întîlnirea fără să bată şi strigă pentru a fi auzită din celălalt capăt. De fapt, nu era nevoie să strige, pentru că încăperea avea o problemă de acustică. Chiar şi o şoaptă rostită într-o parte a camerei putea fi auzită în cealaltă.

– Domnule Dooner, trebuie să vorbesc cu dumnea-voastră *acum!* Era mai agitată şi supărată decît o văzuse vreodată şeful ei.

Ieşirea directorului general produse o destindere, dar discuţiile şi zîmbetele nu au durat mult. Omul se întoarse în mai puţin de cinci minute şi era palid.

– Timpul este foarte important, spuse el cu o voce tremurătoare, care îi şocă pe ceilalţi membri ai comitetului director. Vă rog să ascultaţi cu atenţie. Autocarul în care se aflau soţia mea şi multe dintre soţiile voastre a fost deturnat. Indivizii pretind că sînt aceiaşi maniaci care au jefuit bănci şi au luat ostatici în Maryland şi Virginia în ultimele săptămîni. Spun că au făcut jafurile şi crimele ca să ne servească nouă drept învăţătură de minte. Vor să fim siguri că nu glumesc în legătură cu cererile lor şi vor ca totul să decurgă fără nici o problemă.

Directorul continuă, lampa de pe podium luminîndu-i dramatic chipul.

– Cererile lor sînt simple. Vor să primească treizeci de milioane de dolari în fix cinci ore sau ostaticii vor muri. Nu ştim cum a fost deturnat autobuzul. Steve Bolding de la Grupul de Control al Riscului e pe drum. Urmează să decidă cu care dintre agenţiile de poliţie va lua legătura. Probabil că e vorba de FBI.

Dooner se opri să-şi tragă sufletul. Treptat îi revenea culoarea în obraji.

– După cum ştiţi, avem o poliţă de asigurare pentru răpiri care se ridică la cincizeci de milioane. Cred că şi răpitorii ştiu asta. Par să facă totul metodic şi să fie foarte organizaţi. De asemenea, au mintea limpede, ceea ce le oferă un avantaj. Cred că ştiu că noi sîntem beneficiarii poliţelor de asigurare. De aceea putem să scoatem banii şi chiar foarte repede. Aşadar, doamnelor şi domnilor, vă rog, trebuie să discutăm ce alternative avem, dacă avem vreuna. Răpitorii au menţionat clar şi răspicat – nici o greşeală sau oamenii vor muri.

58

Eram în biroul FBI-ului cînd am primit apelul de urgență. Un autocar al companiei Washington on Wheels cu optsprezece pasageri la bord, plus şoferul, fusese deturnat la scurtă vreme după ce părăsise hotelul Mayflower. Cîteva minute mai tîrziu, companiei de asigurări MetroHartford i se ceruse o răscumpărare de treizeci de milioane de dolari.

În instrucțiunile lor, răpitorii cereau să nu se implice nici o agenție de poliție, dar nu puteam să stăm deoparte şi să avem încredere în ei. Ne-am instalat la hotelul Capitol Hilton care era aproape de Mayflower. Aveam patru unități mobile de comandă, pe lîngă duzina de agenți care acționau deja în Mayflower. Era periculos, dar Betsey considera că în primul rînd trebuie să supraveghem hotelul. Penetrarea tehnică presupunea montarea cîtorva dispozitive ascunse de ascultare şi a unui număr limitat de camere video. Întregul departament metropolitan al FBI era în alertă.

Elicoptere supertehnologizate Apache zburau deja, căutînd autocarul cu pricina. Elicopterele aveau şi senzori care detectau căldura, în cazul în care răpitorii încercau să ascundă autobuzul cu pasageri cu tot. Indicatorul alfanumeric de pe acoperişul autobuzului fusese transmis tuturor aeronavelor disponibile. Nimănui nu i se spusese de ce era căutat acel autobuz.

Capitol Hilton era suficient de aproape ca să putem ajunge la Mayflower în nouăzeci de secunde dacă era necesar. Speram să fie totuşi destul de departe încît criminalii să nu ştie că eram acolo. Aveam exact două ore pînă cînd trebuia să fie livrați banii. Timpul era extrem de scurt atît pentru noi, cît şi pentru ei.

Apoi totul s-a complicat.

Jill Abramson de la Comitetul pentru Securitate Internă al Companiei de Asigurări şi Steve Bolding, însărcinat cu securitatea firmei, au venit la Hilton. Abramson era o femeie masivă, îmbrăcată într-un costum galben cu dungi. Părea să fie trecută bine de patruzeci de ani. Bolding era înalt şi se menţinea în formă la cei cincizeci şi ceva de ani ai săi. Purta un hanorac albastru, tricou alb şi jeanşi. Veniseră la Hilton să ne spună cum să ne facem treaba.

Betsey încercă să spună ceva, dar Bolding o întrerupse cu un gest brusc. Avea el ceva de spus mai întîi. Era clar că încerca să preia controlul.

– Se va întîmpla în felul următor. Vă las să vă implicaţi, dar vă pot interzice accesul cînd vreau eu. Am lucrat în cadrul FBI, aşa că ştiu şi eu ce e de făcut şi ce nu trebuie făcut. N-avem timp de dulcegării! Se ştie ceva, agent Cavalierre, despre identitatea suspecţilor? E ora unsprezece patruzeci şi şase, ora limită e unu şi patruzeci şi cinci de minute. *Fix.*

Betsey luă o gură de aer înainte de a-i răspunde lui Bolding. Îşi păstra cumpătul mai bine decît aş fi făcut-o eu.

– Avem suspecţi, dar nici una din informaţiile pe care le deţinem nu ne este de folos acum. Cineva care locuieşte pe stradă a văzut incidentul. Sînt implicaţi doi bărbaţi mascaţi. Autobuzul a fost văzut pe strada DeSales, dar nu ştim dacă înainte sau după ce a fost deturnat. E ora unsprezece patruzeci şi şapte, domnule Bolding.

Doamna Abramson ne-a luat pe toţi prin surprindere:

– Banii ajung acum la hotel. Vom plăti răscumpărarea.

– Aşa cum s-a stabilit, o completă Bolding. Aşteptăm alte instrucţiuni de la răpitori. Nu au luat încă legătura cu noi. Oamenii mei vor face livrarea şi nimeni altcineva nu va fi implicat.

Betsey Cavalierre nu mai rezistă.

– Te-am ascultat, aşa că ascultă-mă pe mine acum, domnule. *Ai fost* agent FBI. Eu *sînt* agent FBI. Aş fi fost superiorul tău dacă rămîneai în cadrul biroului şi-ţi sînt superior în clipa asta! Oamenii mei vor face livrarea! Eu voi fi acolo, iar tu, nu. Aşa se va proceda!

Atît Abramson, cît şi Bolding încercară să o contrazică, dar Betsey le-o tăie scurt:

– M-am săturat de rahaturile voastre. Totul se va face luînd în considerare gradul de pericol pe care îl presupun răpitorii. Dacă nu-ţi plac condiţiile mele, nu te amesteca. Pot să te arestez chiar acum, Bolding. Asta e valabil şi pentru dumneata, domnişoară Abramson. Avem o mulţime de lucruri de făcut – *în exact o oră şi cincizeci şi şapte de minute.*

59

Se plimba printre oamenii din holul supraaglomerat al hotelului Hilton. Nici unul nu avea idee ce se întîmpla şi asta îi plăcea grozav. Doar că el avea răspunsurile, ca şi întrebările.

Îi văzuse pe agenţii FBI şi pe detectivul Cross de cînd ajunsese. Bineînţeles că ei nu-l văzuseră, dar chiar dacă l-ar fi văzut, nu exista nici cea mai mică posibilitate ca ei să-l oprească sau să-l reţină. Nu se putea întîmpla aşa ceva.

Era o partidă inegală – inteligenţa şi experienţa lui, contra inteligenţei şi experienţei lor. Cîteodată, asta nici măcar nu i se părea o provocare. Era doar o singură problemă care ar fi putut să apară: *dacă s-ar fi plictisit prea tare şi ar fi devenit neglijent, atunci poate ar avea o şansă să-l prindă.*

Văzu un mic grup de oameni agitaţi şi îngrijoraţi care trecură prin hol şi se îndreptară către una dintre sălile de

conferință ale hotelului. Acolo își stabilise FBI-ul tabăra. MetroHartford nu luase în considerare avertismentele sale, dar știa că așa avea să se întîmple. Oricum, nu era important. Nu de data asta. Dorea ca FBI-ul și Cross să fie implicați.

În cele din urmă se decise să părăsească Hilton-ul. Se duse la Mayflower – scena îngrozitoarei crime. Locul unde urma să se întîmple totul.

Acolo își dorea Creierul să fie. Voia să vadă tot, să fie chiar acolo.

60

Răpitorii sunară în cele din urmă la unu și zece. Mai erau doar treizeci și cinci de minute pînă la ora limită.

Știam ce urma să se întîmple dacă depășeam termenul, sau dacă răpitorii o făceau, fie și intenționat.

Betsey și cu mine am alergat la hotelul Mayflower. Am avut de două ori puțin noroc, dar după cum mergeau lucrurile părea să fie mai mult. În primul rînd, ușa de serviciu a bucătăriei dădea către o alee mică unde trăgeau de obicei furnizorii. Cu ocazia balului lui Clinton, acolo parcase Serviciul Secret. Ne-am folosit de alee ca să intrăm fără să fim văzuți. Cea de-a doua întîmplare fericită era că agenții FBI descoperiseră că încăperea în care avea loc Consiliul director de la MetroHartford avea o scară îngustă de metal chiar în spate, de care ne puteam folosi. Scara dădea pe o pasarelă deasupra cupolei. Erau o mulțime de găuri mici prin care puteam să vedem și să ascultăm fără să fim văzuți.

M-am dus împreună cu Betsey și am ocupat poziție pe pasarelă. Nu trebuia să ne mai ostenim atît.

Răpitorii erau încă pe fază.

– *Presupunem* că FBI-ul şi poate chiar şi poliţia din Washington au fost anunţate, se auzi vocea unuia dintre răpitori în interfonul din camera chinezească. N-avem nimic împotrivă. Ne aşteptam la asta. De fapt, le urăm bun venit. Am găsit un rol în piesă şi pentru FBI.

Ne-am uitat unul la altul exasperaţi. Creierul ne punea într-o postură proastă. De ce? Am coborît şi ne-am alăturat celorlalţi în camera chinezească. Capul mi se învîrtea de atîtea întrebări. Creierul ştia să ne ţină în şah.

– Mai întîi voi repeta cererea de răscumpărare. E foarte important, aşa că respectaţi instrucţiunile. După cum ştiţi, cinci milioane din cele treizeci trebuie date în diamante neşlefuite. Diamantele trebuie împachetate împreună, iar banii trebuie să fie în bancnote de douăzeci şi cincizeci de dolari. Nu vrem bancnote de o sută, nu dispozitive de urmărire sau bani marcaţi. Cu cine stau de vorbă?

Betsey se apropie de telefon. Am făcut acelaşi lucru.

– Sînt agentul special Betsey Cavalierre, eu răspund de desfăşurarea anchetei.

– Sînt Alex Cross de la poliţia din Washington şi ofiţerul de legătură cu FBI-ul.

– Mă bucur pentru voi. Vă cunosc şi vă ştiu şi reputaţia. Banii sînt pregătiţi aşa cum am cerut?

– Da. Banii şi diamantele sînt aici, la Mayflower.

– Excelent, ţinem legătura.

Am auzit un clic înainte de a închide.

Directorul general de la MetroHartford explodă de mînie:

– Ştiu că sînteţi aici. Iisuse Hristoase, ce am făcut?! Vor ucide ostaticii.

Am pus mîna pe umărul lui, încercînd să-l liniştesc.

– Calmaţi-vă, vă rog. Răscumpărarea e pregătită aşa cum au cerut-o?

– Exact. Diamantele trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta, iar banii sînt deja aici. Noi ne facem datoria. Tot ce putem. Oamenii voştri ce fac?

Am continuat la fel de calm:

– Şi nimeni de la MetroHartford nu ştie unde urmează să fie lăsaţi banii şi diamantele? E o întrebare foarte importantă.

Directorul companiei de asigurări era speriat şi pe bună dreptate.

– Ai auzit ce-a zis omul la telefon. A spus că ţinem legătura. Nu ştim nimic despre locul unde trebuie să lăsăm banii şi diamantele.

– Asta-i o veste bună, domnule Dooner. Înseamnă că acţionează într-un mod profesionist, la fel ca noi. Nu cred că au făcut rău cuiva, încă. Trebuie să aşteptăm următorul telefon. Partea cea mai grea pentru ei va fi efectuarea schimbului.

– Soţia mea e în autobuzul acela, împreună cu fiica mea.

– Ştiu. Ştiu.

Şi mai ştiam şi că lui, Creierului, părea să-i facă plăcere să distrugă familii.

61

Nu se putea spune că nu ne dădeam toată silinţa, dar eram la mila lor şi nu prea mai aveam timp. Ceasul bătea foarte repede.

Nici o aeronavă nu zărise autobuzul şi asta însemna fie că îl scoseseră de pe drum foarte repede, fie că schimbaseră indicatorul alfanumeric. Elicopterele armatei care detectau căldura nu descoperiseră nici ele nimic. La unu şi douăzeci telefonul sună din nou în camera chinezească de la Mayflower. Era aceeaşi voce iritantă, distorsionată intenţionat.

– E timpul să ne mişcăm. Am trimis un pachet la recepţie pentru domnul Dooner. Înăuntru veţi găsi cîteva aparate de emisie-recepţie. Aduceţi-le pe toate.

– Ce o să facem? întrebă Betsey.

– O să ne îmbogăţim. Vom pune banii şi diamantele într-o camionetă şi ne vom îndrepta către nord pe Connecticut Avenue. Dacă deviaţi de la traseul pe care vi-l indic, unul dintre ostatici va fi împuşcat.

Apelul s-a întrerupt.

Aveam o camionetă parcată pe aleea care dădea în bucătăria hotelului. Răpitorii aflaseră de asta, dar cum? Ce informaţie rezulta de aici? Betsey Cavalierre împreună cu mine şi cu alţi doi agenţi am ajuns iute la camionetă şi am pornit spre Connecticut Avenue.

Eram încă pe bulevard cînd s-au cuplat aparatele de emisie-recepţie. Mă întrebam dacă răpitorul ştia chiar tot despre noi.

– Detectivul Cross?

– Da, eu sînt. Sîntem pe Connecticut Avenue. Acum ce facem?

– Ştiam că sînteţi acolo. Ascultă-mă cu atenţie. Dacă vedem vreun avion sau vreun elicopter de supraveghere survolînd ruta pe care trebuie s-o urmaţi, *vom împuşca un ostatic*. S-a înţeles?

– Am înţeles perfect.

M-am uitat la Betsey. Trebuia să ceară oprirea supravegherii aeriene. Criminalii păreau să ştie tot ce făceam.

– Porniţi cît mai repede posibil către staţia de tren a aeroportului Baltimore Washington. Trebuie să fii împreună cu agenţii FBI în trenul de cinci şi zece care leagă Baltimore de Boston. Adu şi sacii cu bani şi diamantele. Trenul de cinci şi zece către Boston. Ştim că vă puteţi folosi de toţi agenţii

FBI din zona de nord-est. N-aveți decît să-i chemați pe toți, nu contează pentru noi. Vă provocăm să opriți deznodămîntul. Nu aveți cum.

– Vorbesc cumva cu Creierul?

Dar aparatul amuțise.

62

Agenți de poliție și de la FBI erau în toate gările de pe ruta trenului, dar acoperirea întregului traseu era imposibilă. Răpitorii știau asta. Totul era în favoarea lor. Agenții Cavalierre, Walsh, Doud și cu mine ne-am urcat în tren. Ne-am opit în capătul celui de-al doilea vagon.

Zgomotul făcut de tren ne împiedica să ne concentrăm și chiar să vorbim. Așteptam să fim din nou contactați de criminali. Secundele păreau mai lungi decît în realitate.

– Cred că în curînd ne vor spune să aruncăm sacii din tren, am spus. La asta vă gîndiți și voi? Aveți vreo altă idee?

Betsey încuviință.

– Nu cred că-și vor asuma riscul de a ne contacta în stații. De ce ar face-o? Știu că nu putem să acoperim tot teritoriul de aici pînă la Boston. Cel mai deștept lucru pe care l-au făcut a fost să ceară întreruperea supravegherii aeriene.

– Par să fi rezolvat complicata problemă a livrării banilor. E un nenorocit al dracului de inteligent, remarcă agentul Walsh.

– Sau poate e o nenorocită, zise Betsey.

– Tony Brophy ne-a zis că s-a întîlnit cu un bărbat, dacă e să-l credem pe cuvînt, le-am reamintit.

– Și dacă persoana pe care a văzut-o el era cu adevărat Creierul.

– Pe mine mă intrigă puțin numele, spuse agentul Doud. Face impresia unui fraier. Un învins. *Creierul.*

– Și Brophy spunea asta. Ne-a spus că bărbatul cu care vorbise era un cretin. Dar tot și-ar fi dorit slujba.

– Păi da, banii-s buni.

– Poate că e un fraier sau poate un geniu în informatică, n-aș fi deloc surprinsă. Tocilarii conduc lumea acum, nu? Se răzbună pentru tot ce au pătimit în liceu. Eu cu siguranță o fac.

– Eu eram destul de șmecher în liceu, i-am spus făcînd cu ochiul.

Stația porni din nou.

– Salutare, vedete ale legii! Ne pregătim să începem distracția adevărată. Țineți minte că dacă vedem vreun elicopter sau vreun avion pe lîngă tren, un ostatic va fi împușcat, anunță o voce masculină familiară.

O fi fost Creierul?

– De unde știm că ostaticii mai sînt în viață? ceru Betsey să afle. De ce am avea încredere că ne spui adevărul? Ai mai ucis oameni nevinovați pînă acum.

– *Nu știți.* N-ar trebui să aveți încredere. Am ucis. Totuși ostaticii sînt cu toții teferi. În regulă – deschideți ușile trenului acum. Pregătiți-vă pentru următorul meu semnal. Duceți sacii la ușă. Acum, acum, acum. Mișcați-vă. Nu mă faceți să ucid pe cineva.

63

Ne-am grăbit toți patru să ducem sacii grei cu bani la cea mai apropiată ușă. Începusem deja să transpir. Părul și fața mea erau ude.

– *Pregătiți-vă! Pregătiți-vă!* urla comenzi vocea din walkie-talkie. *Acum e momentul!*

Betsey îşi anunţa deja oamenii de pe altă staţie. Peisajul era de un verde aprins cu pete maronii. Eram pe undeva pe lîngă Aberdeene, Maryland, la şapte minute distanţă de staţia anterioară.

– *Pregătiţi-vă, sînteţi gata? Nu mă dezamăgiţ!* se auzi puternic vocea.

Pînă acum, singurul lucru pe care l-am putut face a fost să ne împrăştiem în zona în care urmau să cadă banii. Ne gîndiserăm şi la ideea de a reţine un sac pentru a-i sili să continue să căute. Apoi am concluzionat însă că era prea periculos pentru ostatici.

– Rahat! exclamă Doud.

– Aruncăm sacii? strigă tare Walsh ca să acopere zgomotul vîntului şi al trenului.

– Nu, aşteaptă! am zbierat la el şi la Doud, care sta aplecat într-o poziţie precară pe marginea vagonului. Aşteaptă să primim instrucţiunile! Ne-ar fi spus dacă ar fi trebuit să aruncăm sacii.

– Ce mizerie! spuse Betsey. Se joacă cu noi. Probabil că ne privesc şi se amuză.

– E foarte posibil, am zis, dar să ne păstrăm calmul, trebuie să fim foarte prevăzători.

Oamenii FBI-ului se dădeau de ceasul morţii pentru a depista frecvenţa pe care comunicau răpitorii, dar nu funcţiona. Staţiile erau cel mai recent model, acelaşi tip care era folosit şi de armată. Tehnologia pe care o aveau schimba frecvenţele la fiecare utilizare. Era posibil ca şi răpitorii să aibă mai multe staţii pe care să le folosească alternativ.

Betsey era încă furioasă. Ochi ei scăpărau scîntei.

– S-a gîndit la tot, inclusiv să nu ne dea timpul să facem un plan. Cine e ticălosul ăsta?

Staţia hîrîi din nou.

– Deschideţi uşa, pregătiţi-vă să aruncaţi sacii!

Am apucat doi saci plini cu bancnote de douăzeci şi cincizeci de dolari. Îmi simţeam inima bătînd în gît cînd m-am grăbit să deschid iar uşa. Vîntul sufla cu putere.

Trenul traversa o pădure deasă de fagi şi pini. Nu se vedea nici o casă sau vreo persoană care să bîntuie prin preajmă. Părea un loc bun pentru efectuarea schimbului.

Staţia de emisie-recepţie a tăcut din nou.

– Nemernicilor! zbieră agentul Doud cu toată puterea. Ceilalţi am bombănit şi ne-am aşezat pe podea.

Vocea ne-a cerut să repetăm de unsprezece ori acelaşi lucru în următoarea oră şi un sfert. De trei ori ni s-a cerut să ne mutăm în alte vagoane.

Ni s-a spus să mergem în ultimul vagon pentru ca imediat să ni se ceară să ne ducem în primul.

– Sînteţi nişte oameni buni, foarte ascultători, spuse vocea din staţie.

Apoi comunicarea se întrerupse din nou.

64

Nu mai suport! strigă Betsey. Sper să ajungă în iad. Vreau să-l ucid pe nenorocitul ăsta!

Sacii cu bani erau mari şi grei; eram extenuaţi de cît îi căraserăm prin tren. Eram plini de praf şi transpiraţi. Eram nervoşi, gata-gata să explodăm. Trenul făcea un zgomot parcă mai infernal ca niciodată.

Garnitura traversa iar o pădure deasă. Se auzi şuieratul puternic al locomotivei. Agentul Walsh ţinea socoteala staţiilor prin care trecusem. Apoi aparatele de emisie-recepţie porniră din nou.

– Pregătiţi sacii cu diamante şi bani. Deschideţi uşile acum! Cînd îi aruncaţi, aveţi grijă să fie unii lîngă alţii. În

caz contrar vom împuşca un ostatic. Vă urmărim toate mişcările. Eşti foarte drăguţă, agent Cavalierre.

– Da, şi tu eşti un nemernic, murmură Betsey doar pentru ea.

Tricoul ei devenise albastru închis de transpirat ce era. Părul negru era lipit de cap şi dacă avusese vreun gram de grăsime îl pierduse, cu siguranţă, în cursa pe care o făcusem prin tren.

– Alarmă falsă! spuse vocea pe un ton satisfăcut. Pe loc repaus! Deocamdată asta-i tot.

– Rahat!

Ne-am aşezat toţi pe saci, respirînd greu. Încercam să gîndesc coerent, dar era din ce în ce mai greu după fiecare nouă alarmă falsă. Nu garantam că mai puteam face un alt drum pînă în celălalt capăt al trenului.

– Poate ar trebui să coborîm din tren, veni cu ideea agentul Walsh. Să le dăm planul peste cap. Să facem ceva la care nu se aşteaptă.

– E o idee, dar e prea periculos pentru ostatici, îi răspunse Betsey.

Walsh şi Doud înjurară cînd staţia se porni din nou. Ajunsesem aproape la limită. Care era limita noastră?

– Cei răi nu au voie să se odihnească, spuse vocea.

Auzeam deschizîndu-se o sticlă de suc sau de bere. Apoi un oftat de uşurare.

– Sau poate ar trebui să spun: Cei răi să se relaxeze.

Vocea urlă:

– Aruncaţi sacii acum! Ne uităm la voi. Vedem tot ce faceţi. Aruncaţi sacii sau îi vom ucide pe toţi!

Nu aveam de ales; nu ne rămînea nici o opţiune. Tot ceea ce puteam face era să încercăm să-i aruncăm unii aproape de alţii. Eram prea obosiţi să ne mişcăm atît de repede pe cît ar fi trebuit. Aveam impresia că mă mişc cu încetini-

torul. Hainele îmi erau ude leoarcă, brațele și picioarele mă dureau.

– Aruncați sacii mai repede! Hai să-ți văd mușchii, agent Cavalierre.

Ne vedea? Probabil. Așa se părea. Nu era nici o îndoială că era în pădure. Cîți or fi acolo?

După ce am aruncat cei nouă saci, trenul a făcut o curbă bruscă. Nu puteam vedea ce se întîmpla nici la douăzeci de metri. Am căzut la pămînt înjurînd și văicărindu-ne.

Betsey suspină:

– Să-i bată Dumnezeu! Au reușit! Au scăpat cu banii. Sper să ardă în iad.

Stația porni din nou. Nu-și terminase încă socotelile cu noi.

– Mulțumesc pentru ajutor. Sînteți cei mai buni. Sînt sigur că ați primi o slujbă la împachetat cadouri. S-ar putea să fie o alegere bună pentru cariera voastră după toate astea.

– Tu ești Creierul?

Stația își încetă emisia. Vocea dispăruse la fel cum dispăruseră banii și diamantele; și încă îi mai aveau și pe cei nouăsprezece ostatici.

65

Am coborît împreună cu agenții Cavalierre, Doud și Walsh la următoarea stație, la vreo paisprezece kilometri distanță de locul unde aruncaserăm sacii.

Ne așteptau două limuzine negre și cîțiva agenți FBI cu puștile pregătite. O mulțime de oameni se adunaseră în stație și arătau către agenți de parcă văzuseră o ceată de cowboys întorcîndu-se de la vînătoare.

Ni s-au furnizat informațiile de ultim minut.

– Se pare că au ieşit deja din pădure. Kyle Craig e pe drum într-acolo. Am pus baraje pe străzi, dar nu cred că-i vom prinde. Avem totuşi şi veşti bune. E posibil să fi descoperit autobuzul.

Cîteva momente mai tîrziu ne-am dus să cunoaştem o femeie din Tinden, un orăşel din Virginia. Se presupunea că femeia avea informaţii despre autobuz. Spusese că nu vrea să vorbească decît cu poliţia şi n-o prea interesa FBI-ul şi metodele lui.

După ce a văzut legitimaţia, femeia s-a arătat disponibilă să-mi vorbească. Părea nervoasă.

Se numea Isabelle Morris şi văzuse un autobuz turistic în Warren County. I se păruse suspect fiindcă ea era proprietara companiei locale de autobuze şi acesta nu-i aparţinea.

– Autobuzul era albastru cu dungi aurii? se interesă Betsey fără să se identifice ca agent FBI.

– Albastru cu auriu. Nu era dintre ale mele şi nu ştiu ce ar putea să facă un autocar turistic pe aici. N-avea nici un motiv să se afle în zonă. Este un ţinut banal. Tinden nu este o destinaţie turistică.

– I-aţi văzut numărul de înmatriculare sau măcar o parte din el?

– Nu aveam de ce să-i verific numărul de înmatriculare. De ce aş fi făcut-o?

– Şi atunci, doamnă Morris, de ce aţi raportat asta poliţiei locale?

– Dacă m-aţi fi ascultat mai devreme, aţi şti. Acest autobuz nu avea ce căuta pe-aici şi, în plus, prietenul meu face parte din patrula civilă. Vedeţi, eu sînt văduvă. El a sunat la poliţie. Pot să întreb de ce vă interesează?

– Doamnă Morris, cînd aţi văzut autobuzul, aţi remarcat dacă erau şi pasageri în el?

Am schimbat o privire cu Betsey în aşteptarea răspunsului.

– Nu, nu era decît şoferul. N-am văzut pe nimeni altcineva. Şi poliţia? Şi FBI-ul? De ce sînt aşa de interesaţi?

– O să ajungem şi la asta. Aţi văzut vreun semn de identificare pe autobuz? Destinaţia? Un logo? Orice aţi fi putut observa ne poate fi de folos. Sînt în pericol viaţile cîtorva oameni.

– O, Doamne! Da, pe o parte scria: *Vizitaţi Williamsburg*. Îmi aduc aminte că am văzut asta. Şi mai ştiţi ce? Cred că pe autobuz mai scria şi *Washington on Wheels*. Sînt aproape sigură. Vă e de vreun ajutor?

66

Betsey vorbea deja la telefon cu Kyle Craig. Plănuiau cum să ajungă la Tinden cît mai repede. Doamna Morris nu mai termina de povestit. Continua să-şi amintească mai multe şi mai multe amănunte. Mi-a spus că văzuse autobuzul pe un drum de ţară, aproape de reşedinţa ei.

– Sînt doar trei case pe drumul ăsta şi le ştiu foarte bine. Două se învecinează cu o bază a armatei construită în anii '80 şi abandonată acum. Trebuie să mă interesez şi eu în legătură cu afacerea asta.

– Nu, nu. Staţi liniştită, doamnă Morris, nu trebuie să faceţi nimic, mergem noi să verificăm.

– Dar ştiu zona şi vă pot ajuta, protestă ea.

– Mergem noi singuri. Vă rog să staţi liniştită.

Unul dintre elicopterele FBI-ului care cerceta zona a fost chemat la gară. A ajuns în acelaşi timp cu Kyle. Niciodată nu mai fusesem atît de bucuros să-l văd pe Craig.

Betsey l-a informat pe Kyle despre tot ceea ce voia să facă în Virginia.

– Mergem cu elicopterul cît de aproape posibil fără a fi depistați, la vreo opt, nouă kilometri depărtare de Tinden. Nu vreau să implicăm o echipă prea mare. Zece-doisprezece oameni de nădejde îmi sînt de ajuns. Poate chiar mai puțini.

Kyle aprobă planul pentru că era unul bun. Apoi am plecat. Știa pe care agenți de la Quantico îi voia și-i sună pentru a-i trimite la Tinden.

Cînd am ajuns în elicopter, am reanalizat tot ceea ce aflasem cu ocazia jafurilor anterioare. De asemenea, începusem să primim informații despre zona în care doamna Morris văzuse autocarul. Baza militară pe care o menționase ea adăpostise instalații nucleare în anii '80.

– Dacă autocarul a fost dus acolo, o construcție de beton ar fi putut să-l ecraneze, ferindu-l de detectoarele de căldură ale elicopterelor noastre, spuse Kyle.

Elicopterul aterizâ pe un cîmp lîngă clădirea unui liceu local. M-am uitat la ceas. Era trecut puțin de ora șase. Oare cei nouăsprezece ostatici mai erau în viață? Ce planuri sadice mai clocea de data asta Creierul?

Un teren de atletism de un verde luminos se întindea în spatele unei clădiri idilice cu două etaje din cărămidă roșie. Nu se afla nimic prin preajmă, cu excepția a două limuzine negre și a unui microbuz care ne așteptau pe noi. Eram la opt, nouă kilometri depărtare de drumul pe care fusese văzut autobuzul.

Isabelle Morris era în prima limuzină. Părea să aibă spre optzeci de ani, o femeie robustă, cu un zîmbet nelalocul lui de vesel cu dinții ei falși. Părea o bunică de treabă.

– La care fermă ar trebui să mergem mai întîi? am întrebat-o. Unde s-ar putea ascunde cineva?

Femeia căzu pe gînduri, cu ochii aproape închişi.

– La ferma lui Donald Browne, hotărî ea. Nimeni nu locuieşte acolo acum. Săracul Browne a murit primăvara trecută. Oricine se poate ascunde acolo cu uşurinţă.

67

Treci mai departe fără să opreşti, i-am spus celui ce conducea cînd am ajuns în dreptul fermei lui Browne.

A făcut aşa cum îi cerusem, oprind cîteva sute de metri mai încolo, după o curbă.

– Am văzut pe cineva în grădină. Se sprijinea de un copac chiar lîngă casă. Supraveghea drumul, Kyle. Ne urmărea cu privirea. *Sînt încă acolo.*

În faţă vedeam ceea ce mai rămăsese dintr-o bază de rachete. Îmi imaginam că urma să găsim autobuzul ascuns într-un depozit de rachete, ferit de cercetările elicopterelor Apache. Nu eram prea optimist în legătură cu soarta ostaticilor de la MetroHartford. Doar Creierul ura companiile de asigurări, nu? Oare totul se întîmpla din dorinţa de răzbunare?

Prin faţa ochilor îmi treceau imagini ale ostaticilor ce fuseseră ucişi în timpul jafurilor; mă temeam să nu găsim un masacru şi la fermă. Fuseserăm avertizaţi. Fără erori, fără greşeli. Regulile fuseseră stabilite cu prilejul jafurilor de la bănci. Se schimbase ceva?

– Să intrăm prin pădure. Nu ne permitem să fim prea pretenţioşi.

Kyle contactă celelalte unităţi. Apoi el, împreună cu Betsey şi cu mine am fugit spre fermă prin pădurea deasă. Nu vedeam încă ferma, dar nici noi nu puteam fi observaţi.

Ultimii copaci veneau pînă aproape de clădirea principală, ceeea ce ne prindea bine.

Tufişurile crescuseră înalte pînă în alee. Nu se vedea nici o lumină aprinsă în casă şi nu se auzea nici un sunet.

Încă îl puteam vedea pe ticălosul care asigura paza. Nu era prea departe şi stătea cu spatele la noi. Unde erau ceilalţi? Unde erau ostaticii? De ce nu era nici o lumină în casă?

– Ce dracu' face? murmură Kyle, la fel de nedumerit ca şi noi.

– Nu-i foarte atent, şopti Betsey. Nu-mi place chestia asta.

– Nici mie, am răspuns.

Era lipsit de logică. De ce să pună doar un singur paznic? Şi de ce ar mai fi rămas ei încă acolo?

– Să-l prindem mai întîi pe el, apoi intrăm în casă, şopti Kyle.

68

Le-am făcut semn lui Kyle şi lui Betsey că mă ocup eu de santinelă. Am ajuns repede la el şi fără zgomot. L-am lovit zdravăn cu patul pistolului. S-a auzit un zgomot puternic şi omul s-a prăbuşit la pămînt. Nu a scos nici un sunet. *Era prea uşor. Ce dracu' se întîmpla?*

Betsey veni spre mine aplecată. Îmi şopti:

– Ce dracu' de pază era şi asta? Pînă acum au fost extrem de precauţi.

Şase agenţi ieşiră din pădure în spatele nostru. Betsey le făcu semn să se oprească. Tot nu se vedea nici o lumină în casă şi nu auzeam nici un zgomot. Scena părea ciudată, fantastică aproape.

Apoi Kyle dădu ordinul de atac. Am înaintat în tăcere. Nu păreau să fie alte santinele sau oameni de pază. Era o

capcană? Se aşteptau să intrăm în forţă? Făcea doamna Morris parte din planul lor?

Am intrat în casă o dată cu primii agenţi şi m-a cuprins o senzaţie de teamă.

Am deschis uşa cu pistolul. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Abia m-am abţinut să nu strig.

Întregul grup de ostatici era în camera de zi a fermei. Se uitau toţi la mine, evident speriaţi, dar nimeni nu era rănit. Am făcut o numărătoare rapidă: şaisprezece femei, doi copii şi şoferul. Toţi erau în viaţă. Nimeni nu fusese pedepsit pentru că încălcasem regulile.

– Răpitorii? am întrebat şoptit. Mai este vreunul pe aici?

O femeie brunetă făcu un pas în faţă şi-mi spuse:

– Au pus santinele peste tot, în preajma casei. Lîngă ulmul din curte era una dintre ele.

– Nu mai este acolo. Şi pe ceilalţi nu i-am văzut, le spuse Betsey. Rămîneţi toţi aici pînă cercetăm casa.

Agenţii FBI intraseră deja şi se răspîndiseră peste tot. Unii ostatici începuseră să plîngă cînd înţeleseseră că nu vor fi ucişi, că fuseseră salvaţi.

– Ne-au spus că vom fi împuşcaţi dacă încercam să părăsim casa înainte de a se lumina de zi. Ne-au povestit ce se întîmplase cu familiile Buccieri şi Casselman, ne spuse printre sughiţuri Mary Jordan.

Am verificat atent toată casa; nu mai era nimeni acolo. Nu exista nici o urmă clară, dar tehnicienii urmau să sosească în curînd. Autobuzul fusese deja descoperit într-un atelier al fostei baze militare.

După o oră şi ceva, doamna Morris intră în casă agitîndu-se. Doi agenţi încercau zadarnic s-o oprească. Apariţia femeii accentua comic stresul prin care trecusem în ultimele ore.

– De ce l-ai lovit pe Bud O'Mara? E un tip de treabă, lucrează la staţia de tiruri. Mi-a spus că a fost plătit să stea în

preajmă şi să aştepte. A primit o sută de dolari pentru cucuiul pe care i l-ați făcut în cap. Bud nu e nicidecum un tip periculos.

Un eveniment ciudat şi bine venit s-a petrecut la apariția vehiculelor de salvare. Ostaticii au început să aplaude şi să aclame. Îi salvaserăm; nu-i lăsasem să moară.

Dar eu ştiam că altfel stăteau lucrurile. Dintr-un motiv doar de el ştiut, Creierul nu a vrut să-i ucidă.

PARTEA a IV-a

LOVEȘTE ȘI FUGI

69

Cazul a continuat să suscite interesul presei. Jurnaliştii aflaseră de existenţa Creierului şi răspîndiseră vestea asta cu titluri explozive. O poză a băieţelului Buccieri, prima victimă, apărea în fiecare nou articol. Chipul băiatului începuse să-mi apară în vis.

Lucram cîte douăsprezece, şaisprezece ore pe zi. Jefuitorul de bănci din Washington, pe nume Mitchell Brand, era încă pe lista de suspecţi a FBI-ului. Poza lui se afla pe peretele celor căutaţi de peste o săptămînă. Nu am reuşit să dăm de el, dar cu siguranţă se potrivea profilului căutat. Între timp, investigatorii au cercetat zona în care aruncaserăm banii pentru a găsi dovezi. Specialiştii de la FBI au cercetat fiecare centimetru pătrat al fermei Browne. Într-o chiuvetă au găsit urme de machiaj folosit în teatru. Am vorbit cu cîţiva dintre ostatici care au susţinut ideea că răpitorii ar fi purtat peruci, pantofi cu talonete şi ar fi fost machiaţi.

În primele două zile am lucrat împreună cu Sampson în Washington. MetroHartford oferise un milon de dolari pentru orice informație care putea duce la capturarea răpitorilor. Răscumpărarea se adresa publicului, dar și oricăruia dintre cei implicați în jaf și a cărui parte de cîștig era mai mică decît se oferea.

Căutarea lui Mitchell Brand era centrată tot în Washington. Brand era un bărbat de culoare în jur de treizeci de ani, care era suspectat în cîteva jafuri. Nu fusese niciodată acuzat oficial și dispăruse brusc. Cîndva demult, fusese sergent în armată și participase la *Furtuna în Deșert*. Se știa despre Brand că e o persoană violentă. Din dosarele armatei reieșea că avea un IQ peste 150.

Adunaserăm un munte de dovezi, dar celebritatea cazului era și un dezavantaj. Telefoanele și faxurile care ne ofereau piste de lucru nu încetau să sune la biroul FBI-ului. Dintr-o dată aveam trei sute de piste diferite. Mai lucra Creierul împotriva noastră? Întrebarea asta nu îmi dădea pace.

În cea de-a doua noapte după răpirea de la MetroHartford, Sampson trecu pe la mine în jurul orei unsprezece. Abia ajunsesem acasă. Am adus două beri reci și am stat de vorbă, pe verandă, ca doi adulți, mai mult sau mai puțin civilizați.

– Speram să-l văd pe micul prinț în seara asta.

– Va veni să locuiască cu noi, i-am transmis eu ultimele noutăți.

Fața i s-a luminat într-un zîmbet larg, dezvăluindu-i dinții lați precum clapele albe ale unui pian.

– Da' aste-s veşti excelente, iubițel! Presupun că și domnișoara Christine face parte din aranjament.

– Nu, John. N-a reușit să uite ceea ce s-a întîmplat cu Geoffrey Shafer. Încă se teme pentru siguranța ei și pentru viața noastră. Nu vrea să mă mai vadă. S-a terminat între noi doi.

– Dar vouă vă era atît de bine împreună! Nu cred chestia asta.

– Nici eu n-am crezut-o luni de zile. I-am spus că sînt gata să plec din poliție și cred că aș fi făcut-o. Mi-a spus că asta nu are nici o importanță. Am pierdut-o, John, și încerc să merg mai departe. Mi-a frînt inima.

70

În noaptea aceea, tîrziu, am primit un mesaj. Era Sampson.

– E iadul pe pămînt, Alex!

– Unde ești?

– Sînt împreună cu Rakeem Powell în zona East Capitol Dwellings. Unul dintre informatorii lui ne-a dat o informație interesantă. Cred că am dat de Mitchell Brand.

– Și atunci care este problema?

– Rakeem l-a sunat pe locotenentul lui. Acesta l-a sunat pe șef, iar comandantul Pittman a trimis o jumătate din polițiștii din D.C. încoace.

Cred că am văzut roșu în clipa aceea.

– Încă e cazul meu! Pittman nu m-a contactat.

– De aia te-am sunat eu, băiete. Ar fi mai bine să te miști încoace.

M-am întîlnit cu Sampson în East Capitol Dwellings. Potrivit spuselor informatorului, Brand se găsea pe acolo pe undeva. Locuințelor din zona asta am auzit spunîndu-li-se „depozite de oameni subvenționate". Arată ca niște închisori neterminate. Niște ziduri reci, de beton înconjoară clădiri cu aspect de buncăre. Arată deprimant și sînt destul de comune în South East. Sărmanii care trăiesc aici încearcă și ei să se descurce cum pot în condițiile date.

– Lucrurile au scăpat de sub control, Alex, se plîngea Sampson cînd ne aflam odată pe unul din terenurile care separă aceste construcții. Sînt prea mulți oameni în bucătărie. Șeful detectivilor a dat din nou lovitura.

Am aruncat o privire împrejur, am dat din cap și am înjurat în barbă. Parcă eram la grădina zoologică. Am văzut o mulțime de oameni din echipele de intervenție rapidă și cîțiva detectivi de la omucideri. În plus, mai erau și o grămadă de pierde-vară din cartier. *Mitchell Brand. Iisuse. Să fie el Creierul?*

Mi-am pus repede o vestă din kevlar și mi-am verificat pistolul. Apoi m-am dus să vorbesc cu șeful detectivilor. I-am reamintit lui Pittman că acesta este cazul meu și n-a avut nimic de zis. Mi-am dat seama că era surprins că eram și eu acolo.

– De aici încolo mă descurc eu, i-am zis.

– Brand este încercuit. Încearcă să nu strici totul, a pufnit el și s-a îndepărtat.

71

Agentul James Walsh a ajuns imediat după mine. Fără Betsey Cavalierre. Ne împrieteniserăm în ultimele două săptămîni, dar acum părea distant. Nici lui nu-i plăcea ceea ce se întîmpla și, în plus, și el fusese chemat tîrziu.

– Unde este agentul Cavalierre?

– Și-a luat cîteva zile libere. Cred că este în vizită la o prietenă în Maryland. Îl cunoști pe acest Mitchell Brand?

– Știu destule despre el. Dacă e aici, probabil că va fi înarmat pînă în dinți. Am auzit că are o nouă prietenă care se numește Theresa Lopez. Locuiește aici împreună cu cei trei copii ai ei. O cunosc din vedere.

– Asta-i grozav! Trei copii, mama lor şi un om suspectat de jaf, înarmat pînă în dinţi.

– Ai înţeles perfect. Bine ai venit în D.C. Oricum, e posibil ca Brand să fi făcut parte din echipa care a dat lovitura la MetroHartford. E posibil ca el să fie Creierul. Trebuie să-l prindem.

M-am întîlnit cu echipa de intervenţie într-un punct de observaţie dintr-o clădire din apropiere. Era un apartament folosit de cei de la Stupefiante pentru a urmări cartierul East Capitol Dwellings. Fusesem deja acolo de cîteva ori. Era în vecinătatea mea.

Urma ca o echipă formată din opt persoane să intre în apartamentul de la etajul şase pentru a-l reţine pe Mitchell Brand. Opt persoane erau mai mult decît suficient; există o siguranţă în număr pînă la un punct.

În timp ce echipa îşi pregătea armele, mi-am aruncat privirea pe stradă. Iluminatul public crea o imagine confuză. Ce scenă urîtă! Chiar dacă poliţiştii erau în număr mare în zonă, traficul de droguri continua nestingherit. Nimic nu putea stăvili treaba asta. Am urmărit un grup de gură-cască neobrăzaţi şi distribuitori vînzînd droguri pe după un colţ mai îndepărtat. Un drogat se apropie grăbit, cu capul plecat. Era o imagine familiară. Am întors privirea să nu mai văd scena ca şi cum nu se întîmpla. Le-am spus agenţilor:

– Trebuie să-l interogăm pe Mitchell Brand în legătură cu jaful de la Union Trust din Falls Church. E foarte posibil ca el să ne ducă spre persoana care se află în spatele jafurilor. E cel mai bun suspect de pînă acum. *Ar putea fi* chiar el Creierul. Din ceea ce ştim, e posibil ca Brand să fie în apartamentul noii sale prietene. Detectivul Sampson vă va prezenta tipul de locuinţă în care urmează să intrăm. E posibil să-i găsim acolo pe Brand, pe iubita lui şi cei trei copii cu vîrste între doi şi şase ani.

M-am întors către agentul Walsh. Doi dintre agenții lui făceau parte din echipa de intervenție. Nu avu nimic de adăugat, doar le spuse oamenilor săi:

– Poliția din Washington va intra prima în acțiune. Noi îi vom acoperi din hol și vom intra în apartament. Cam asta e tot.

– Să mergem, le-am spus. Fiți foarte atenți. Toate informațiile pe care le avem despre Brand ne întăresc convingerea că e periculos și înarmat.

– A făcut parte din Forțele Speciale ale Armatei, a adăugat John Sampson. Asta așa, ca cireașa de pe tort.

72

Înarmat și periculos" pare a fi un clișeu, dar pentru poliție are o semnificație aparte.

Am intrat în clădire în șir indian, trecînd prin holul slab luminat și urcînd scările pînă la etajul șase. Totul era murdar și plin de pete negre. Era posibil ca această clădire să fi luat foc cîndva. Oare Creierul se ascundea aici? Era un negru? O asemenea ipoteză părea inacceptabilă pentru FBI. De ce oare?

Am fost surprinși brusc de apariția unor drogați numai piele și os la etajul patru. Eram toți cu armele pregătite, iar ei se uitau la noi cu ochii bulbucați. Prea înspăimântați pentru a face vreo mișcare.

– N-am făcut nimic nimănui, bîigui în final unul dintre ei. Arăta ca de patruzeci de ani, dar avea doar douăzeci.

– Liniștiți-vă. Nu vreau să aud nici măcar o șoaptă.

La cît de speriați arătau, își închipuiau probabil că pe ei îi căutăm. Nu și-au crezut ochilor văzînd că trecem de ei fără să-i luăm în seamă.

L-am auzit pe Sampson spunîndu-le să o șteargă. „E ziua voastră norocoasă", le-a zis el.

Auzeam bebeluşi plîngînd, copii strigînd şi zgomotul făcut de cîteva televizoare în funcţiune. Simţeam un nod în stomac. Nu era cea mai inteligentă manevră să îl atacăm pe Brand într-o clădire suprapopulată, dar toată lumea îşi dorea rezultate. Brand era un suspect excelent. Sampson mă atinse uşor pe umăr.

– Voi intra eu împreună cu Rakeem. Tu ne vei urma. Nu vreau să aud nici un comentariu.

Am încuviinţat. Sampson şi Rakeem Powell erau cei mai buni ţintaşi. Erau foarte precauţi, inteligenţi şi cu experienţă, dar flagrantul era periculos. Orice se putea întîmpla acum.

M-am întors către un detectiv care avea un berbec de metal. Arăta ca o mică rachetă boantă.

– Doboară dracu' uşa asta şi nu-ţi face probleme dacă nu ciocăneşti mai întîi.

M-am uitat către oamenii extrem de tensionaţi şi neliniştiţi din spate.

– Intrăm la patru, le-am spus.

Le-am făcut semn cu degetele: unu, doi, trei. Berbecul a lovit uşa cu forţa unui fundaş de rugby. Uşa a cedat instantaneu. Eram înăuntru. Sampson şi Powell se aflau la un pas în faţa mea. Nimeni nu trăsese nici un foc de armă, încă.

– Mami! se auzi ţipătul unui copil.

M-a cuprins brusc panica amintindu-mi de toate familiile care avuseseră de suferit de pe urma Creierului. Nu voiam să mai curgă sînge.

Înarmat şi periculos.

Doi copii urmăreau *South Park* la televizor. Unde era Mitchell Brand? Şi unde era mama copiilor, Theresa Lopez? Poate nici măcar nu erau acasă. Uneori copiii erau lăsaţi singuri zile întregi.

Uşa de la dormitor era închisă şi se auzea muzică venind de undeva din apartament. Dacă Mitchell Brand era acolo, nu-şi făcea prea multe griji. Ceva mi se părea în neregulă. De fapt, nimic din ceea ce se întîmplase pînă acum nu-mi plăcea.

Am deschis uşa şi m-am uitat înăuntru. Inima îmi bătea tare. Eram în poziţie de tragere. Un al treilea copil se juca pe podea cu un ursuleţ de pluş.

– Ursul albastru, mi-a spus.

– Ursul albastru, am murmurat şi eu.

Am ieşit înapoi în hol şi l-am văzut pe Sampson lovind cu piciorul o altă uşă ca să o deschidă. Nu nimerisem în apartamentul care trebuia.

Apoi, deodată, l-am văzut pe Mitchell Brand apărînd pe coridor. Ţinea un pistol de calibru patruzeci şi cinci îndreptat către capul Theresei Lopez. Era o femeie drăguţă care tremura îngrozitor. Atît ea, cît şi el erau goi-puşcă, cu excepţia lanţurilor de aur pe care Brand le purta la gît, la încheieturi şi la glezne.

– Aruncă arma, Brand, nu pleci nicăieri, n-ai cum să ieşi de aici şi o ştii şi tu. *Aruncă arma!*

– Dispăreţi din faţa mea! Ştiţi că pot să vă ciuruiesc, dacă vreau.

Eram chiar în faţa lui Brand. Sampson şi Rakeem erau de o parte şi de alta.

– Jaful de la First Union din Falls Church. Dacă nu ai nici o legătură cu el, nu ai nici o problemă. Lasă arma.

Brand strigă din nou:

– N-am făcut-o eu! Toată săptămîna am fost în New York. Am fost la nunta surorii Theresei. *Cineva mi-a înscenat chestia asta.*

Theresa începu să plîngă cu sughiţuri. Copiii ei plîngeau şi o strigau. Detectivii şi agenţii FBI îi ţineau deoparte, în siguranţă.

– A fost la nunta surorii mele! țipă ea.

– Mami! Mami! îi auzeam pe copii strigînd.

– Lasă arma, Brand şi îmbracă-te! Vrem să stăm de vorbă. *Te cred* că ai fost la nuntă. Te cred şi pe tine, şi pe Theresa. *Lasă arma.*

Mi-am dat seama că tricoul meu era ud leoarcă. Unul dintre copii era în spatele lui Brand şi al Theresei, putînd fi prins într-un eventual schimb de focuri. *Doamne, sper să nu fiu nevoit să trag!*

Apoi, uşor, Mitchell Brand lăsă arma jos. O sărută pe Theresa pe cap.

– Îmi pare rău, iubito, îi zise el.

Mă gîndeam că făcuserăm o greşeală. Simțeam asta cu toată ființa. Am fost sigur atunci cînd şi-a aruncat pistolul. Probabil că cineva îi înscenase toată treaba lui Mitchell Brand. Irosisem mult timp şi resurse pentru a-l prinde. Ne-a fost distrasă atenția timp de cîteva zile.

Simțeam respirația rece a Creierului în ceafă.

73

M-am întors tîrziu acasă. Mă gîndeam cu regret la cîteva lucruri: prea multă muncă, problemele cu Christine, arestarea lui Mitchell Brand.

Simțeam nevoia să mă relaxez, aşa că am cîntat la pian Gershwin şi Cole Potter pînă cînd am simțit că nu mai pot să-mi țin ochii deschişi. Apoi am urcat în dormitor. Am adormit cum am pus capul pe pernă.

Am dormit pînă a doua zi dimineață. Am luat micul dejun cu Nana şi Damon pe la şapte şi jumătate. Era o zi mare în familia Cross. Nici nu trebuia să mă duc la muncă. Aveam lucruri mai bune de făcut.

Am plecat toți de acasă la opt și jumătate. Ne duceam la spitalul St. Anthony să o luăm pe Jannie.

Ne aștepta deja. Împachetase totul și se îmbrăcase cu o pereche de jeanși și un tricou de la Greenpeace. Nana îi adusese hainele cu o zi în urmă, la cererea ei expresă.

– Să mergem, să mergem, abia aștept să ajung acasă! Uite-mi valiza! spuse ea, întinzîndu-i-o lui Damon.

– Cam cît o să dureze tratamentul ăsta preferențial? o întrebă el.

– Tot restul vieții tale. Poate chiar mai mult.

O umbră de îngrijorare apăru pe fața lui Jannie.

– Pot pleca acasă, nu? mă întrebă.

– Bineînțeles. Ceea ce nu poți face este să pleci pe picioarele tale. Regulile spitalului.

– Sper că nu voi pleca într-un scaun cu rotile. Nu-i o ieșire grandioasă.

– Ba da, într-un scaun cu rotile. Dar ești îmbrăcată bine pentru ocazie. Arăți superb, prințesa mea.

Ne-am oprit în biroul asistentelor pentru ca Jannie să-și ia rămas-bun și să îmbrățișeze pe toată lumea.

Îi era bine acum. Testele dovediseră că tumoarea era benignă. Niciodată în viața mea nu mă mai simțisem atît de ușurat. Dacă uitasem vreodată cît de importantă era pentru mine, deși mă îndoiesc s-o fi făcut, cu siguranță nu avea să se repete. Jannie, Damon și Alex erau toată comoara mea.

Am ajuns în mai puțin de zece minute acasă și Jannie a fost neastîmpărată tot drumul. A scos capul pe geam, inspirînd aerul poluat și declarînd că era cel mai bun pe care-l simțise vreodată.

După ce am ajuns acasă și am parcat mașina, Jannie a coborît ușor, s-a uitat la casă de parcă era catedrala Notre-Dame. A făcut un tur complet cu privirea cuprinzînd întreaga zonă, după care a dat din cap aprobator.

– Acasă e cel mai bine. Ca în *Vrăjitorul din Oz.* Ai dat jos şi zmeul care se agăţase în pom. Domnul fie lăudat.

Am zîmbit şi am simţit că ceva bun mi se răspîndeşte în tot corpul. Ştiam ce era. Nu mai simţeam teama de a o pierde pe Jannie.

– De fapt, Nana s-a urcat după el.

– Încetează cu prostiile, spuse Nana.

Am intrat în casă după Jannie, care o luă în braţe pe pisica Rosie de cum o văzu.

Animalul începu să-i lingă faţa cu limba lui aspră. Apoi făcu cîţiva paşi de dans cu pisica familiei, la fel cum făcuse în seara botezului lui Alex.

Jannie cîntă cu o voce molcomă:

– *Trandafirii sînt roşii, violetele sînt albastre* şi sînt atît de fericită că sînt acasă. Vă iubesc pe toţi!

Mă simţeam atît de bine să văd şi să fiu parte din toate astea – *şi într-adevăr, Jannie Cross, ai dreptate, nimic nu se compară cu casa ta. Poate de aceea mă străduiesc atît de mult să o protejez.*

Şi totuşi, poate îmi găsesc doar o scuză în legătură cu ceea ce sînt şi voi fi întotdeauna.

74

M-am prezentat în biroul FBI-ului a doua zi, devreme. Se auzea peste tot zgomotul făcut de faxuri, telefoane, computere şi se simţea un amestec de energie pozitivă şi negativă. Era evident că Mitchell Brand nu era persoana pe care o căutam şi că, probabil, totul fusese doar o înscenare.

Şi Betsey Cavalierre se întorsese. Avea un zîmbet luminos şi părea odihnită. O clipă m-am întrebat unde fusese, apoi m-am lăsat cuprins de febra investigaţiilor.

Camera principală era tot acolo, dar acum trei din cei patru pereți fuseseră acoperiți cu adnotări și fotografii. FBI-ul considera că trebuie luate în considerare toate pistele. Directorul declarase deja că era cea mai mare vînătoare de oameni din istoria agenției. Corporațiile americane făceau o presiune enormă. Același lucru se întîmplase și după ce un om de afaceri din New Jersey fusese ucis de o bombă la începutul anilor '90.

Mi-am petrecut restul zilei într-o cameră de conferințe fără ferestre și care părea să nu aibă nici un fel de aerisire, împreună cu cîțiva agenți și detectivi de la Poliția metropolitană. Treceam în revistă fotografii ale suspecților pe un ecran mare, după care îi împărțeam în trei categorii: inactivi, activi și foarte activi.

La șase după-amiază, agentul Walsh a ținut o ședință în care s-a discutat posibilitatea să apară o nouă lovitură. Betsey Cavalierre a ajuns mai tîrziu. S-a așezat undeva în spate, observînd totul.

Cei doi psihologi de comportament de la FBI alcătuiseră o listă cu posibile ținte ale Creierului. Printre victimele ipotetice se numărau bănci multinaționale, mari companii de asigurări, conglomerate media și firme de pe Wall Street.

Unul dintre psihologi, doctorul Joanna Rodman, a declarat că jafurile demonstrau o ură pe care n-o mai întîlnise pînă atunci. Criminalii urmăreau, spunea ea, să demonstreze că sînt mai inteligenți decît autoritățile și că își doreau probabil faimă și notorietate. În cele din urmă a făcut cea mai provocatoare declarație. Credea că o nouă lovitură a Creierului se poate produce oricînd.

– Fac pariu că se va întîmpla și nu sînt o persoană amatoare de pariuri.

Am tăcut mai tot timpul cît a durat ședința. Preferam să stau în spate și să ascult. Așa făcusem și la liceul Georgetown și apoi la Johns Hopkins.

Agentul Cavalierre nu accepta să rămîn inactiv:

– Doctore Cross, ce părere aveți despre posibilitatea unei alte lovituri din partea Creierului?

Mi-am mîngîiat bărbia şi mi-am adus aminte că aveam acelaşi tic în universitate. M-am săltat în scaun.

– Nici eu nu sînt genul de persoană care pariază. Cred că lista cu posibilele ținte este cuprinzătoare. Sînt de acord cu marea majoritate a declarațiilor făcute aici. O singură persoană supervizează totul. Diferite echipe au fost selectate pentru a aduce la îndeplinire anumite sarcini.

Am pufnit uşor în direcția lui Betsey, apoi am continuat:

– Cred că primele jafuri-crime erau menite să îngrozească pe toată lumea, aşa cum s-a şi întîmplat, dar în cazul atacului de la MetroHartford echipa trebuia să acționeze repede şi eficient, fără vărsare de sînge. Răpirea de la MetroHartford nu denotă ură sau resentimente. Cel puțin din ceea ce ne-au spus ostaticii. Nu se potriveşte cu jafurile de dinainte, iar faptul că nimeni nu a fost ucis mă face să cred că... totul s-a terminat. Afacerea a luat sfîrşit.

– O lovitură de treizeci de milioane şi gata? Asta e tot?

– Cred că jocul actual al Creierului este: prindeți-mă dacă puteți. Şi apropo – nu puteți.

75

Betsey Cavalierre mă opri după sfîrşitul şedinței.

Nu că aş vrea să te linguşesc, dar sînt perfect de acord cu tine. Cred că se joacă cu noi. Şi s-ar putea chiar să-i fi făcut înscenarea lui Mitchell Brand.

– E foarte posibil, oricît de ciudat şi de dement ar părea. Are un ego nemăsurat şi este mereu în competiție. Ăsta e singurul nostru atu. Singura noastră şansă de a-l prinde.

– Am terminat treaba în seara asta. Hai să bem ceva, Alex, vreau să vorbim. Promit că nu este vorba despre Creier.

– Betsey, trebuie să ajung acasă. Abia a ieşit fetiţa mea din spital. Îmi pare rău şi nu-mi vine să cred că se întîmplă a doua oară. Nu încerc să te evit.

– Înţeleg, nu-i nici o problemă. Doar că al şaselea simţ îmi spune că ai nevoie să stai de vorbă cu cineva. Du-te acasă, eu am o mulţime de treabă pe-aici. Încă ceva: o echipă se va deplasa la Hartford mîine pentru a intervieva angajaţi şi foşti angajaţi. Ar trebui să iei şi tu parte la asta, e important. Plecăm din Bolling pe la opt.

– Voi fi acolo. Într-un fel sau altul, o să punem mîna pe Creier. Dacă el i-a făcut înscenarea lui Mitchell Brand e prima sa greşeală. Înseamnă că îşi asumă riscuri inutile.

M-am dus acasă şi am luat o cină extraordinară cu Nana şi cu copiii; cea mai bună din Washington în seara aceea. Nana gătise carne de curcan aşa cum o face la fiecare două, trei luni. Spune că această carne, gătită cum trebuie, este prea bună pentru a fi consumată doar de două ori pe an: de Crăciun şi de Ziua Recunoştinţei.

– Vezi, Alex, m-a întrebat ea punîndu-mi în mînă un articol în care se susţinea că Washingtonul era cel mai nepotrivit oraş pentru a creşte copii.

– Văd, i-am răspuns, şi n-am rezistat provocării. Acum îţi dai seama de ce lucrez pînă tîrziu în fiecare seară. Încerc să ajut la curăţarea oraşului.

Nana se uită fix în ochii mei:

– Din păcate nu prea ai succes.

Ironia ironiilor, asta era tocmai seara pe care, de obicei, o rezervam lecţiilor de box. Jannie insistase să le fac cu Damon şi ea să se uite la noi. Damon îşi pregătise o replică pentru ocazie:

– Vrei doar să vezi dacă ajung şi eu la spital!

– Jalnică replică şi, în plus, doctorul Petito a spus că boxul şi lovitura ta leşinată n-au avut nimic de-a face cu tumoarea mea. Nu te amăgi singur, Damo. Nu eşti Muhammad Ali.

Am coborît aşadar în pivniţă şi am lucrat la jocul de picioare. Le-am arătat copiilor cum Ali îl ameţise pe Sonny Liston în Miami şi Lewiston, apoi cum făcuse acelaşi lucru cu Floyd Patterson.

– Ce facem aici – o lecţie de box sau istorie antică, întrebă Damon uşor nemulţumit.

– Două la preţ de una, replică Jannie entuziasmată. N-o să găseşti o ofertă mai bună. Box şi istorie – perfect pentru mine.

După ce copiii s-au dus la culcare, am sunat-o pe Christine, dar mi-a răspuns din nou robotul. Nu voia să-mi vorbească. M-am simţit de parcă cineva îmi înfipsese un cuţit în coaste. Ştiam că trebuia să-mi continuu viaţa, dar speram s-o fac pe Christine să se răzgîndească. Nu era însă nimic de făcut dacă nu voia să vorbească cu mine şi nici să mă lase să vorbesc cu Alex. Îmi era tare dor de el.

Am cîntat iar la pian, ceea ce mi-a adus aminte că dulceaţa e un aliment care se întinde pe pîine, pe feţele copiilor şi pe clapele pianului.

Am curăţat atent pianul, apoi am cîntat Bach şi Mozart pentru a-mi alina sufletul. Nu a funcţionat.

76

Am ajuns a doua zi dimineaţă la opt fără zece la baza Forţelor Aeriene din Bolling. Cavalierre şi alţi trei agenţi, printre care James Walsh, au ajuns la opt fix. Doctorul Joanna Rodman a venit cîteva minute mai tîrziu. Am plecat cu un elicopter negru strălucitor, arătînd important şi oficial. Eram implicaţi în vînătoarea Creierului. Speram ca el să nu facă acelaşi lucru.

Am ajuns la cartierul general al companiei MetroHartford la ora nouă şi jumătate. În timp ce intram în clădire aveam sentimentul copleşitor că fusese proiectată pentru a inspira încredere. Holul era enorm, cu oglinzi pretutindeni, podeaua neagră şi tablouri de artă modernă pe toţi pereţii. În contrast cu spaţiul pentru public, birourile păreau proiectate de un arhitect stagiar sau chiar de un novice. Camere neaerisite, pline de birouri despărţite de doi pereţi de carton umpleau etajele. Parcă eram într-un roman de Kafka. FBI-ul trimisese deja agenţi aici, dar acum era timpul să intre în acţiune superprofesioniştii.

Am vorbit cu douăzeci şi opt de persoane în ziua aceea şi mi-am dat repede seama că doar cîţiva angajaţi de la MetroHartford aveau simţul umorului. *Ce-i de rîs?* părea a fi motoul companiei. Mi-am dat seama şi că erau doar puţini cei care ar fi fost în stare să-şi asume riscuri. De altfel, cîţiva chiar mi-au spus că niciodată nu poţi fi destul de prevăzător.

Ultima discuţie s-a dovedit a fi cea mai interesantă. Vorbeam cu o femeie pe nume Hildie Rader. Eram plictisit şi neatent, dar prima frază pe care mi-a spus-o mi-a reţinut interesul.

– Cred că l-am văzut pe unul dintre răpitori. A fost aici, în Hartford. Eram la fel de aproape de el cum sînt acum de dumneavoastră.

77

Am încercat să nu par prea surprins.

De ce n-ai spus nimănui pînă acum?

– Am sunat pe linia telefonică pe care a pus-o la dispoziţie MetroHartford şi am vorbit cu cîţiva ciudaţi. Acum e prima dată cînd vine cineva să vorbească cu mine.

– Hildie, sînt numai ochi şi urechi.

Era o femeie grăsuţă, cu un zîmbet plăcut, de patruzeci şi doi de ani şi lucrase ca secretară executivă. Nu mai era angajată la MetroHartford şi probabil că din cauza asta nimeni nu vorbise cu ea înainte. Fusese concediată de două ori de către compania de asigurări. Prima dată se întîmplase cu ocazia unei reduceri de personal. Doi ani mai tîrziu o reangajaseră, dar fusese concediată în urmă cu trei luni datorită unei incompatibilităţi, cum o numea ea, cu şeful ei, Louis Fincher. Soţia lui Fincher fusese unul dintre ostatici.

– Vorbeşte-mi despre bărbatul pe care l-ai întîlnit în Hartford şi care crezi că este implicat în luarea de ostatici, i-am cerut eu după ce am lăsat-o să vorbească.

– O să-mi iasă ceva bani? Ştiţi, sînt şomeră deocamdată.

– Compania oferă o recompensă pentru orice informaţie care va duce la acuzarea cuiva.

A dat din cap şi a rîs.

– Ha! Pare să fie o afacere incertă, de lungă durată. În plus, de ce aş avea încredere în cuvîntul celor de la Metro?

Nu puteam să spun că nu are dreptate. Am lăsat-o să-şi adune gîndurile, simţeam că se gîndeşte la cît vrea să-mi spună.

– L-am întîlnit în Tom Quinn's. E un local pe strada Azilului, lîngă Pavilion şi Vechea Casă a Statului. Am stat de vorbă şi mi-a făcut o impresie bună. Totuşi era cam prea fermecător, ceea ce mi-a trezit suspiciunile. De obicei e ceva în neregulă cu bărbaţii fermecători. Căsătorit? Homosexual? Am stat puţin de vorbă şi părea să se simtă bine, deşi nu s-a întîmplat nimic, dacă înţelegi ce vreau să spun. De fapt, el a plecat primul. Apoi l-am întîlnit din nou în acelaşi loc, cîteva zile mai tîrziu. Doar că acum situaţia se schimbase. Fata de la bar mi-e prietenă şi mi-a spus că tipul se interesase de

mine înainte de seara în care ne întîlnirăm prima dată. Ştia cum mă cheamă şi că lucrasem la Metro. Din curiozitate, am stat cu el de vorbă şi a doua oară.

– Nu-ţi era teamă?

– Nu, cît timp eram în Tom Quinn's. Acolo mă ştie toată lumea, aşa că ar fi sărit în ajutorul meu într-o secundă. Voiam să aflu ce dracu' avea de gînd individul. Apoi am înţeles foarte bine. Voia să vorbească mai mult despre MetroHartford decît despre mine. Voia să vorbească mai mult despre directorii executivi. Care era cel mai sever? Cine era mahărul? S-a interesat chiar şi de familiile lor, în special de cea a domnilor Fincher şi Dooner. Apoi, la fel ca şi prima dată, a plecat înaintea mea.

– Şi nu l-ai mai văzut niciodată, n-ai mai auzit niciodată vorbindu-se despre el?

– De fapt, am mai auzit vorbindu-se despre el. Am rămas prietenă cu Betsy Becton, una dintre asistentele domnului Dooner, preşedintele. El e mahărul de la MetroHartford.

Îl văzusem în acţiune pe Dooner şi eram de acord cu Hildie. El era şeful şefilor.

– E interesant, îmi spuse ea. Betsy a dat peste un tip care arăta la fel ca cel pe care îl cunoscusem eu în Quinn's. Şi asta pentru că era acelaşi tip. S-a aşezat lîngă ea într-un bar de pe Main Street. A stat de vorbă cu Betsy în timp ce au băut o cafea, un capucino. Ce crezi că voia să ştie? Despre directorii executivi de la MetroHartford. Era unul dintre răpitori, nu?

78

În timpul unei zile extrem de lungi am aflat că aproape şaptezeci de mii de oameni din zona Hartford erau angajaţi ai companiilor de asigurări. În afară de Metro-

Hartford, acolo îşi mai aveau sediile Aetna, Travelers, MassMutual, Phoenix Home Life şi United Health Care. Datorită acestui fapt am primit mai mult ajutor decît aveam nevoie şi aveam şi mai mulţi suspecţi. Creierul ar fi putut avea legătură cu oricare dintre companiile de asigurări.

După ce am terminat ceea ce aveam de făcut la compania de asigurări, m-am întîlnit cu ceilalţi să schimbăm impresii la un hotel din apropiere. Ştirea zilei era povestea lui Hildie Rader, anume că unul dintre membrii echipei fusese probabil în Hartford cu o săptămînă înainte de incident.

– Mîine dimineaţă vom sta de vorbă cu ambele femei – Rader şi Becton. Trebuie să facem o schiţă a individului după descrierile lor. După aceea o vom arăta tuturor companiilor. Trebuie să ni se trimită şi schiţele pe care le-am făcut în Washington, să vedem dacă e vreo legătură. Lucrurile se încing. Poate că nu e atît de deştept pe cît pare, concluzionă Betsey.

Pe la opt jumătate i-am sunat pe Jannie şi Damon înainte de a se duce la culcare. Nana a răspuns la telefon şi şi-a dat seama că eram eu înainte de a fi apucat să spun vreun cuvînt.

– Totul e în ordine aici, Alex. Ai ratat o cină delicioasă cu pui prăjit. Cum am aflat că trebuie să pleci, am gătit felul tău preferat.

Am dat ochii peste cap. Nu-mi venea să cred.

– Chiar ai făcut friptură?

– Nu, bineînţeles că nu. Am mîncat costiţe de viţel.

Costiţele de viţel erau al doilea fel favorit de mîncare. Şi încă îmi era foame după cina anostă pe care o luasem la hotel.

Nana mi-a rîs din nou în faţă.

– De fapt, am mîncat sandvişuri cu curcan şi plăcintă. Jannie şi Damon sînt chiar lîngă mine. Jucăm scrabble şi le iau toate economiile.

– Nana are doar cîteva puncte în față și deja i-a și trecut rîndul, mi-a comunicat Jannie, înșfăcînd receptorul. Totul e bine cu tine, tati?

– De ce n-ar fi? Tu ce faci?

– Cum nu se poate mai bine. Damon este surprinzător de amabil. Mi-a adus lecțiile de la școală și mi-am făcut deja tema. Sînt pe punctul de a ieși în frunte și la jocul de scrabble. Totuși, îți ducem lipsa. Te rog să nu pățești nimic, tati. Mă simțeam sfîrșit, dar am terminat ședința de lucru cu agenții FBI. *Să nu ți se întîmple nimic,* mă gîndeam în timp ce mergeam pe culoarul hotelului. Jannie începuse să vorbească precum Christine. *Te rog să nu pățești nimic.*

79

Mintea îmi rătăcea aiurea cînd Betsey mi-a deschis ușa camerei în care locuiam. Se părea că ceilalți agenți plecaseră. Se schimbase într-un tricou alb și o pereche de jeanși și nu avea nimic în picioare.

– Îmi cer scuze, a trebuit să sun acasă.

– Noi am rezolvat cazul cît ai fost tu plecat.

– Perfect. Dumnezeu să binecuvînteze FBI-ul. Sînteți cei mai buni. Fidelitate, bravură, integritate.

– Văd că ne știi motoul. De fapt toată lumea era terminată. Putem să mai încercăm să bem ceva dacă vrei. Acum chiar nu mai ai nici o scuză. Ce zici de Roof Bar? Sau am putea merge la Muzeul Sportului din Connecticut. Sau la Muzeul Poliției din Hartford?

– Barul mi se pare o idee bună. Și cum e pe acoperiș, poți să-mi arăți și orașul de acolo.

Barul chiar avea o vedere bună asupra Hartfordului și împrejurimilor. Puteam vedea panourile luminate ale

companiilor Aetna şi Travelers, precum şi autostrada 84 ce se îndrepta către Massachusetts Turnpike. Betsey a cerut un pahar de cabernet. Eu o bere.

– Toate bune acasă? m-a întrebat după ce barmanul s-a dus să aducă comenzile.

Am rîs.

– Am doi copii acasă acum şi amîndoi sînt de speriat. Dar există oarecari schimbări în viețile noastre.

– Noi sîntem şase fete. Eu sînt cea mai mare şi mai răsfățată şi ştiu cum e cu schimbările din familie.

A zîmbit şi-mi făcea plăcere că se relaxa. Îmi făcea plăcere că mă relaxam şi eu.

– E vreunul dintre ei favoritul tău? Cu siguranță, dar n-ai să-mi spui mie asta. Eu eram preferata ambilor părinți. De aici pornesc toate problemele din viața mea.

– Ce probleme? Eu nu văd nici una. Mă gîndeam că eşti perfectă.

Betsey mîncă două-trei alune sărate din palmă. Se uită direct în ochii mei.

– Sindromul perfecționismului. Nimic din ce am făcut nu a fost destul de bine – *pentru mine*. Tot ceea ce făceam trebuia să fie mai mult decît perfect. Greşelile sau scăpările erau intolerabile.

Îmi făcea plăcere să o aud vorbind. Nu-şi dădea aere şi perspectiva pe care o avea asupra vieții părea sănătoasă.

– Încă trăieşti după aceleaşi înalte principii?

– Da şi nu. Din punct de vedere profesional sînt cam unde voiam să fiu. Sînt foarte bună pentru FBI. Cum e citatul acela? „Ambiția, nu nevoia transformă oamenii în sclavi de încredere." Oricum, trebuie să admit că îmi lipseşte un oarecare echilibru. Am o imagine despre cum ar trebui să arate acest echilibru. Jonglezi cu patru bile pe care le numim muncă, familie, prieteni, spirit. Munca este, de fapt, o minge

de cauciuc. Dacă o scapi din mînă, nu păţeşte nimic. Celelalte bile sînt făcute din sticlă.

– Eu am scăpat cîteva din bilele alea de sticlă în viaţa mea. Cîteodată se ciobesc, iar alteori se sparg în bucăţi.

– Exact.

Ni s-a adus comanda şi am luat fiecare cîte o gură din băuturi. Scena era puţin tensionată şi asta era amuzant. Eram amîndoi perfect conştienţi de ceea ce se întîmpla, fără a şti însă unde aveam să ajungem sau dacă era o idee teribil de bună. Ea era mai deschisă şi mai protectoare decît mă aşteptasem. În plus, îi şi plăcea să asculte.

– Pot să pun pariu că, de fapt, reuşeşti foarte bine să echilibrezi munca, familia şi prietenii. Iar spiritul pare şi el în regulă, remarcă ea.

– Nu prea reuşesc să echilibrez munca în ultimul timp. Spiritul tău pare şi el în regulă. Eşti entuziastă şi optimistă. Oamenii te plac. Dar ai auzit deja asta.

– Nu atît de des încît să nu-mi facă plăcere s-o aud din nou.

Ridică paharul şi propuse un toast:

– Pentru spirit pozitiv şi „spirt", a spus zîmbind. Şi pentru închisoare pe viaţă şi încă o viaţă pentru prietenul nostru Creier.

– Pentru închisoare pe două vieţi pentru Creier.

– Aşadar, iată-ne aici, în strălucitorul Hartford, spuse aruncînd o privire peste luminile oraşului.

Am privit-o preţ de o clipă şi eram sigur că îşi dorea să mă uit la ea.

– Ce e?

Începu să rîdă şi rîsul ei era contagios. Avea un zîmbet grozav şi ochii îi străluceau.

– Cum adică ce e?

– Ce e? Nimic mai mult. Ştii exact ce vreau să spun.

– Trebuie să te întreb asta, Alex, n-am de ales. Nu există liber arbitru. Iată, aşadar. S-ar putea să fie jenant, dar nu-mi pasă. Aşadar, vrei să mă însoţeşti în camera mea? Eu aş vrea să vii fără să-ţi faci probleme, nu înseamnă nimic mai mult.

Nu ştiam ce să-i spun lui Betsey, dar nu am spus nu.

80

Am ieşit amîndoi în tăcere din bar. Mă simţeam puţin stingher, ba chiar foarte stingher. În cele din urmă i-am spus:

– De fapt, îmi place cînd lucrurile înseamnă ceva mai mult.

– Ştiu că-ţi place. Dar de data asta lasă-te purtat de val. Va fi bine pentru amîndoi. O să fie plăcut.

Ne-am sărutat pentru prima dată după ce am intrat în ascensor – dulce, molatic şi memorabil. A fost memorabil, aşa cum sînt de obicei primele săruturi. A trebuit să se ridice pe vîrfurile picioarelor şi ştiam că nu voi uita asta.

Începu să rîdă de cum ne-am depărtat unul de altul – obişnuita ei explozie de umor.

– Nu sînt chiar atît de mică. Am cam un metru cincizeci şi opt... şi nouă. A fost plăcut sărutul nostru?

– Mie mi-a plăcut. Dar tu eşti aşa de mică!

Avea un gust plăcut de mentă şi mă întrebam dacă luase o bomboană înainte. Pielea ei era moale şi plăcută la atingere. Părul negru îi cădea lin pe umeri. Nu puteam să nu recunosc că mă atrăgea. Dar ce puteam să fac? Aveam impresia că totul se întîmpla repede şi că era prea mult pentru mine. Mult prea repede, mult prea mult.

Ascensorul se opri la etajul unde locuia. Simţeam entuziasmul anticipării şi puţină frică. Nu ştiam ce să cred, dar

ştiam că-mi place. Îmi doream să o am aproape, să aflu cine era, cum era să fii cu ea, cum îi funcţiona mintea, la ce visa şi care era următorul lucru pe care avea să-l spună.

Betsey spuse:

– *Walsh!*

Am intrat repede înapoi în ascensor. Inima mi-a sărit din loc. La naiba.

S-a întors către mine şi a început să rîdă.

– Te-am prins, nu e nimeni. Nu mai fi atît de nervos. Eu sînt.

Rîdeam amîndoi. Era amuzant să-ţi petreci timpul cu ea. Poate că era de-ajuns deocamdată. Îmi plăcea să fiu în preajma ei şi să ne amuzăm împreună.

Ne-am îmbrăţişat cum am ajuns în cameră. Mi-am lăsat degetele să alunece lin pe spatele ei şi am auzit-o oftînd uşor. Făceam cerculeţe mici cu degetul mare pe tot spatele. Am simţit cum i se accelerează bătăile inimii. Şi mie îmi crescuse pulsul.

– Betsey, am şoptit, nu pot să fac asta. Încă nu pot.

– Ştiu. Vreau doar să mă ţii în braţe, Alex. Povesteşte-mi despre ea. Mie poţi să-mi spui orice.

Mă gîndeam că avea probabil dreptate. Era o persoană căreia puteam să-i vorbesc. Şi chiar îmi doream.

– După cum ţi-am spus, îmi plac relaţiile. Îmi place intimitatea, dar cred că trebuie să fie cîştigată. Am avut o relaţie cu o femeie care se numeşte Christine Johnson. Totul părea perfect pentru amîndoi. N-a existat nici o clipă în care nu mi-am dorit să fiu cu ea.

Am clacat. N-am vrut, dar lacrimile au apărut pe neaşteptate. Apoi am început să plîng de-a binelea şi nu am mai reuşit să mă opresc. Îmi simţeam corpul îngreunîndu-se, dar o simţeam şi pe Betsey strîngîndu-mă tare la piept, refuzînd să cedeze.

– Îmi pare rău, am reuşit să articulez în cele din urmă.

– Nu ai de ce. Nu ai făcut nimic greşit. De fapt, tot ce ai făcut a fost perfect.

M-am dat puţin în spate şi m-am uitat la ea. Minunaţii ei ochi căprui erau plini de lacrimi.

– Să ne îmbrăţişăm, mi-a spus. Cred că avem amîndoi nevoie de asta.

Am rămas îmbrăţişaţi mult timp, apoi am plecat în camera mea, singur.

81

Creierul se simţea atît de încrezător în forţele proprii şi atît de excitat, încît aproape nu reuşea să se abţină. *În seara aceea era acolo, în Hartford.* Nu se mai temea de nimic. Nici de FBI, nici de nimeni altcineva implicat în acest caz.

Cum să te autodepăşeşti? Cum să te reinventezi? Acestea erau singurele lui preocupări. Cum să devină din ce în ce mai bun.

Avea un plan pentru seara aceea, un altfel de plan. Mişcarea asta era atît de deşteaptă, atît de perversă! Nu mai auzise nimic asemănător. Era o „creaţie" atît de originală şi de plăcută!

Lucrul cel mai uşor era să intre în apartamentul cu grădină de la periferia Hartfordului. Tăie o porţiune din geamul uşii, apăsă pe mîner şi *voilà* – era înăuntru.

Ascultă respiraţia casei vreme de o clipă. Singurul zgomot pe care îl auzea era vîntul care bătea prin copacii care se înălţau deasupra apei liniştite a unui iaz.

Îi era puţin teamă să se găsească acolo, dar teama era naturală şi excitantă. Teama transforma acest moment într-unul de glorie. Îşi puse o mască cu figura preşedintelui Clinton, acelaşi model pe care îl folosise în primul jaf.

Se îndreptă tiptil către dormitorul principal din capătul apartamentului. *Totul mergea atît de bine.* Se simțea de parcă era acasă la el. Nouăzeci la sută din lege se referea la posesie.

Momentul adevărului!

Ușor, ușor deschise ușa dormitorului. Camera mirosea a lemn de santal și iasomie. Se opri în ușă pînă cînd ochii i se obișnuiră cu luminozitatea scăzută. Intră în cameră, se uită peste tot, o studie, apoi o văzu pe ea.

Acum! Du-te! Nu e nici o secundă de pierdut.

Se mișca foarte repede. Părea că zboară îndreptîndu-se spre pat. Se lăsă cu toată greutatea pe femeia care dormea.

Se auzi un geamăt și un țipăt ușor. Îi puse o bucată de bandă adezivă peste gură, apoi îi legă mîinile cu cătușe de tăblia patului.

Clic, clic. Atît de rapid, atît de eficient.

Femeia încercă să țipe, să se răsucească și să se elibereze. Era îmbrăcată cu o cămașă de noapte din mătase galbenă. Îi plăcea atingerea, așa că o dădu jos. Mîngîie mătasea cu mîna, își mîngîie fața cu cămașa. Apoi și-o trecu înainte și înapoi peste dinți.

– N-ai cum să scapi. Încetează! E enervant. Te rog, încearcă să te relaxezi. Nu o să-ți fac nimic rău. E foarte important pentru mine să nu ți se întîmple nimic.

O lăsă cîteva secunde pentru a pricepe ceea ce îi spusese. Pentru a înțelege.

Se aplecă pînă la cîțiva milimetri de fața ei.

– O să-ți explic de ce sînt aici, ce am plănuit. Voi fi foarte clar și precis. Am încredere că nu vei spune nimănui despre asta, dar dacă o vei face mă voi întoarce la fel de ușor cum am venit acum. Voi trece de orice sistem de securitate pe care îl vei cumpăra și te voi tortura. Te voi ucide, dar mai întîi îți voi face niște chestii mult mai rele.

Victima încuviință din cap. În cele din urmă *înțelegea. Tortura* era cuvîntul magic. Poate că ar fi trebuit să fie mai des utilizat în școli.

– Te-am urmărit și studiat o vreme. Cred că ești perfectă pentru mine. Sînt sigur și de obicei nu mă înșel în legătură cu lucruri din astea. Am dreptate în mai mult de nouăzeci și nouă din cazuri.

Ostatica era pierdută. Vedea asta în ochii ei. *Luminile erau aprinse, dar nu era nimeni în casă.*

– Uite care e ideea, conceptul. O să încerc să te las gravidă în seara asta. Da, m-ai auzit bine. Vreau să ții copilul. Ți-am studiat ritmurile de fertilitate și programul de contracepție. Nu mă întreba cum, dar am făcut-o. Crede-mă. Sînt foarte serios în privința asta. Dacă nu vei face copilul, am să mă întorc, Justine. Dacă vei avorta, te voi tortura îngrozitor, apoi te voi ucide. Dar nu-ți face griji, copilul va fi foarte special, zise Creierul. Va fi o capodoperă. *Fă dragoste cu mine, Justine!*

82

A doua zi la prînz cazul a căpătat o turnură neașteptată, oribilă. Vorbeam cu cineva la MetroHartford cînd Betsey intră pe neașteptate. Mă rugă să ies pe culoar. Fața ei era cenușie.

– Oh, nu! Ce s-a întîmplat? am reușit să bîigui.

– Alex, e atît de dezgustător că tremur încă. Noaptea trecută, o femeie de douăzeci și cinci de ani a fost violată în apartamentul ei dintr-o suburbie a Hartfordului. Violatorul i-a spus să țină copilul. S-a dus la spital după ce a plecat el și a fost chemată și poliția. În raport se menționează că purta o mască cu chipul președintelui Clinton, precum cea din primul jaf, și că își spunea Creierul.

– Femeia mai e încă la spital? Polițiștii mai sînt cu ea?

Mintea mea lucra febril, refuzînd posibilitatea unei coincidențe. *Un Creier purtînd o mască cu Clinton în împrejurimile Hartfordului?* Era prea mult ca să fie o simplă coincidență.

– A plecat de la spital și s-a dus acasă. Adineauri au găsit-o moartă. O avertizase să nu spună nimănui și să nu avorteze. Ea nu i s-a supus. A făcut o greșeală. Creierul a otrăvit-o, Alex. Bată-l Dumnezeu!

Ne-am dus amîndoi să vedem apartamentul femeii și scena era mai mult decît oripilantă. Femeia zăcea pe podea contorsionată și arăta grotesc. Mi-am adus aminte de corpurile lui Brianne și Errol Parker. Biata femeie fusese pedepsită. Specialiștii de la FBI cercetau apartamentul și grădina, așa că Betsey și cu mine nu aveam nimic de făcut. Nenorocitul fusese chiar acolo, în Hartford, și poate mai era încă. Ne hărțuia.

Cred că era cel mai stresant caz la care lucrasem vreodată. Persoana din spatele jafurilor și crimelor era imposibil de depistat sau de dedus pe cale logică.

Cine dracu' era Creierul ? Fusese oare în Hartford cu o seară înainte și în dimineața aceea? De ce își asuma astfel de riscuri?

Am lucrat în birourile MetroHartford pînă aproape de ora șapte. Am încercat să nu arăt, dar eram aproape epuizat. Am mai intervievat cîțiva angajați, apoi m-am dus la biroul personal să citesc cîteva dintre scrisorile de amenințare trimise companiei. Erau teancuri întregi. În general scrisorile veneau de la membrii îndurerați și supărați ai familiilor care aveau impresia, de cele mai multe ori justificată, că procedura dura prea mult timp. Am stat de vorbă mai mult de o oră cu șeful pazei, Terry Mayer. Nu lucra împreună cu Steve Bolding, care era un consultant extern. Terry mi-a explicat

procedurile de supraveghere a poştei, ameninţările cu bombe, ameninţările venite prin e-mail şi chiar metoda de a descoperi bombele trimise prin scrisori.

– Eram pregătiţi pentru o mulţime de incidente, mai puţin pentru cel care s-a întîmplat, îmi spuse Mayer.

Toată ziua mi-a revenit în minte imaginea femeii otrăvite. Creierul dorea să facă un copil cu ea. Asta însemna că, probabil, nu avea copii. Îşi dorea un moştenitor, o părticică de nemurire.

83

M-am întors la Washington cu ultimul zbor. Am ajuns acasă puţin după ora unsprezece. În bucătărie era lumină, dar etajul era cufundat în beznă. Copiii dormeau probabil.

– Am ajuns, am anunţat deschizînd uşa bucătăriei. Scîrţîia şi m-am gîndit că rămăsesem în urmă cu treburile casnice.

– I-ai prins pe răufăcători? mă întrebă Nana de pe scaunul ei de la masă. O carte broşată – *Culoarea apei* – era proptită în faţa ei.

– Sîntem pe direcţia bună. Criminalul a făcut în cele din urmă cîteva greşeli. Îşi asumă o mulţime de riscuri. Sînt mai încrezător decît pînă acum. Îţi place cartea? am întrebat-o vrînd să schimb subiectul. Eram *acasă*.

Nana îşi ţuguie buzele şi îmi zîmbi.

– Sînt încrezătoare. Cu siguranţă că omul poate stîrni o furtună. Dar nu te abate de la subiect. Aşază-te şi povesteşte-mi, Alex.

– Pot să-ţi vorbesc fără să mă aşez şi între timp să îmi pregătesc o gustare?

– Nu ţi-au dat de mîncare în avion?

– Cina a constat în niște alune prăjite în miere și un pahar mic de Cola. A fost o continuare perfectă a zilei pe care am avut-o. Mai e bun puiul ăsta cu pesmet?

Nana și-a lăsat capul într-o parte și a pufnit.

– Nu, s-a stricat. De aia l-am lăsat acolo, pentru că e stricat. Tu ce crezi? Bineînțeles că e bun. E o capodoperă culinară.

Mi-am luat privirea de la frigider și m-am uitat la ea.

– Nu înțeleg, ne certăm cumva?

– Deloc. Ți-ai da seama dacă ne-am certa. Mie mi-e bine. Tu muncești iar prea mult, dar pare să-ți priască.

Am scos puiul din frigider. Eram mort de foame; probabil că aș fi putut să-l mănînc și rece.

– Sper să se termine curînd cazul ăsta.

– Da, și apoi o să apară altul, și altul. Am citit o chestie interesantă zilele trecute – *există întotdeauna loc de mai bine – apoi murim.* Ce crezi?

Am încuviințat, după care am căscat.

– Și tu te-ai săturat să trăiești cu un detectiv de la Omucideri? Nu pot să te învinuiesc.

– Nu, chiar deloc, de fapt îmi face plăcere. Dar îmi dau seama de ce nu toată lumea apreciază asta.

– Și eu îmi dau seama, mai ales în zile ca astea. Nu-mi place deloc ce s-a întîmplat între mine și Christine. Mă întristează și mă doare sufletul. Dar înțeleg de ce îi era teamă. Și pe mine mă sperie.

– Chiar dacă nu poți fi cu Christine, tot ai nevoie de cineva. La fel și Jannie și Damon. Ce ar fi să-ți faci și tu o listă de priorități?

– Îmi petrec mult timp cu copiii. Dar o să-mi fac și lista, i-am spus, punînd puiul în tigaie.

– Cînd, Alex? Întotdeauna cercetezi cîte un asemenea caz din acesta. Ăsta pare a fi cel mai important lucru pentru tine în ultimul timp.

Mă durea ce-mi spunea Nana. Era oare adevărat?

– În ultimul timp par să fie o mulțime de cazuri de crime. Și o să-mi găsesc pe cineva. Trebuie să fie cineva care să considere că merit și eu puțin efort.

– Da, probabil vreun criminal în serie. Ei par să fie atrași de tine.

Am reușit în cele din urmă să ajung în cameră în jurul orei unu. Eram aproape gata să mă întind în pat cînd am auzit telefonul sunînd. Am înjurat și m-am dus să răspund înainte de a trezi întreaga casă.

– Mda.

– Îmi cer scuze, am auzit o voce șoptind, îmi cer scuze, Alex.

Era Betsey și îmi părea bine să-i aud vocea.

– Nu-i nici o problemă. S-a întîmplat ceva?

– Avem o speranță, avem veşti bune. O fată de cincisprezece ani din Brooklyn a cerut recompensa acordată de compania de asigurări. Totul e luat foarte în serios la New York. Fata spune că tatăl ei e una din persoanele implicate în răpirea de la MetroHartfod. Îi știe și pe ceilalți care au fost implicați, Alex. Toți sînt detectivi din New York. Creierul e polițist.

84

Creierul e polițist. Dacă ar fi adevărat, asta ar explica o mulțime de lucruri. Ar explica în parte de unde știe atît de mult despre sistemele de securitate ale băncilor și despre noi.

M-am întîlnit cu Betsey Cavalierre și cu alți patru agenți FBI pe aerodromul Bolling la cinci și un sfert dimineața. Un

elicopter ne aştepta. Am decolat pe o ceaţă deasă care a făcut să dispară pămîntul după cîteva secunde.

Eram foarte curioşi şi nerăbdători. Betsey stătea în faţă cu unul dintre agenţii principali, Michael Doud. Era îmbrăcată într-un costum gri deschis, o bluză albă şi avea iar un aer serios şi oficial. Agentul Doud ne-a înmînat fiecăruia cîte o fişă cu informaţii despre detectivii suspecţi din New York.

Am citit materialul în timp ce zburam spre New York. Detectivii erau din Brooklyn şi lucrau la secţia 61 de lîngă insula Connie şi golful Sheepshead. Informarea spunea că această zonă era populată de o mulţime de bande criminale, inclusiv Mafia, grupări ruseşti, asiatice, hispanice şi negri. Cei cinci detectivi suspectaţi lucrau împreună de mai mult de zece ani şi erau prieteni apropiaţi.

În dosar se preciza că sînt „poliţişti buni", dar erau şi cîteva semnale de alarmă. Făcuseră uz de armă peste media obişnuită chiar şi pentru nişte detectivi care lucrau la Narcotice. Trei din cei cinci fuseseră avertizaţi de cîteva ori. Liderul grupării era detectivul Brian Macdougall.

Erau şi cîteva pagini în legătură cu martorul de cincisprezece ani: fiica detectivului Macdougall. Era o elevă premiantă la liceul Ursulinelor. Părea o singuratică şi nu avusese niciodată mulţi prieteni. Avea aerul că este responsabilă şi de încredere după cum spuneau detectivii de la poliţia din New York care vorbiseră cu ea. Şi motivul pentru care îl dăduse de gol pe tatăl ei era credibil – bea mult şi o lovea adesea pe mama ei cînd era acasă . *„Şi e vinovat de ceea ce s-a întîmplat la MetroHartford; el şi prietenii lui au făcut-o"*, declarase fata.

Aveam un sentiment bun în legătură cu asta. Aşa decurgeau de obicei anchetele poliţiei. Desfăşori o mulţime de plase, le verifici şi cîte ceva se şi prinde în ele din cînd în

cînd. Cel mai adesea informațiile proveneau de la o rudă sau un prieten al făptașului. De exemplu, o fiică supărată, care voia să se răzbune pe tatăl ei.

La șapte și jumătate am intrat în camera de conferințe din clădirea poliției și ne-am întîlnit cu cîțiva membri ai NYPD, inclusiv detectivul șef. Eu eram reprezentantul poliției din Washington și știam că Kyle Craig fusese cel care aranjase să particip la această întîlnire. Ținea ca eu să aud povestea fetei la prima mînă.

Kyle voia să afle *dacă eu o cred.*

85

Veronica Macdougall era deja în încăpătoarea cameră de conferințe. Era îmbrăcată cu o pereche de jeanși șifonați și o bluză de un verde cenușiu. Părul ei creț era nepieptănat. Cearcănele pe care le avea la amîndoi ochii trădau o lipsă acută de somn.

Se uita impasibilă la noi în timp ce făceam prezentările. Apoi șeful detectivilor, Andrew Gross, ne-o prezentă.

– Veronica este o tînără foarte curajoasă. Vă va spune tot ce știe cu propriile-i cuvinte.

Fata inspiră profund. Ochii ei mici, verzi erau plini de spaimă.

– Am făcut cîteva însemnări aseară pentru a-mi organiza gîndurile. O să vă citesc declarația mea și apoi puteți să-mi puneți întrebări dacă vreți.

Gross – un bărbat corpolent, cu mustață groasă, căruntă și perciuni lungi – interveni blînd:

– E foarte bine, Veronica. Facem cum vrei tu. Oricum, pentru noi este la fel de bine. Nu te grăbi.

Veronica dădu din cap, părînd foarte, foarte nesigură.

– Sînt bine. Trebuie să fac asta, zise ea.

Apoi îşi începu povestea:

– Tatăl meu este tipul de persoană agreată de bărbaţi şi este foarte mîndru de asta. E foarte loial prietenilor şi în special altor poliţişti. E un *tip perfect*, înţelegeţi? Dar mai e şi o altă faţetă. Mama mea era foarte drăguţă. Asta în urmă cu zece ani, cînd avea cincisprezece kilograme mai puţin. Simte nevoia să aibă lucruri frumoase. Simte nevoia de a avea lucruri precum haine sau pantofi. De fapt, ea e obsedată de ele. Nu este cea mai inteligentă persoană din lume, în schimb tatăl meu aşa se consideră pe sine şi de aceea se ia de ea cu orice ocazie. Acum cîţiva ani s-a apucat să bea zdravăn şi atunci a devenit foarte agresiv, începînd să o bată pe mama. Îi spune „sac de box" sau „sac de antrenament". Nişte porecle foarte inteligente, nu găsiţi?

Veronica se opri o secundă şi îşi aruncă privirea prin sală; voia să vadă reacţiile noastre la ceea ce spunea. În camera de conferinţe plutea o linişte nefirească. Nici unul dintre noi nu reuşea să-şi ia privirea de pe adolescentă şi de la furia din ochii ei.

– De aceea sînt azi aici. Am ajuns în stare să fac lucrul ăsta îngrozitor, să-mi denunţ propriul tată. Să rup tăcerea.

Se opri şi se uită la noi provocator. Nu reuşeam să-mi iau privirea de la ea. Nimeni nu reuşea. Toate astea păreau să aibă o superlogică: o informaţie provenind de la un membru al familiei.

– Tatăl meu nu-şi dă seama că sînt mult mai inteligentă decît el şi că am un ascuţit spirit de observaţie. Poate am învăţat de la el. Mi-aduc aminte că, pe cînd aveam zece ani, ştiam pur şi simplu că mă voi face şi eu detectiv. Ironic şi patetic, nu vi se pare? Cînd am mai crescut, mi-am dat seama că tata avea mult mai mulţi bani decît ar fi fost normal. Cîteodată ne ducea în călătorii de „iertare a păcatelor", în

Irlanda sau în Caraibe, şi întotdeauna avea o mulţime de bani de cheltuit. Haine foarte bune, de firmă, şi cîte o maşină nouă în fiecare an. Are şi o barcă ancorată în golful Sheepshead. Vara trecută, într-o vineri seara, s-a îmbătat îngrozitor. Îmi aduc aminte că a doua zi, sîmbătă urma să meargă să vadă cursele de cîini cu prietenii lui detectivi. S-a dus pînă la casa bunicii care stă destul de aproape de noi. L-am urmărit în seara aceea. Era mult prea beat ca să-şi dea seama. A intrat într-o căbănuţă veche din spatele casei bunicii pe care o foloseam ca magazie de unelte. O dată intrat, a mişcat din loc un banc de lucru şi cîteva bîrne. Nu-mi dădeam seama exact ce face, aşa că m-am întors a doua zi să verific locul. Am găsit o grămadă de bani ascunşi; nici acum nu ştiu de unde provin, dar ştiu că nu erau din salariul lui de detectiv. *Erau aproape douăzeci de mii de dolari*. Am luat şi eu cîteva sute şi nu a observat. După acest eveniment am devenit mai atentă. Recent, să zicem cam cu o lună în urmă, mi-am dat seama că pregătea ceva împreună cu prietenii lui detectivi. Era evident. Se întîlneau în fiecare zi după muncă. Într-o seară l-am auzit spunîndu-i prietenului său Jimmy Crews ceva despre Washington, D.C. Apoi a fost plecat patru zile. S-a întors în după-amiaza zilei în care a avut loc răpirea de la MetroHartford. A început să sărbătorească pe la trei şi la şapte era dus de-a binelea. În seara aceea i-a spart nasul mamei. A lovit-o în ochi şi ar fi putut să i-l scoată. Tata poartă tot timpul un inel cu piatră de la St. John. Ştiţi, echipa Redmen care acum se cheamă Red Storm. În aceeaşi seară m-am dus la căbănuţă. Nu-mi venea să cred. Erau o mulţime de bani.

Veronica se aplecă sub masă şi luă un rucsac de genul celor pe care îl poartă copiii la şcoală. Îl deschise şi scoase cîteva teancuri de bancnote pe care ni le aruncă. Faţa ei arăta ca o mască de ruşine şi durere.

– Am aici zece mii patru sute de dolari. I-am găsit acolo unde îi pusese tata, în ascunzătoarea din căbănuță. E implicat cu siguranță în ceea ce s-a întîmplat în Washington. Se crede foarte deştept.

Abia atunci, după ce a terminat să ne spună ce făcuse tatăl ei, Veronica Macdougall a cedat nervos şi a izbucnit în lacrimi.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău, continua ea să repete.

Cred că îşi cerea scuze pentru crimele tatălui său.

86

O credeam pe cuvînt şi continuam să reiau în minte informațiile pe care mărturia Veronicăi le furnizase. O întrebare care mă intriga era dacă detectivii din Brooklyn fuseseră în spatele celorlalte jafuri. Oare ei erau cei care uciseseră oameni cu sînge rece înainte de răpirea de la MetroHartford? Era unul dintre ei Creierul ?

Am avut destul timp să mă gîndesc la asta în cursul acelei zile interminabile, plină de certuri şi discuții între FBI, primar şi şeful poliției din New York. Între timp, cei cinci detectivi din Brooklyn fuseseră puşi sub supraveghere, dar nu primiserăm încă acceptul de a-i aresta. Era frustrant şi înnebunitor, ca blocați în trafic ore la rînd. S-a verificat dacă detectivii fuseseră prezenți la serviciu în zilele în care se desfăşuraseră jafurile. Le-au fost verificate şi conturile bancare, şi cheltuielile făcute. Au fost investigați alți detectivi şi chiar şi informatori. Banii găsiți în casa mamei lui Brian proveneau din răscumpărare.

Pe la ora şase încă nu se stabilise nimic. Nu ne venea să credem că lucrurile trenau aşa. Betsey a venit să ne facă o informare rapidă şi ne-a spus că, deocamdată, nu exista nici

un progres. Pe la şapte m-am dus să-mi găsesc un hotel în care să dorm peste noapte.

Deveneam din ce în ce mai nervos. Am făcut un duş fierbinte, apoi am răsfoit un ghid pentru a găsi un restaurant. Pe la nouă m-am decis să-mi comand ceva de mîncare în cameră. Mă tot gîndisem la Christine şi la băieţel şi nu aveam nici un chef să ies. Poate aş fi mîncat în oraş dacă Betsey ar fi fost liberă, dar, din păcate, se bătea cu morile de vînt la sediul poliţiei.

M-am întins în pat şi am încercat să citesc o carte, dar nu am reuşit să mă concentrez. Îmi doream să-i arestez pe cei cinci detectivi din New York. Îmi doream să fiu acasă împreună cu copiii mei şi voiam ca Alex să fie parte din familie. Era unul dintre motivele pentru care nu cedasem în ultimul timp.

În cele din urmă am început să mă gîndesc la Betsey Cavalierre. Încercasem să evit, dar acum îmi aduceam aminte de întîlnirea pe care o avusesem în Hartford. Era foarte simplu – îmi plăcea de ea. Îmi doream să mai ieşim împreună şi speram că şi ea dorea acelaşi lucru.

Telefonul sună pe la ora unsprezece. *Era Betsey*. Părea obosită, frustrată şi, incontestabil, nu în apele ei.

– Sîntem aproape de finiş, sau cel puţin aşa sper. Îţi vine să crezi sau nu, s-a hotărît să-i arestăm mîine. Nici nu-ţi poţi imagina toate rahaturile care s-au întîmplat azi. O grămadă de discuţii în legătură cu drepturile civile ale detectivilor şi cu efectul demoralizator asupra poliţiştilor. Cum să facem arestarea „cît mai bine"? Nimeni nu vrea să admită că *cei cinci sînt făptaşii. Că ei sînt criminalii. Şi să decidă să-i arestăm pe nenorociţi.*

– Ei sînt criminalii. Arestaţi-i pe nenorociţi! i-am spus eu. Am auzit-o rîzînd şi reuşeam să mi-o imaginez.

– Asta o să facem, Alex. Mîine dis-de-dimineaţă. Poate vom ajunge şi la Creier. Cred că va trebui să mai stau pe aici încă vreo oră. Ne vedem mîine dimineaţă. Devreme.

87

Patru este o oră foarte matinală. Era ora la care plănuisem să-i arestăm pe cei cinci detectivi. Totul era pregătit. Discuţiile se terminaseră sau cel puţin speram că se terminaseră.

Trei şi jumătate este o oră şi mai matinală, şi atunci trebuia să ne întîlnim pe undeva, prin Nassau de pe Long Island. Nu cunoşteam zona, dar îmi plăcea, nu semăna deloc cu Fifth Street sau Southeast. Cineva mi-a spus că era o zonă ciudată, pentru că, aparent, mafioţi şi poliţişti trăiau în armonie.

Pentru că era un caz de competenţă federală, Betsey Cavalierre răspundea de arestări. Era relevant pentru felul cum era privită în Washington, dacă nu şi la New York.

– Îmi pare bine că toată lumea este dornică şi aptă de muncă în dimineaţa asta. Sau în noaptea asta? Mă rog, în funcţie de fusul orar, glumi ea şi smulse cîteva zîmbete celor din echipă.

Eram cam patruzeci – poliţişti şi agenţi federali –, dar era evident că era acţiunea FBI-ului. Betsey ne-a împărţit în grupe de cîte opt şi eu făceam parte din echipa ei.

Toţi erau pregătiţi şi incredibil de activi. Am ajuns într-o casă cu două niveluri de pe High Street în Massapequa. Nimeni nu părea să se fi trezit în acest cartier. Am auzit un cîine lătrînd într-o curte din vecini. Viaţa părea bună în zona în care locuia detectivul Macdougall împreună cu nevasta lui maltratată şi fiica supărată.

Betsey vorbi în walkie-talkie. Părea că-şi păstrează foarte bine calmul. Dădu indicaţii tuturor echipelor, apoi dădu comanda de atac.

Agenţi şi poliţişti se repeziră spre casă la semnalul ei. Alături de Betsey, îi priveam acţionînd. Noi făceam parte din echipa D, de rezervă.

Echipa A a intrat rapid în casă, după ea şi echipa B.

Din locul unde ne aflam nu puteam vedea cea de-a treia echipă. Ei intrau prin spate.

Am auzit nişte strigăte venind dinăuntru, apoi o bubuitură puternică. Provenea incontestabil de la o armă.

– Rahat! făcu Betsey uitîndu-se la mine. Macdougall ştia că venim. Cum dracu' s-a întîmplat asta?

S-au auzit alte cîteva împuşcături. Cineva strigă, după care o femeie începu să ţipe şi să înjure. Să fi fost mama Veronicăi?

Am ieşit împreună cu Betsey din maşină şi ne-am apropiat de casă. Dar nu am intrat încă. Mă gîndeam că în acelaşi moment aveau loc patru alte acţiuni similare. Speram ca măcar acelea să decurgă mai bine.

– Spune-mi ce se întîmplă, întrebă Betsey prin intermediul radioului. Mike? Ce dracu' se întîmplă?

– Rice a fost rănit. Sînt la intrarea în dormitorul principal de la etajul doi. Macdougall şi soţia lui sînt înăuntru.

– Cum se simte Rice?

– Are o rană la piept. E conştient, dar rana este gravă. Cheamă o ambulanţă.

Deodată o fereastră s-a deschis la etajul doi. Am văzut pe cineva ieşind pe acoperiş şi luînd-o la fugă pe acoperişul garajului alăturat.

Am sprintat cu Betsey în direcţia bărbatului. Mi-am amintit că ea fusese campioană la lacrosse la colegiu. Încă se mişca bine.

– *A ieşit*. Macdougall e pe acoperişul garajului, le transmise ea celorlalţi.

– Îl văd, i-am spus.

Se îndrepta către locul în care, peste acoperişul garajului, atîrnau crengile unui brad. Nu vedeam ce era mai departe, dar îmi imaginam că trebuie să fi fost o altă curte, o altă casă.

– Macdougall! am strigat din toate puterile. Stai! Poliţia! Stai că trag!

Nu s-a uitat înapoi, nu s-a oprit şi nici n-a ezitat. Macdougall a sărit în brad.

88

Am fugit cu capul înainte printr-un gard viu care m-a zgîriat pînă la sînge. Macdougall nu ajunsese prea departe în curtea vecină.

Am alergat cîteva zeci de paşi şi l-am placat. Am încercat să-l lovesc cu umărul drept între coaste. Voiam să-l lovesc cît mai rău.

A căzut, dar era la fel de plin de adrenalină ca şi mine. S-a răsucit şi s-a rostogolit, scăpînd din prinsoare. A sărit rapid în picioare, dar şi eu la fel ca el.

– Ar fi trebuit să rămîi la pămînt, i-am spus. Nu trebuia să faci greşeli. Şi ridicarea de la pămînt a fost o greşeală.

L-am lovit cu un croşeu direct în figură, ceea ce m-a făcut să mă simt foarte bine. Capul i s-a dus bine pe spate. Macdougall a încercat să lovească şi el la întîmplare, fără să mă nimerească. L-am pocnit din nou. I s-au îndoit genunchii, dar nu a căzut. Era un poliţist călit.

– Sînt impresionat! Totuşi ar fi trebuit să rămîi la pămînt.

Am auzit-o pe Betsey strigîndu-mă în timp ce intra în curte.

Macdougall a încercat o lovitură bună, însă se grăbise. Mi-a trecut pe lîngă frunte. M-ar fi lovit în plin dacă ar fi fost mai rapid.

– Asta-i altceva! Nu-ţi lăsa toată greutatea pe genunchi, Brian.

– Alex, am auzit-o din nou pe Betsey strigînd, doboară-l acum.

Îmi doream încă un minut de contact fizic cu Macdougall. Simţeam că-mi cîştigasem dreptul, iar el merita tot ceea ce avea să urmeze. A lovit din nou cu pumnul, dar l-am evitat sărind într-o parte. Era deja obosit.

– Ai grijă că de data asta nu te baţi cu soţia sau cu puştoaica ta. Ai de-a face cu cineva pe măsura ta. Eu ripostez, Macdougall.

– Du-te dracului! a bravat el, dar abia mai respira.

Faţa şi gîtul lui erau ude de sudoare.

– Tu eşti omul pe care îl căutăm, Brian, eşti Creierul? Tu i-ai ucis pe toţi oamenii ăia?

Nu mi-a răspuns, aşa că l-am lovit zdravăn în stomac. S-a aplecat, cu faţa schimonosită de durere.

Betsey era deja lîngă noi, împreună cu alţi doi agenţi. Nu făceau decît să privească; înţeleseseră ce se petrecea şi doreau să asiste la asta.

– Mută-ţi centrul de greutate de pe picioare. Încă te laşi prea mult pe genunchi.

A mormăit ceva, dar nu am înţeles ce a spus şi nici nu-mi prea păsa. L-am lovit din nou în stomac.

– Vezi? Ucide corpul, asta le spun şi copiilor mei.

I-am trimis un alt upercut în stomac. Era rezistent şi senzaţia pe care am avut-o mi-a plăcut. Mă simţeam ca şi cum aş fi dat într-un sac de box, apoi l-am lovit cu un alt

upercut în bărbie. A căzut ca un butuc şi nu s-a mai mişcat de acolo. Era knock-out. M-am dus lîngă el.

– Brian Macdougall, ţi-am pus o întrebare, tu eşti Creierul ?

89

În următoarele două zile lucrurile au stagnat, ceea ce era extrem de frustrant. Cei cinci detectivi erau deţinuţi într-un centru al poliţiei. Era un loc sigur în care erau adesea adăpostiţi, pentru propria lor siguranţă, informatorii şi poliţiştii corupţi.

I-am anchetat pe toţi cinci, începînd cu Vincent O'Malley, cel mai tînăr dintre toţi şi terminînd cu Brian Macdougall, care părea să fie şeful. Unul după altul, toţi cinci au negat implicarea în răpirea de la MetroHartford.

La cîteva ore după ce vorbisem prima dată cu Macdougall, el a cerut să stăm din nou de vorbă.

Cînd l-au introdus în camera de interogatoriu din Foley Square, am avut sentimentul că ceva se schimbase. Vedeam asta pe faţa lui.

Macdougall era vizibil supărat cînd a început să vorbească.

– E altfel decît îmi imaginasem. În închisoare. Să te afli de cealaltă parte a mesei. E mai degrabă un joc de apărare. Încerci să dai mingea peste fileu.

– Vrei ceva? Un suc?

– Ai o ţigară?

Am cerut să se aducă ţigări. Cineva a adus un pachet de Marlboro şi a plecat. Macdougall şi-a aprins o ţigară şi a tras din ea de parcă era cea mai mare plăcere pe care putea să ţi-o ofere viaţa. Poate că atunci chiar aşa părea.

Îi urmăream privirea, care era cînd concentrată, cînd vagă. Era evident inteligent, raţional. Să fi fost Creierul? Am aşteptat răbdător să aud ce voia de la mine. Dorea *ceva*.

– Am văzut o mulţime de detectivi făcînd asta, mi-a spus într-un tîrziu, dar tu ştii să asculţi; nu faci greşeli.

S-a lăsat o scurtă tăcere. Aveam amîndoi tot timpul din lume.

– Ce vrei de la noi?

– E o întrebare bună, voi ajunge şi acolo. Ştii, la început eram un poliţist destul de bun, dar trebuie să fii atent cînd dispar primele idealuri.

– Voi încerca să ţin minte, i-am răspuns zîmbind şi încercînd să nu par condescendent.

– Pe tine ce te motivează?

Părea chiar interesat de răspunsul meu. Poate că îl amuzam. Dar mai degrabă cred că se juca cu mine. Deocamdată nu aveam nici o problemă cu asta.

– Nu vreau să-mi dezamăgesc familia sau pe mine însumi. Aşa sînt eu făcut. Poate că nu am prea multă imaginaţie.

– M-ai întrebat ce vreau. E întrebarea potrivită. Întotdeauna mi-am urmărit propriul interes.

A căscat.

– Bine. Să-ţi spun ce vreau.

Mi-am dat seama că trebuia să ascult, nu să vorbesc.

– Întîi de toate nimeni nu a fost rănit la MetroHartford. Niciodată nu am rănit pe nimeni.

– Dar familia Buccieri? James Bartlett? Doamna Collins?

– N-am fost implicat în nici una din chestiile astea, zise el dînd din cap. Ştii că nu am fost eu. *Ştiu că ştii*.

Avea dreptate; cel puţin nu credeam că fuseseră implicaţi în primele lovituri. Era alt stil. În plus, fişele de muncă arătau

că fuseseră toți de serviciu în zilele în care avuseseră loc jafurile.

– Așa e. Și acum ce vrei să facem? Știi că vrem să-l prindem pe cel care e în spatele acțiunilor. Asta ne interesează acum.

– Știu asta. Am să-ți spun oferta mea. Va fi greu de acceptat, dar nu este negociabilă. Vreau cea mai bună ofertă pe care *am văzut-o în cariera mea de polițist*. Asta înseamnă că ni se vor oferi niște supercondiții în programul de protecție a martorilor. Nu vreau să fac mai mult de zece ani. Am văzut același tip de înțelegeri și în cazuri de crimă cu premeditare. Știu ce se poate aranja și ce nu.

N-am spus nimic, dar nici nu trebuia. Macdougall știa că nu puteam să decid de unul singur.

– Vreau să aud și mai departe. Ce ne oferi tu?

S-a uitat fix în ochii mei. Nici măcar nu a clipit.

– În schimb vă voi ajuta să-l prindeți. Vă voi spune cum să-l găsiți pe individul care a plănuit totul. Îți spune Creierul. Știu unde se află.

PARTEA a V-a

EȘECURI

90

FBI-ul, poliția din New York și Ministerul Justiției au organizat o serie de întîlniri pentru a încerca să dea cel mai bun răspuns ofertei lui Macdougall. Eram sigur că nu se va întîmpla nimic, cel puțin pînă luni.

La patru și jumătate am luat trenul înapoi spre Washington. Betsey Cavalierre și Michael Doud rămîneau în New York pentru cazul că se întîmpla ceva.

Și eu aveam lucruri importante de făcut. În seara aceea am fost cu Nana și copiii să vedem *Războiul Stelelor: Episodul I – Amenințarea Fantomei.* Ne-a plăcut, deși speram ca Samuel L. Jackson să aibă un rol mai însemnat. Observasem o schimbare subtilă în relația dintre Jannie și Damon. De cînd fusese operată, Damon avea mai multă răbdare cu ea, iar Jannie îl tortura mai puțin. Crescuseră mult în ultimele cîteva săptămîni. Deveneau prieteni și asta avea să dureze tot restul vieții lor.

Sîmbătă dimineața am avut o discuție apropiată cu copiii. Ascultasem deja sfaturile Nanei în legătură cu ceea

ce trebuia să le spun. Răspunsul ei fusese unul tipic: îi părea extrem de rău de ceea ce se întîmplase între mine şi Christine. Cît despre Alex, abia îl aştepta să vină.

– Îmi plac copiii, asta o să mă întinerească cu zece ani.

Aproape că o credeam.

– Asta nu-mi sună bine, îmi declară Damon pe cînd ne aşezam în jurul mesei.

– E doar pe jumătate adevărat ce spui tu. De unde să încep?

– De la început, îmi sugeră Jannie.

De la început? Dar unde oare era începutul? În cele din urmă m-am hotărît să intru direct în subiect:

– Am fost foarte apropiat de Christine o perioadă bună de timp şi cred că ştiţi şi voi asta. Încă mai sîntem, dar situaţia s-a schimbat în ultimul timp. După terminarea anului şcolar are de gînd să se mute din Washington. Nu ştiu încă unde se va duce, dar n-o vom mai vedea atît de des.

Jannie rămase cu gura căscată, iar Damon spuse:

– E altfel şi la şcoală. Toată lumea a remarcat. Se enervează uşor şi pare supărată tot timpul.

Mă durea să aud asta. Simţeam că, în parte, e şi vina mea.

– A trecut prin nişte situaţii îngrozitoare. I-ar fi greu oricui să-şi imagineze ce a simţit. Încă încearcă să-şi revină, dar s-ar putea să mai dureze ceva.

În cele din urmă se hotărî şi Jannie să vorbească. Vorbi cu o voce stinsă, iar în ochi i se citea îngrijorarea:

– Şi bebeluşul?

– Alex va locui cu noi. Asta-i vestea bună pe care voiam să v-o dau.

– Ura! Ura! strigă ea, începînd unul dintre dansurile ei spontane. Îl iubesc pe mititel.

– E foarte bine, încuviinţă şi Damon. Mă bucur că va sta cu noi.

Şi eu mă bucuram şi mă întrebam cum era posibil ca o astfel de clipă să fie încărcată şi de bucurie şi de tristeţe în acelaşi timp. Micuţul urma să locuiască cu noi, dar Christine avea să plece. Acum totul se hotărîse; îi spusesem mamei Nana şi copiilor. Nu mă mai simţisem atît de singur şi pustiit de o bună bucată de vreme.

91

Cu cît era mai periculos, cu atît mai plăcută era senzaţia. Creierul ştia deja că există un adevăr în această maximă şi situaţia era chiar periculoasă. Şi banii îi prindeau bine, dar nu era tot ce-şi dorea. Pericolul era cel care îl stimula cel mai tare şi-i creştea adrenalina.

Agentul FBI James Walsh locuia singur într-o fermă din Alexandria. Casa era obişnuită şi fără pretenţii, aidoma agentului Walsh. Se potrivea perfect personalităţii sale. Era reflecţia unei persoane deschise şi oneste.

Creierului nu i-a fost greu să intre în casă. Poliţiştii îşi fac prea puţine griji pentru securitatea propriilor locuinţe. Şi Walsh era indolent, sau poate doar arogant.

Creierul voia să întreprindă o acţiune rapidă, dar fără să fie neprevăzător. *Podeaua scîrţîi.* Cunoştea deja detaliul, mai fusese în casă.

Podeaua continua să facă tot felul de zgomote pe măsură ce se apropia de dormitorul lui James Walsh.

Cu cît era mai periculos, cu atît mai bine. Cu cît mai revoltător, cu atît mai puternică senzaţia.

Aşa funcţionase întotdeauna el.

Deschise binişor uşa dormitorului şi dădu să intre cînd auzi vocea lui Walsh spunîndu-i să se oprească.

Abia îl vedea pe agentul FBI în semiobscuriatea camerei. Walsh se postase în spatele patului cu o armă în mînă. Îşi ţinea puşca tot timpul sub pat.

– Vezi arma, omule! E îndreptată spre pieptul tău şi-ţi promit că n-o să ratez.

– Aşa se pare. Şah, mat! L-ai prins pe Creier. Eşti o persoană inteligentă. Înaintă către Walsh continuînd să zîmbească. *Cu cît mai periculos, cu atît mai bine.*

– Nu! Stai! zbieră Walsh. Stai că trag!

– Da, aşa ai promis!

Nu se opri, nici măcar nu încetini mersul, continuă să se apropie inexorabil. Apoi îl auzi pe agentul Walsh apăsînd pe trăgaci. Singura acţiune care îi putea aduce moartea, îi putea nărui lumea şi opri crimele. *Dar nu se întîmplă nimic.*

– Of, şi mi-ai promis!

Îndreptă pistolul spre fruntea agentului FBI şi, cu mîna liberă, îl mîngîie pe cap.

– Eu sînt Creierul, nu tu. Ai vrut să mă prinzi, dar eu te-am prins pe tine. Ţi-am golit puşca. Vă voi prinde pe toţi, unul cîte unul. Agenţii Walsh, Doud, Cavalierre şi poate şi pe detectivul Cross. Veţi muri cu toţii!

92

Am ajuns la locuinţa agentului Walsh duminică, aproape de miezul nopţii. Cîţiva vecini umblau nervoşi pe stradă. Am auzit o femeie în vîrstă care spunea printre sughiţuri de plîns că era un om de treabă şi că era o mare pierdere.

Ştiam şi eu asta. Am tras aer în piept şi am intrat în căsuţa în care trăise Walsh. Înăuntru era o mulţime de agenţi

FBI şi poliţişti. Din cauză că murise un agent, fusese chemată Secţia de Crime Violente din Quantico.

L-am văzut pe Mike Doud şi m-am apropiat de el. Era întunecat la faţă şi părea în pragul unei crize nervoase.

– Îmi pare rău.

El şi Walsh erau prieteni apropiaţi. Doud locuia în apropiere, în suburbiile Virginiei.

– Doamne, Dumnezeule! Jimmy nu mi-a spus niciodată nimic. Eram cel mai bun prieten al lui, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ce ai aflat pînă acum? Ce s-a întîmplat?

– Jimmy e în dormitor. Cred că s-a sinucis, Alex. A lăsat o scrisoare. E greu de crezut.

Am traversat sufrageria. Walsh îmi spusese că divorţase în urmă cu vreo doi ani. Avea un băiat de şaisprezece ani care era la liceu şi altul care studia la Holy Cross, acolo unde studiase şi Walsh.

Corpul lui James Walsh era în baia aferentă dormitorului. Zăcea încovrigat pe podea. Am văzut ceea ce mai rămăsese din partea posterioară a capului în momentul în care am intrat în baie.

Doud veni şi el în urma mea. Ţinea în mînă scrisoarea ce fusese pusă într-o pungă de plastic. Am citit-o fără să o scot; era adresată celor doi băieţi ai lui Walsh.

Pînă la urmă a fost prea mult pentru mine.
Slujba, cazul, totul
Andrew, Peter, regret totul.

Cu dragoste,
Tata

Soneria unui telefon celular m-a speriat. Doud răspunse, apoi mi-l înmînă. Era Betsey.

– Sînt în drum spre aeroport. Doamne, Alex, de ce să facă una ca asta? Bietul Jim! De ce să se sinucidă? Eu nu

cred, nu e genul lui. Am auzit-o plîngînd şi, deşi era departe, niciodată nu am simţit-o mai aproape.

N-am spus ce gîndeam. Am ţinut doar pentru mine şi simţeam fiori de spaimă. *Poate că Betsey avea dreptate, poate James Walsh nu s-a sinucis.*

93

M-am întors la New York luni dimineaţă. Am ajuns la timp pentru întîlnirea de la ora nouă de la sediul FBI din Manhattan. Ţineam totul în mine, încercînd să am aerul că nimic nu se întîmplase.

Am intrat în camera de conferinţe cu ochelarii de soare la ochi. Cred că Betsey a simţit cînd am intrat. A ridicat privirea de pe teancul de hîrtii pe care îl avea în faţă şi m-a salutat cu o mişcare a capului. Îmi dădeam seama că îşi petrecuse o bună parte a nopţii gîndindu-se la Walsh, aşa cum făcusem şi eu.

M-am aşezat pe un scaun liber, în momentul în care unul dintre avocaţii din Ministerul Justiţiei începu să vorbească. Trecut de cincizeci de ani, omul era rigid şi solemn.

Purta un costum gri deschis care părea să aibă douăzeci de ani.

– Am încheiat un acord cu Brian Macdougall.

M-am uitat către Betsey şi a încuviinţat dînd din cap. Ştia deja. Nu-mi venea să cred. Sorbeam de pe buze cuvintele avocatului.

– Nu trebuie să spuneţi nimănui ceea ce se va discuta acum. Nu vom transmite nici o informaţie presei. Detectivul Macdougall a fost de acord să discute cu investigatorii toate detaliile planului de la MetroHartford. Deţine informaţii importante, care ar putea duce la prinderea unui criminal periculos, aşa-numitul Creier.

Eram absolut şocat şi mă simţeam trădat. Nenorociţii de la Justiţie încheiaseră acordul în timpul week-end-ului şi puteam să pun pariu că Macdougall primise tot ceea ce ceruse. Îmi făcea greaţă, dar aşa lucra Ministerul Justiţiei, cel puţin de cînd eram eu în poliţie.

Brian Macdougall ştiuse exact ce putea să obţină de la ei. Acum, singura întrebare relevantă era dacă chiar putea să ne ajute la prinderea Creierului. Cît ştia? Ştia ceva?

Aveam să aflu curînd. Aveam să îl intervievez pe renumitul martor Macdougall mai tîrziu, în dimineaţa aceea, în Centrul Corecţional Metropolitan. Detectivul Harry Weiss era acolo din partea poliţiei newyorkeze şi Betsey Cavalierre din partea FBI.

Pe Macdougall îl reprezentau doi avocaţi. Nici unul dintre ei nu purta un costum vechi, de douăzeci de ani. Păreau foarte scumpe şi la modă. Macdougall se uită către noi cînd am intrat în camera în care urma să se desfăşoare ancheta.

– E de rahat, nu? Sînt de acord, dar aşa funcţionează sistemul.

Filozoful Macdougall se aşeză între cei doi avocaţi ca să putem începe. Betsey îmi şopti la ureche:

– Ar trebui să meargă bine. Vom vedea în sfîrşit ce a cumpărat Ministerul Justiţiei.

94

Întîlnirea a început extrem de rău. Detectivul Weiss îşi asumă sarcina de purtător de cuvînt pentru toată lumea. A considerat necesar să reia declaraţia anterioară a lui Macdougall cuvînt cu cuvînt.

Era un calvar. Voiam să-l întrerup brutal, dar nu am făcut-o. De fiecare dată cînd Weiss punea o nouă întrebare sau se

lansa într-o critică la adresa lui Macdougall, îi făceam un semn cu piciorul pe sub masă lui Betsey. Pentru a marca un schimb de replici nesemnificative, mă lovea la rîndul ei.

Macdougall nu mai rezistă nici el la un moment dat.

– Eşti un dobitoc şi toţi oamenii tăi sînt o glumă proastă. Ar trebui să te bazezi pe intuiţie, Weiss, nu să faci totul pentru a-ţi acoperi spatele. Lasă pe altcineva să pună întrebări.

Se uită la Weiss care nu părea să priceapă.

– *Pui numai întrebări tîmpite, cretinule!* strigă în cele din urmă Macdougall. Nu te pricepi la ceea ce faci, eşti complet pe lîngă şi ne iroseşti timpul.

Macdougall se ridică de pe scaun şi se duse la o fereastră cu gratii. Avocaţii se duseră după el. Le spuse ceva şi toţi izbucniră în rîs. *Ha, ha, ha. Ce personaj amuzant şi Brian Macdougall ăsta!*

Noi am rămas aşezaţi, uitîndu-ne la ei. Betsey încerca să-l consoleze pe Weiss şi să menţină un front unit.

– Ducă-se la dracu'! spuse Weiss cu o acurateţe care nu-l caracteriza. Pot să-l întreb tot ce vreau. L-am cumpărat pe nenorocitu' ăsta.

Betsey încuviinţă.

– Ai dreptate, Harry. E arogant şi greşeşte. *E un detectiv tipic*. Poate că va răspunde mai uşor dacă îl întreabă detectivul Cross. Pare să nu-i placă prea tare pe cei de la Interne.

În cele din urmă, Weiss a acceptat.

– Bine. Facem cum vreţi. Orice e necesar pentru a afla ce ne trebuie. Ştiu să lucrez în echipă.

– Aşa e, Weiss, sîntem o echipă, îi răspunse ea bătîndu-l uşor pe braţ. Îţi mulţumesc că eşti deschis la sugestii.

Macdougall se apropie de masă, părînd mai calm. Îşi ceru chiar scuze faţă de Weiss.

– Îmi pare rău, dar sînt cu nervii în piuneze.

Am aşteptat să văd dacă Weiss îi acceptă scuzele, dar el nu mai rosti nici un cuvînt. În cele din urmă am început:

– Detectiv Macdougall, de ce nu ne spui ceea ce crezi tu că este important? Ştii ce ai de spus şi ştii ce ne interesează.

Macdougall se uită la amîndoi avocaţii şi zîmbi.

95

Bine, să încercăm şi aşa. Întrebări la obiect şi răspunsuri simple. M-am întîlnit cu aşa-zisul Creier de trei ori. De fiecare dată în Washington. Ne plătea pentru fiecare întîlnire cîte cincizeci de mii de dolari. Asta făcea ca efortul nostru să merite şi ne-a trezit şi interesul. Era foarte bine organizat. Avea totul planificat în detaliu. Ştia toate posibilităţile şi vorbea la obiect. Ne-a spus de la început că partea noastră avea să fie de cincisprezece milioane de dolari. Era foarte credibil cînd ne vorbea de MetroHartford. Ideea şi planurile erau foarte detaliate. Simţeam că va funcţiona şi chiar aşa a fost.

– Cum aflase de voi? Cum v-a contactat?

Lui Macdougall îi plăceau întrebările, sau cel puţin aşa făcea impresia.

– Cîteodată folosim serviciile unui avocat. Nu e vorba de nici unul dintre aceşti doi domni. L-a contactat pe celălalt avocat. Nu ştim exact cum de aflase despre noi, dar ştia ce făceam şi ce lucram. Asta e o informaţie extrem de folositoare, detective Weiss. Ia notiţe. Cine ar putea să ştie de noi? Cineva care lucrează cu legea. Un poliţist? Cineva dintre ai noştri? Un agent FBI? Un poliţist din Washington? Poate chiar cineva din camera asta? Ar putea fi oricine.

Weiss nu se mai putea controla. Faţa îi era roşie şi gulerul cămăşii lui părea să fie cu cîteva numere mai mic.

– Dar tu ştii deja cine e, nu-i aşa, Macdougall? N-am dreptate?

Macdougall se uită la Betsey şi la mine dînd din cap. Nici lui nu-i venea să creadă ce-l întreba Weiss.

– Voi ajunge şi acolo, la ceea ce ştiu şi ceea ce nu ştiu. Nu subestima informaţia că ne cunoştea. Îl ştia şi pe detectivul Cross, şi pe agentul Cavalierre. Ştia *tot.* Asta e important.

– Sînt de acord cu tine, i-am spus. Continuă, te rog.

– În regulă. Înainte de a ne înţelege asupra celei de-a doua întîlniri, am făcut tot posibilul să aflăm cine era acest Creier. Am întrebat chiar şi FBI-ul. Ne-am folosit toate contactele, dar nu am aflat nimic. Nu lăsase nici o urmă. Aşadar, ne-am dus la cea de-a doua întîlnire tot fără să ştim nimic. Bobby Shaw a încercat să-l urmărească după ce a părăsit hotelul. L-a pierdut.

– De-aia te-ai gîndit că ar putea fi un om al legii?

– Bineînţeles că ne-a trecut prin cap. În cea de-a treia întîlnire trebuia să ne hotărîm dacă ne implicăm sau nu. Cincisprezece milioane de dolari – *ştiam deja că vom lua parte.* Şi el ştia că eram hotărîţi. Am încercat să negociem o înţelegere mai bună. A rîs fără să spună nimic. Am fost de acord cu condiţiile propuse de el. Urma să facem totul cum voia el, ori deloc. A plecat de la hotel după întîlnire. De data asta îl urmăreau doi oameni. E înalt, masiv şi cu o barbă neagră. Dar cred că era o deghizare. Cei doi oameni aproape l-au pierdut din nou. *Dar nu l-au pierdut.* Au avut noroc. L-au văzut intrînd în Spitalul Veteranilor Hazelwood din Washington. N-a mai ieşit de acolo. Nu ştim cum arată, dar ştim că a intrat acolo şi n-a mai ieşit.

Macdougall se opri. Privirea lui trecea uşor de la Betsey la Weiss, apoi la mine.

– Doamnelor şi domnilor, e bolnav psihic. E în aripa pentru bolnavii mintali din spitalul Hazelwood. Trebuie doar să-l găsiţi acolo.

96

Agenţii FBI au fost trimişi imediat la Spitalul Veteranilor. Am verificat şi analizat dosarele pacienţilor şi ale angajaţilor. Administraţia spitalului încerca să blocheze accesul la dosarele pacienţilor, dar situaţia nu avea să dureze mult timp.

Mi-am petrecut restul zilei analizînd comparativ dosare ale angajaţilor şi clienţilor companiei MetroHartford cu dosare ale pacienţilor de la Hazelwood pe măsură ce veneau. Mulţumesc lui Dumnezeu că au fost inventate calculatoarele. Chiar dacă Creierul era la spital, nimeni nu ştia exact cum arată. Jumătatea lui din cele treizeci de milioane de dolari lipsea încă, dar eram mai aproape de a-i cunoaşte identitatea decît fuseserăm vreodată. Recuperaserăm aproape în întregime partea de bani a detectivilor din New York. Lipseau doar vreo două sute de mii de dolari. Toţi detectivii încercau să se joace de-a „hai să facem o înţelegere".

Pe la nouă şi jumătate în seara respectivă am luat cina cu Betsey într-un restaurant din New York. Era îmbrăcată cu un costum galben şi purta cercei şi brăţări. Dădea bine în contrast cu părul ei negru şi bronzul ce nu se dusese. Cred că şi ea ştia că arată bine. Foarte, foarte sexy.

– Considerăm asta ca un fel de întîlnire? m-a întrebat după ce am ajuns la restaurant.

– Cred că putem să spunem că e o întîlnire, mai ales dacă nu vorbim prea mult despre slujbă.

– Îţi dau cuvîntul de onoare. Nici măcar dacă apare Creierul şi se aşează la masă cu noi.

– Îmi pare rău de Jim Walsh.

– Știu, Alex, și mie îmi pare rău. Chiar era un tip de treabă.

– Nu te-a surprins că s-a sinucis?

Și-a pus mîna peste a mea.

– Ba da, indiscutabil. Dar să nu vorbim în seara asta, bine?

Pentru prima dată și-a deschis sufletul în fața mea și mi-a povestit lucruri personale. Urmase liceul John Carroll și fusese crescută în spirit catolic. Mi-a spus că avusese parte de o educație strictă, multă disciplină. Mama ei fusese casnică pînă cînd murise, cînd Betsey avea șaisprezece ani. Tatăl ei fusese sergent în armată, apoi pompier.

– Am ieșit și eu o perioadă cu o fată din John Carroll. Îmi plăcea uniforma.

– De curînd?

În ochii ei căprui scăpărau luminițe. Era amuzantă. A spus că simțul umorului i se trăgea din cartierul în care locuise, dar și din atmosfera din casa părintească.

– Băieții din cartierul meu trebuia să fie amuzanți, altfel erau implicați într-o mulțime de bătăi. Tata își dorise un băiat, dar s-a ales cu mine. Era un tip dur, totuși amuzant – întotdeauna avea o glumă de spus. A avut un atac de cord în timpul serviciului. Cred că de aia muncesc în fiecare zi ca o obsedată.

I-am spus că și părinții mei muriseră înainte ca eu să împlinesc zece ani și că fusesem crescut de bunică.

– Ai fost la Georgetown și apoi la Johns Hopkins, nu?

Am dat ochii peste cap, dar rîdeam.

– Văd că te-ai pregătit pentru întîlnire. Da, mi-am luat doctoratul în psihologie la Johns Hopkins. Sînt supracalificat pentru slujba mea.

A rîs.

– Și eu am fost la Georgetown, dar mult timp după tine.

– Patru ani. Doar patru ani, agent Cavalierre. Ai fost o bună jucătoare de lacrosse.

– Oh, văd că şi altcineva s-a pregătit pentru întîlnirea din seara asta.

– Nu, de fapt te-am văzut într-o competiţie.

– Mai ţii minte? a întrebat ea vag surprinsă.

– Te ţin minte pe tine. Erai strălucitoare cînd alergai. La început nu mi-am adus aminte, dar acum îmi dau seama că te ştiu.

Betsey m-a întrebat de pregătirea în psihologie pe care o primisem la Johns Hopkins, apoi de cei trei ani de practică privată.

– Îţi place mai mult să fii detectiv la Omucideri?

– Da, îmi place să fiu în miezul acţiunii.

A recunoscut că şi ei îi plăcea asta.

Apoi am vorbit puţin despre oamenii importanţi în vieţile noastre. I-am povestit despre Maria, soţia mea care fusese ucisă. I-am arătat poze cu Jannie şi Damon. Am remarcat că vocea ei se înmuiase.

– N-am fost niciodată căsătorită. Două dintre surorile mele sînt căsătorite şi au şi copii pe care îi iubesc. Îmi spun „mătuşica poliţistă".

– Pot să-ţi pun o întrebare personală?

– Te rog. Pot să răspund la orice.

– Ai fost vreodată pe cale să te aşezi la casa ta, mătuşico poliţistă?

– E o întrebare personală sau profesională, doctore?

Simţisem deja că simţul ei de autoapărare era foarte dezvoltat. Probabil că umorul îi era cea mai bună apărare.

– E o întrebare prietenească.

– Mi-am dat seama, Alex. Am avut cîţiva prieteni în trecut. Cînd relaţia era pe cale să devină serioasă, totul se termina. Mi-era frică să nu fiu rănită. Hopa! Asta mi-a scăpat.

– E doar adevărul care mai scapă din cînd în cînd, am replicat zîmbind.

S-a aplecat spre mine, m-a sărutat pe frunte, apoi uşor pe buze. Sărutările erau dulci şi irezistibile.

– Îmi place să-mi petrec timpul cu tine, mi-a spus. Îmi place foarte mult să stăm de vorbă. Mergem?

Ne-am întors împreună la hotel şi am condus-o pînă la camera ei. Ne-am sărutat în faţa uşii şi mi-a plăcut chiar mai mult decît prima dată. *Uşor şi cu răbdare se cucereşte orice munte.*

– Încă nu eşti pregătit, a constatat ea.

– Ai dreptate... încă nu.

– Dar eşti aproape. Nici măcar nu ştii ce pierzi, mi-a spus după ce a intrat în cameră.

Am zîmbit tot drumul pînă la mine în cameră. Cred că ştiam ce pierd.

97

De aici începe totul, spuse Sampson lovindu-şi palmele una de alta. Să vedem unde vă mai ascundeţi acum.

Marţi dimineaţă la ora şase eram deja împreună cu Sampson în parcarea spitalului Hazelwood de pe strada North Capital din Washington. Spitalul era situat la sud de Centrul Medical al Armatei, Walter Reed, chiar lîngă Casa Soldaţilor şi Aviatorilor.

Să fie ăsta căminul Creierului? mă întrebam. Aşa reieşea din ceea ce ne spusese Brian Macdougall şi afirmaţia părea întemeiată.

John şi cu mine eram îmbrăcaţi cu tricouri sport, pantaloni largi, kaki, şi pantofi sport. Urma să lucrăm o zi

sau două la spital. Pînă acum FBI-ul nu reuşise să-l identifice pe Creier printre pacienţi sau angajaţi.

Terenul spitalului era înconjurat de ziduri înalte, acoperite de iederă. Peisajul nu era alcătuit din mare lucru: cîţiva brazi şi nişte construcţii de beton care aminteau de buncărele din timpul războiului.

– Acolo e clădirea principală, am spus, arătînd către o construcţie din apropiere, vopsită în galben şi roz.

De jur împrejur erau alte şase, şapte clădiri mici de tipul buncărelor.

– Am fost deja aici, mi-a spus Sampson. Îi ştiam pe cîţiva tipi care au fost răniţi în Vietnam şi apoi internaţi la Hazelwood. Nu prea îşi aduceau aminte cu plăcere de locul ăsta. Pe mine mă trimite cu gîndul la *Zbor deasupra unui cuib de cuci*. Ţii minte scena în care pacienţilor li se administrează hrană cu forţa?

– Chiar nu-ţi place Hazelwood!

– Nu-mi place sistemul în care se lucrează. Nu-mi place ce se întîmplă cu bărbaţii şi femeile care sînt răniţi în războaie. Dar probabil că cei care lucrează aici sînt de treabă. Cred că nici nu mai folosesc aceleaşi metode ca în trecut.

– Noi, însă, s-ar putea să fim nevoiţi să ne folosim de violenţă dacă-l găsim pe individul pe care îl căutăm.

– Dacă îl vom găsi pe Creier, ne vom folosi de tot ce avem la îndemînă.

98

Am urcat cîteva scări de piatră şi am intrat în clădirea administraţiei. Ni s-a indicat drumul către biroul colonelului Daniel Schofield, directorul instituţiei.

Colonelul Schofield ne aştepta în faţa uşii. Înăuntru erau deja doi bărbaţi şi o blondă mignonă.

– Intraţi, vă rog.

Colonelul părea supărat şi nervos. Ce surpriză.

A făcut o prezentare oficială a tuturor celor din încăpere, începînd cu Sampson şi cu mine, apoi cu membrii personalului său. Nici unul nu părea prea bucuros să ne vadă.

– Domnişoara Kathleen McGuigan. Este asistenta şefă pe secţiile patru şi cinci, unde veţi lucra dumneavoastră. Acesta este doctorul Padraic Cioffi, psihiatrul responsabil cu secţiile de bolnavi mintali. Şi doctoul Marcuse, unul dintre cei cinci excelenţi terapeuţi care lucrează în acest spital.

Doctorul Marcuse dădu binevoitor din cap. Părea un tip plăcut, spre deosebire de ceilalţi doi care aveau o privire de piatră.

– Am explicat această situaţie delicată domnişoarei McGuigan şi celor doi doctori. Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, nimănui nu-i place această situaţie, dar am înţeles că nu avem de ales. *Dacă* acest suspect se ascunde aici, grija noastră se îndreaptă către siguranţa tuturor. Bineînţeles, trebuie să fie prins. Nimeni nu neagă asta.

– A fost aici cel puţin o perioadă şi s-ar putea să se afle încă în acest spital.

– Nu cred că este aici, răspunse doctorul Cioffi. Îmi pare rău, dar nu cred. Îi ştiu pe toţi pacienţii noştri şi, credeţi-mă, nici unul dintre ei nu este un criminal genial. Nici măcar pe departe. Bărbaţii şi femeile care se află aici au probleme grave.

– Ar putea fi unul dintre membrii personalului, i-am spus, aşteptînd reacţia.

– Părerea mea rămîne neschimbată, domnule detectiv.

Aveam nevoie de ajutor, aşa că m-am gîndit că ar fi o idee bună să încerc să mi-i apropii.

– Nu vom sta aici mai mult decît este nevoie, vă asigur. Avem motive să credem că ucigaşul este sau cel puţin a fost pacientul acestui spital. Nu ştiu dacă ajută cu ceva, dar şi eu sînt psiholog. Am studiat la Johns Hopkins, după care am lucrat la spitalul McLean. De asemenea, am lucrat la Institutul pentru Viaţă. Cred că mă voi integra în peisaj.

Sampson vorbi şi el:

– A, da, şi eu am fost odată hamal la Gara Centrală. Cred că mă voi integra şi eu bine.

Nimeni nu a rîs şi nici nu a spus vreo vorbă. Asistenta McGuigan şi doctorul Cioffi se uitară la Sampson de parcă ar fi fost interzis să încerci să mai atenuezi tensiunea.

Mi-am dat seama că trebuia să adopt o altă strategie pentru a-i convinge să fie mai cooperanţi.

– Dispuneţi de Anectine sau Marplan în spital?

– Bineînţeles, dar de ce vă interesează?

– Criminalul a folosit Anectine pentru a-i ucide pe cei care au lucrat cu el. Se pricepe la otrăvuri şi pare să-i facă plăcere să vadă oameni murind. Una dintre echipele care au dat spargeri n-a fost găsită încă şi este foarte posibil ca toţi să fie morţi. Vreau să mă uit la toate rapoartele medicale şi la fişele tuturor pacienţilor. Apoi voi verifica fişele zilnice ale celor care ne interesează cel mai mult. Azi vom lucra în schimbul de la şapte la trei şi jumătate.

Colonelul Schofield încuviinţă politicos.

– Vreau ca toată lumea să coopereze fără rezerve. E posibil ca în interiorul spitalului să fie un criminal. E posibil, chiar dacă puţin probabil.

La ora şapte am intrat de serviciu împreună cu Sampson. Eu eram consilier pe probleme de boli mintale, iar el era supraveghetorul. Şi Creierul? El cine era?

99

În dimineaţa aceea, undeva pe la etajul cinci al spitalului Hazelwood, Creierul era foarte supărat pe doctorul lui. Inutilul, nenorocitul îi luase dreptul de a ieşi din spital. Psihiatrul voia să ştie de ce se schimbase în ultimul timp. Ce se întîmplase? *Ce îi ascundea?*

Simţea că fierbe în cămăruţa lui jalnică. Era din ce în ce mai enervat. *Pe cine era nervos?În afară de psihiatru?* Se gîndi la asta, apoi se aşeză la birou şi începu să scrie.

Domnului Patrick Lee
Proprietar

Dragă domnule,

Ce rahat se întîmplă?Am semnat de bună-credinţă contractul de închiriere cu amendamentele asupra cărora ne-am înţeles. Eu mi-am respectat partea de înţelegere, pe cînd tu nu. Te comporţi de parcă încerci deliberat să ignori termenii contractului.

Îţi amintesc, domnule Lee, că, deşi eşti proprietarul apartamentului, o dată ce ai luat banii casa e a mea.

Această scrisoare este o probă care va demonstra măsurile ilegale pe care le-ai luat împotriva mea.

Trebuie să încetezi să îmi laşi la uşă somaţii de evacuare. Am plătit chiria la timp în fiecare lună.

Trebuie să încetezi să mă mai suni şi să mai îmi spui tot felul de prostii în cantoneza ta aiurită, deranjîndu-mă astfel.

Încetează să mă mai hărţuieşti!

Ţi-o cer pentru ultima dată.

Încetează să mă mai hărţuieşti!

Imediat.

Sau te voi hărţui eu!!!

Se opri din scris. Se gîndi îndelung la scrisoarea pe care tocmai o terminase. Se pierdea cu firea. Era pe punctul de a exploda.

Închise calculatorul şi ieşi pe culoarul secţiei. Îşi luă privirea obişnuită de om care e uşor dus. Nebunii se plimbau de acolo-colo. Nebuni în halate de baie. Nebuni în scaune cu rotile, nebuni pur şi simplu.

Cîteodată, cel mai adesea, i se părea imposibil de imaginat că se afla acolo. Dar, bineînţeles, asta era şi ideea, nu? Nimeni nu putea să ghicească că el era Creierul. Nimeni nu putea să-l găsească acolo. Era în perfectă siguranţă.

Şi atunci îl văzu pe detectivul Alex Cross.

100

Am lucrat împreună cu Sampson de la şapte la trei şi jumătate. Cînd am ajuns la etajul cinci simţeam că era aproape sesizabilă linia roşie, subţire dintre normalitate şi nebunie.

Secţia avea un aspect standard: predomina culoarea mov-gri, ici-acolo cîte o zgîrietură pe pereţi, asistente ducînd tăvi cu pahare mici şi bărbaţi îmbrăcaţi cu haine de spital şi halate pătate. Toate acestea îmi erau familiare, cu excepţia unui singur lucru. Toţi angajaţii aveau fluiere pentru a da alarma în cazul în care aveau nevoie de ajutor. Era o indicaţie că membrii ai personalului fuseseră agresaţi.

Secţia de psihiatrie era la etajele patru şi cinci. La etajul cinci erau treizeci şi unu de veterani cu vîrste între douăzeci şi cinci şi treizeci şi unu de ani. Ei erau consideraţi periculoşi atît pentru ei înşişi, cît şi pentru ceilalţi.

Mi-am început investigația la etajul cinci. Doi dintre pacienți se potriveau oarecum descrierii bărbatului pe care-l urmăriseră detectivii Crews și O'Malley. Unul dintre ei, Cletus Anderson, avea barba căruntă și lucrase în poliție la Denver și Salt Lake City după terminarea stagiului militar.

L-am găsit pe Anderson pierzîndu-și vremea în camera de zi. Era trecut de ora zece, dar el era încă îmbrăcat în pijama și cu un halat soios. Se uita la televizor și nu-mi făcea impresia că ar putea fi un geniu criminal.

Mobilierul din camera de zi era compus din zece scaune din vinil maro, o masă pentru jocul de cărți și un televizor instalat pe un suport pe perete. Atmosfera era încărcată datorită fumului de țigară. Anderson fuma. M-am așezat în fața televizorului și l-am salutat. S-a întors spre mine trimițîndu-mi un cerc de fum imperfect.

– Ești nou aici, nu? Joci biliard?

– O să încerc.

– Încearcă! mi-a răspuns zîmbind, de parcă ar fi făcut o glumă. Ai cheile de la sala de biliard?

S-a ridicat fără să mai aștepte un răspuns. Poate uitase deja că mă întrebase ceva. Știam din fișele pe care le citisem că avea o fire violentă, dar că primea zilnic o doză masivă de Valium. Un lucru bun. Anderson avea un metru și nouăzeci și doi de centimetri și cîntărea peste o sută treizeci și cinci de kilograme.

Sala de biliard era surprinzător de agreabilă, cu două ferestre care dădeau într-o curte mărginită de un zid. Curtea era împrejmuită de arțari roșii și ulmi și o mulțime de păsărele ciripeau pe crengi.

Eram acolo doar cu Cletus Anderson. Era posibil ca acest bărbat masiv să fie Creierul? Încă nu-mi dădeam seama. Poate dacă mă lovea în cap cu o bilă sau cu un tac.

Am făcut un joc. Nu juca prea bine. Am continuat intenționat jocul, ratînd cîteva lovituri ușoare, dar el nu părea

să-şi dea seama. În ochii lui albaştri-cenuşii nu era nici o strălucire.

– Aş vrea să rup cîteva gîturi ale nenorociţilor de pe acolo, a mormăit după ce a ratat o lovitură care nici măcar nu era cea mai simplă pe care o putea alege.

– Cu ce ţi-au greşit?

– Ei sînt afară şi eu sînt aici, mi-a răspuns privindu-mă fix. Şi nu încerca să mă iei cu abureli de astea psihiatrice, domnule mare mahăr de asistent social. Joacă!

Am băgat o bilă în gaura din colţ, apoi am ratat o lovitură lungă pe care aş fi putut s-o punctez uşor. Anderson mi-a luat tacul din mînă şi s-a concentrat mult asupra următoarei lovituri. Mi se părea că stă prea mult. S-a ridicat brusc şi s-a uitat la mine. Corpul i-a devenit rigid şi-i vedeam mîinile mari tensionîndu-se.

– Mi-ai spus ceva, domnule Sănătate Mintală?

Palmele lui erau mari şi ţinea tacul strîns, balansîndu-l uşor. Era destul de gras, dar avea corpolenţa unui luptător profesionist.

– Nu, nu ţi-am spus nimic. Nici măcar o şoaptă.

– Încerci să fii amuzant? Faci glume ca şi ăia de afară pe care ştii că-i urăsc?

Am dat din cap în semn că nu.

– Nu, deloc.

Anderson s-a îndepărtat de masă, ţinînd în continuare tacul strîns cu amîndouă mîinile.

– Pot să jur că mi-ai spus cu jumătate de gură că sînt un fătălău. O fetiţă? Sau o chestie de asta jignitoare.

L-am privit direct în ochi.

– Cred că jocul s-a terminat, domnule Anderson. Te rog, lasă tacul deoparte.

– Crezi că mă poţi obliga să-l las? Probabil că aşa ai impresia dacă mi-ai zis că-s fătălău.

Am dus fluierul la buze.

– Sînt nou aici şi ţin la slujba asta. Nu vreau nici un fel de necazuri.

– Atunci ai nimerit în gaura greşită. Eşti un amărît de suflător în fluier.

Anderson a aruncat tacul pe masă şi a pornit spre uşă. M-a lovit cu umărul în trecere.

– Ai grijă ce vorbeşti, *cioară,* mi-a spus împroşcîndu-mă cu salivă.

Nu l-am mai lăsat să facă altceva. L-am întors cu spatele către mine, ţinîndu-l strîns şi surprinzîndu-l. L-am făcut să-mi simtă forţa braţelor şi a umerilor. Voiam să văd ce se întîmplă dacă e provocat.

– Tu să ai grijă ce vorbeşti! i-am spus pe tonul cel mai calm posibil. Să ai foarte, foarte mare grijă cu mine.

L-am eliberat din strînsoare şi a ţîşnit afară din cameră. Îl priveam în timp ce ieşea şi-mi doream ca el să fie Creierul.

101

Cea mai rea posibilitate pe care mi-o imaginam era totala dispariţie a Creierului. Vînătoarea acestuia devenise un fel de aşteptare a lui sau, mai degrabă, o dorinţă ca el să facă ceva care ne-ar putea conduce la el.

Schimbul de tură a început cu un raport de treizeci de minute al asistentelor. În timpul întîlnirii s-a vorbit despre fiecare pacient în parte şi s-a notat fiecare evoluţie semnificativă. Cuvintele magice ale raportului erau *afectare, interacţiune, supunere la reguli* şi, bineînţeles, *SPT.* Cel puţin jumătate din cei internaţi sufereau de sindrom posttraumatic.

Raportul s-a terminat şi mi-am început ziua de lucru. Principala îndatorire a angajaţilor de la psihiatrie este inter-

acțiunea cu pacienții. Acum mi-am adus aminte de ce mă apucasem de psihologie.

De fapt, îmi veneau în minte o mulțime de imagini din viața mea, în special sentimentele pe care le aveam și înțelegerea teribilei apăsări a traumei. Atît de mulți dintre acești oameni sufereau din cauza asta! Pentru ei, lumea nu mai părea un loc sigur, în care puteau trăi. Aveau impresia că nu se puteau baza și nici nu puteau avea încredere în cei din jurul lor. Aveau îndoieli cu privire la propria lor persoană și un puternic sentiment de vinovăție. Credința și spiritualitatea nu existau pentru ei. *De ce își alesese Creierul acest loc pentru a se ascunde?*

În timpul schimbului de opt ore am avut de dus la îndeplinire mai multe activități: control amănunțit la ora șapte (a trebuit să număr vesela din bucătărie; dacă lipsea ceva, ceea ce se întîmpla rar, toate camerele erau percheziționate); discuții speciale de la om la om la ora opt cu un pacient pe nume Copeland, despre care se credea că are puternice tendințe sinucigașe; verificări de cincisprezece minute care începeau la ora nouă și în timpul cărora se localiza fiecare pacient la fiecare cincisprezece minute; și coșurile (cineva trebuia să arunce și gunoiul).

De fiecare dată cînd trebuia să fac raportul treceam în dreptul potențialilor suspecți cîte o linie subțire cu cretă. La sfîrșitul orei de verificări aveam șapte posibili candidați.

Unul dintre pacienți, pe nume James Gallagher, era pe listă din simplul motiv că aspectul său fizic se potrivea descrierii pe care o aveam despre Creier. Era înalt, bine clădit și părea destul de deștept și activ. Datele astea făceau din el un posibil suspect.

Frederic Szabo avea toate atributele, dar era o persoană timidă și mă îndoiam că ar fi putut fi un criminal. De cînd se întorsese din Vietnam se plimbase de colo-colo și nu fusese

în stare să țină o slujbă mai mult de două săptămîni. Din cînd în cînd mai scuipa personalul spitalului, dar asta părea cea mai gravă acțiune pe care o putea întreprinde împotriva lor.

Şi Stephen Bowen se potrivea descrierii şi fusese căpitan cu mari perspective în Vietnam. Suferea de SPT şi din 1971 intra şi ieşea din spitale. Se mîndrea că nu avusese nici o slujbă adevărată de cînd părăsise serviciul militar.

David Hale fusese polițist în Maryland vreme de doi ani pînă cînd începuse să aibă accese de paranoia. Credea că toate persoanele de origine asiatică pe care le întîlnea pe stradă urmăreau să-l ucidă.

Michael Fescoe lucrase pentru două bănci din Washington, dar părea incapabil şi să-şi completeze fişa de impozit. Poate că doar simula SPT-ul, dar terapeutul său nu credea aşa ceva.

Cletus Anderson se potrivea descrierii fizice a Creierului. Nu-mi plăcea de el. Şi era violent. Dar nu făcuse nimic care să mă facă să presupun că ar putea fi Creierul; ba chiar dimpotrivă.

Chiar înainte de terminarea turei, Betsey m-a sunat în secție. Am vorbit cu ea din mica încăpere a personalului, legată de biroul asistentelor.

– Betsey? Ce s-a întîmplat?

– O chestie ciudată, Mike Doud lipseşte. N-a venit la serviciu de dimineață; am sunat-o pe soția lui şi mi-a spus că a plecat la ora la care pleacă de obicei.

– Şi FBI-ul ce face?

– Nu credem că a avut un accident de maşină, dar e prea devreme să-l dăm la persoane dispărute. Doar că nu e stilul lui Doud. E un tip pe care poți să te bizui, un familist convins. Mai întîi Walsh şi acum chestia asta. Ce dracu' se întîmplă, Alex? *E mîna lui, nu-i aşa?*

102

Ne vîna oare? Mai întîi murise agentul James Walsh şi acum dispăruse Doud. Nu aveam nici o certitudine că evenimentele aveau vreo legătură unul cu altul, dar trebuia să presupunem că ar putea fi aşa. *E mîna lui, nu?*

Stabilisem o întîlnire cu doctorul Cioffi, aşa că trebuia să mă duc. Făcusem nişte cercetări în legătură cu Cioffi şi cu alţi cîţiva psihiatri de la Hazelwood. Cioffi însuşi era veteran de război; fusese de două ori în Vietnam şi lucrase în alte şapte spitale ale veteranilor înainte de a ajunge aici. Era el Creierul? Cu siguranţă că trecutul lui era legat de psihologia deviantă, dar şi al meu la fel.

Cînd am intrat la el în birou, doctorul Cioffi şedea la o masă şi scria ceva. Era cu spatele la fereastră, pe un scaun de nuiele cu o husă din acelaşi material cu draperiile.

Nu-l vedeam foarte bine, dar ştiam că el mă putea observa. Ce jocuri ne mai jucăm şi noi, doctorii de creiere!

În cele din urmă ridică privirea, avînd aerul că este surprins să mă vadă acolo.

– Domnule detectiv, îmi cer scuze. Eram foarte cufundat în ceea ce făceam.

S-a ridicat de pe scaun şi mi-a făcut semn să iau loc.

– Am discutat cu doctorul Marcuse despre dumneavoastră. Ne-am dat seama că am fost cam duri în ziua în care aţi venit cu celălalt detectiv. Cred că ideea de a avea poliţişti care umblă peste tot prin secţii ne stingherea puţin. Oricum, am auzit că sînteţi un foarte bun consilier pe probleme mintale.

Am refuzat să muşc din momeală. El era doctor; eu eram *consilier pe probleme mintale.* I-am vorbit doctorului Cioffi

de lista cu suspecți pe care o întocmisem. Mi-a luat lista și a aruncat o privire rapidă pe ea.

– Bineînțeles, îi cunosc pe toți acești pacienți și sînt sigur că unii dintre ei sînt suficient de nervoși pentru a fi violenți. Anderson și Hale au comis chiar crime în trecut. E greu însă de imaginat că vreunul dintre ei a organizat o serie de jafuri atît de îndrăznețe. Și, desigur, credeți că ar mai fi aici dacă ar avea toți acești bani? Cu siguranță că eu n-aș mai rămîne.

Chiar așa, doctore Cioffi? m-am întrebat.

Apoi mi-am petrecut mai mult de o oră cu doctorul Marcuse, care avea un birou mai mic chiar lîngă al doctorului Cioffi. Mi-a plăcut să stau de vorbă cu el și timpul parcă a zburat. Marcuse era energic, inteligent și încerca să fie extrem de cooperant, sau cel puțin așa lăsa impresia.

– Cum se face că ați ajuns aici, la Hazelwood? l-am întrebat.

– E o întrebare bună, dar răspunsul e complicat. Tatăl meu a fost pilot. Și-a pierdut ambele picioare în al doilea război mondial. De la șapte ani mi-am petrecut timpul prin spitale ale veteranilor. Le uram cu patimă și pe bună dreptate. Cred că îmi doream să le transform în locuri mai bune decît cele prin care trecuse tata.

– Și reușiți?

– Sînt aici de mai puțin de opt luni. Am venit în locul doctorului Francis, care s-a transferat la un spital al veteranilor din Florida. Nu prea sînt bani pentru a susține aceste instituții. E o rușine națională și nimănui nu pare să-i pese. Ar trebui să se facă emisiuni în legătură cu spitalele veteranilor pînă cînd cineva va lua atitudine. Alex, chiar nu știu ce să spun în legătură cu criminalul.

– Nici tu nu crezi că se ascunde aici?

– Dacă este așa, atunci chiar este un geniu criminal. Dacă este aici, atunci ne-a prostit pe toți.

103

Te văd, doctore Cross. Te urmăresc, iar tu habar nu ai cine sînt. Aş putea să te ating dacă aş vrea.

Sînt mult mai deştept decît tine şi mult mai deştept decît crezi tu că sînt. E un adevăr verificabil. S-au făcut vagoane întregi de teste de inteligenţă. O mulţime de teste psihologice dintre cele mai rafinate. Mi-ai văzut rezultatele? Ai fost impresionat?

Şedeam la depărtare de un scaun în pauza de ieri-dimineaţă. Ţi-am studiat trăsăturile. Privirea mea ţi-a studiat corpul bine antrenat. Mă gîndeam că poate mă înşel şi tu nu eşti cu adevărat Alex Cross. Eram atît de aproape încît te-aş fi putut apuca de gît. Te-ar fi surprins?

Recunosc că venirea ta aici m-a surprins. Ţi-am văzut fotografia – eşti foarte cunoscut – şi dintr-o dată ai apărut. Ai făcut să se împlinească toate visele şi fanteziile mele paranoice.

De ce ai venit aici, doctore Cross? Cum dracu' de m-ai găsit? Chiar eşti atît de bun?

Asta-i întrebarea pe care mi-o tot pun. E litania pe care mi-o repet întruna.

De ce a venit aici, Alex Cross? Cît de bun este?

Îţi voi pregăti o surpriză. Voi face un plan special în cinstea ta.

Te urmăresc cum mergi pe culoar, atent să nu zdrăngăni cheile şi, pe măsură ce privesc, fac un nou plan.

Acum şi tu faci parte din el.

Fii foarte atent, doctore Cross, eşti mult mai vulnerabil decît crezi. Habar n-ai.

Ştii ce? Cred că te voi atinge.

104

Spitalul pare a fi o pistă falsă, Betsey. I-am verificat pe toţi – doctori, asistente, pacienţi. Nu ştiu dacă ar trebui să ne mai întoarcem la Hazelwood săptămîna viitoare. Poate că ceea ce ne-a spus Brian Macdougall ne-a indus în eroare. Poate Creierul se joacă cu noi. Aveţi ceva noutăţi în legătură cu Walsh sau Doud?

Betsey a negat dînd din cap. Vedeam durerea şi dezamăgirea din ochii ei.

– Doud nu a apărut încă. Nu ştim nimic. A dispărut.

Eram în biroul ei şi aveam amîndoi picioarele pe masă. Beam ceai cu gheaţă direct din sticlă, împărtăşindu-ne suferinţa. Betsey ştia să asculte cînd voia sau cînd avea nevoie.

– Spune-mi ce ai aflat pînă acum, Alex. Vreau să aud tot şi să-mi pun puţin în funcţiune creierul.

– N-am găsit nimic care să facă legătura între pacienţi sau personal şi jafurile de la MetroHartford sau celelalte bănci. Nici un pacient nu pare capabil de crimă. Nici doctorii nu m-au impresionat prea mult. Marcuse ar fi capabil, dar cred că este unul dintre băieţii buni. O jumătate de duzină de agenţi au puricat totul la Hazelwood fără a găsi nimic. Voi reciti dosarele în week-end-ul ăsta.

– Dar tu crezi că l-am pierdut?

– Sîntem din nou în aceeaşi situaţie – *fără suspecţi.* Creierul pare să dispară de pe faţa pămîntului cînd şi-o doreşte.

S-a frecat cu mîinile la ochi şi m-a privit din nou.

– Ministerul Justiţiei a investit mult în povestea lui Brian Macdougall. Sînt nevoiţi să-şi continue cercetările la Hazelwood. Apoi vor verifica şi la celelalte spitale ale veteranilor

din țară. Asta înseamnă că și eu trebuie să continuu pe aceeași pistă. Crezi că Macdougall și banda lui s-au înșelat?

– Poate s-au înșelat, poate au fost păcăliți sau poate Macdougall a inventat toată povestea ca să obțină ce vrea. După cum am mai spus, voi citi din nou dosarele. N-am de gînd să renunț.

– Așadar ai de gînd să lucrezi tot week-end-ul? Păcat. Pari a avea nevoie de pauză.

– Ai tu vreo propunere?

A rîs și expresia ei o făcea irezistibilă. A suflat în sticla de ceai cu gheață.

– Cred că a venit vremea, Alex. Avem nevoie amîndoi să ne distrăm după vechile obiceiuri. Ce spui dacă vin să te iau sîmbătă pe la prînz?

Am dat din cap, dar rîdeam.

– Asta înseamnă că ești de acord?

– Exact. Cred că am nevoie de amuzament clasic. De fapt, sînt sigur.

105

Așteptam cu nerăbdare după-amiaza de sîmbătă. Am făcut o mulțime de lucruri cu copiii, am fost la cumpărături și la noua grădină zoologică din Southeast. Am încercat să nu mă gîndesc la Creier, la agenții Walsh și Doud, la spitalul Hazelwood, la crime și dezastre.

Betsey a ajuns exact la ora douăsprezece în Saab-ul ei albastru. Mașina fusese spălată, poate chiar lustruită. Părea nouă și strălucitoare, iar ziua promițătoare.

Știam că Jannie ne urmărea de la fereastră, așa că m-am întors, m-am strîmbat și i-am făcut cu mîna. Mi-a răspuns și

zîmbetul i s-a întins pe toată faţa. Urmărea împreună cu pisica Rosie desfăşurarea aventurii mele.

M-am aplecat pe geamul maşinii. Betsey era îmbrăcată cu o haină de piele subţire şi o cămaşă albă, de mătase. Arăta fabulos cînd îşi dorea şi cred că azi voia aşa ceva.

– Eşti tot timpul punctuală şi exactă precum Creierul.

– Ce final spectaculos ar fi ăsta: ca eu să fiu Creierul. Mă prinzi pentru că am făcut o greşeală fatală. A început să-mi placă de tine.

– Ţie îţi place de mine? am întrebat-o urcînd în maşină.

A zîmbit fermecător.

– Doar nu o să renunţ la week-end-ul ăsta greu cîştigat.

– Aşadar, unde mergem?

– Ai să vezi. Am un plan genial.

– Nici nu mă mir.

Zece minute mai tîrziu a intrat cu maşina în parcarea hotelului Four Seasons de pe Pennsylvania Avenue. Steagurile se mişcau uşor în bătaia vîntului. Curtea era acoperită cu iederă, oferind un spectacol plăcut.

– Cum ţi se pare? m-a întrebat puţin nesigură.

– Foarte bine. Şi la îndemînă. Planul tău e perfect.

– De ce să fi irosit timp pe drum? mi-a spus zîmbind irezistibil.

Atitudinea ei era revoltătoare pentru un agent FBI atît de inteligent şi ambiţios ca ea. Îmi plăcea stilul ei; ştia să obţină ceea ce voia. Mă întrebam dacă i se întîmpla aşa ceva de obicei.

Făcuse deja rezervările, aşa că am fost conduşi direct într-o cameră de la ultimul etaj. Am mers în urma ei pînă acolo pentru că îmi plăcea să o studiez.

– Aveţi nevoie de ceva? ne-a întrebat tînărul care ne condusese în apartament.

I-am dat bacşiş.

– Îți mulțumesc că ne-ai arătat camera. Singurul lucru pe care te rugăm să-l faci este să închizi ușor ușa cînd ieși.

– Serviciul nostru de cameră este cel mai bun din Washington.

– Mulțumim. Ușa, i-a spus Betsey făcîndu-i semn cu mîna de „la revedere", cu blîndețe.

106

Betsey își scosese deja jacheta și era în brațele mele înainte ca ușa să fie închisă. Ne sărutam și ne mișcam de parcă executam un dans plin de grație, irezistibil pentru mine. Ne plăceam unul pe altul și ăsta era un lucru bun. Distracție de modă veche, doar asta îmi promisese, nu?

O simțeam pe Betsey zvîcnind, dar îmi dădea o senzație plăcută să o țin în brațe. Era mică și ușoară, dar și atletică și puternică. Era deșteaptă și serioasă, dar și amuzantă, ironică și extrem de sexy.

Ne-am dus spre pat și am căzut pe el. Nu știu cine avea inițiativa, dar nici măcar nu conta. Mi-am îngropat fața în bluza ei de mătase.

M-am uitat în ochii ei căprui.

– Ai fost cam sigură de tine... Să faci rezervările și tot restul.

– Era timpul.

Am dezbrăcat-o rînd pe rînd de bluza albă, mătăsoasă, și de fusta neagră, scurtă. Am mîngîiat-o ușor pe față, apoi pe mîini și pe picioare. Cred că dezbrăcatul ne-a luat o jumătate de oră.

– Îmi place atingerea ta, a murmurat ea. Te rog, nu te opri.

– Nu am de gînd. Şi mie îmi place să te ating. Tu să nu te opreşti.

– O, Doamne, cît e de bine! *Alex!*

Am sărutat-o unde o mîngîiasem mai înainte. Era fierbinte. Am sărutat-o pe buze foarte mult timp.

Am mai dansat puţin, ţinîndu-ne în braţe, sărutîndu-ne şi mîngîindu-ne reciproc. Aveam tot timpul la dispoziţie. Doamne cît îmi lipsise.

– Acum, te rog, a şoptit unul dintre noi în cele din urmă.

Cu siguranţă venise momentul!

Am intrat uşor, foarte uşor. Am continuat s-o explorez pînă la limită. Eram deasupra, dar mă sprijineam în braţe. Ne mişcam împreună şi totul părea atît de uşor şi de normal. A început să murmure fără să spună neapărat ceva şi mă făcea să vibrez ca o vioară.

– Îmi place să fiu cu tine, i-am spus. Mult. Chiar mai mult decît mă aşteptam.

– Şi mie. Ţi-am spus că o să ne placă mai mult decît să urmărim Creierul.

– Îmi place mult mai mult.

– Acum! Te rog.

107

Am adormit ceva mai tîrziu, ţinînd-o pe Betsey în braţe. Cînd m-am trezit, mi-am dat seama că era deja ora şase. Oricum, nu conta ora şi nici măcar ziua. Am sunat acasă să văd ce fac ai mei. Erau bucuroşi că ieşisem şi că mă mai distram şi eu.

Mi-era bine. Mă uitam la Betsey cum doarme dezbrăcată lîngă mine şi aş fi vrut să pot face asta mult timp. M-am

gîndit să pregătesc o baie fierbinte pentru amîndoi. Ar fi bine? De ce nu?

În baie am găsit un flacon cu spumă. Întotdeauna era cu un pas înaintea mea. M-am întrebat dacă îmi făcea plăcere asta şi mi-am dat seama că nu mă deranja deloc.

Cada se umplea uşor cu apă cînd am auzit-o în spatele meu.

– Ce bine! Îmi doream să facem o baie cu spumă.

M-am întors şi am privit-o; era tot dezbrăcată.

– Te-ai gîndit deja la asta, nu?

– Da, adesea. Ce crezi că fac în timpul şedinţelor ălora interminabile?

Cîteva minute mai tîrziu am intrat împreună în cadă. Era extrem de bine, antidotul perfect după o muncă solicitantă şi frustrările pe care le acumulasem în ultima lună.

– Îmi place atît de mult să fiu cu tine, a murmurat uitîndu-se la mine. Nu vreau să mai ies de aici sau să ne despărţim. Mă simt de parcă aş fi în rai.

– Serviciul la cameră este excelent. Cel mai bun din Washington. Probabil că ar veni direct în cadă dacă le-am cere-o frumos.

– Hai să vedem.

108

Am continuat în aceeaşi atmosferă perfectă, de vis, tot restul zilei de sîmbătă şi duminică dimineaţa. Singura problemă era că timpul se scurgea mult prea repede.

Cu cît petreceam mai mult timp cu Betsey, discutînd, cu atît îmi plăcea mai mult. Îmi plăcea deja dinainte de a ajunge la Four Seasons. Ce putea să-mi displacă? O singură dată, sîmbătă, am discutat puţin despre cazul nostru. Betsey

se întreba dacă eram şi noi în pericol. Îşi punea problema dacă ne urmăreşte şi pe noi. Nu ştiam nici unul răspunsul, dar ne aduseserăm amîndoi pistoalele.

Duminică dimineaţă pe la zece am luat micul dejun la piscină, şezînd pe şezlonguri acoperite cu prosoape pufoase. Am citit *Washington Post* şi *New York Times*. Din cînd în cînd ni se mai aruncau priviri curioase, dar Four Seasons este genul de hotel în care oamenii care locuiesc acolo au văzut de toate la viaţa lor. În plus, sînt sigur că aveam amîndoi un aer fericit şi mulţumit.

Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Nu-mi dau seama de ce, dar deodată am început să mă gîndesc la persoana din spatele tuturor jafurilor, crimelor şi răpirilor: Creierul. Am încercat să alung aceste gînduri fără să reuşesc. Nu scapi uşor de vechile obiceiuri.

M-am uitat la Betsey. Ţinea ochii închişi şi părea foarte relaxată. De dimineaţă îşi făcuse unghiile cu o ojă roşie, strălucitoare şi se dăduse pe buze cu aceeaşi culoare. Nu mai arăta ca un agent FBI. Era frumoasă şi sexy şi îmi plăcea grozav timpul petrecut împreună.

Nu voiam s-o deranjez. Îşi cîştigase aceste momente de relaxare şi şedea atît de liniştită şi calmă în şezlong.

– Betsey?

A zîmbit, dar a continuat să ţină ochii închişi. S-a mişcat în căutarea unei poziţii mai confortabile.

– Sigur. Mi-ar plăcea să ne întoarcem amîndoi în cameră. Aş renunţa chiar şi la senzaţia asta plăcută pe care o simt acum. Ar trebui să ne lăsăm prosoapele pe şezlonguri, poate vor mai fi aici cînd ne întoarceam.

Am zîmbit şi am masat-o uşor pe spate.

– Chiar nu vreau să fac asta, Betsey, dar putem să discutăm puţin despre caz? Despre *el?*

A deschis ochii, brusc foarte concentrată. Această transformare spontană m-a uimit. Era mai obsedată de muncă decît mine.

– Despre ce vrei să vorbim în legătură cu *el?* La ce te gîndeşti?

M-am aşezat pe marginea scaunului ei.

– În ultimele două săptămîni nu am făcut altceva decît să ne ocupăm de răpirea de la MetroHartford şi de interogatoriul lui Macdougall. În tot acest timp am lăsat deoparte primele cazuri de la bănci. Vreau să mă uit din nou peste toate dosarele pe care le avem, chiar şi peste cele ale angajaţilor.

– Bine, sigur, dar nu mai înţeleg nimic. Ce urmăreşti, Alex? Ce căutăm?

– La banca First Union au fost ucişi patru angajaţi. Mi se pare că este lipsit de logică. Presupunerea noastră de la început a fost că încerca să dea un exemplu, dar de ce patru? Nu mi se pare normal.

A închis din nou ochii. Puteam să văd rotiţele mecanismului mental învîrtindu-se cu repeziciune.

– Voia să se răzbune pe banca asta şi voia şi banii.

– Pare a fi exact felul în care gîndeşte el. Eficient şi meticulos. Nu-i scapă nimic.

Betsey deschise ochii, uitîndu-se fix la mine.

– Doar o altă chestie foarte importantă...

Am sărutat-o uşor pe buze.

– Care?

– Tot vreau să ne întoarcem amîndoi în cameră. Şi apoi putem să citim toate dosarele pe care le vrei.

Am rîs.

– Mi se pare un plan foarte inteligent, mai ales prima parte.

109

Am ajuns în biroul operativ al FBI-ului pe la trei după-amiază. Betsey sunase înainte, aşa că dosarele ne aşteptau pe masă. Le-am citit şi le-am răscitit. Am comandat de două ori sandvişuri şi suc de la chioşcul din colţ.

– De ce oare sîntem amîndoi aşa de porniţi? mi s-a adresat ea într-un tîrziu.

– Probabil că el i-a ucis pe Walsh şi pe Mike Doud. E nebun de legat şi este încă în libertate. Asta-i înfricoşător.

– Noi sîntem nebuni de legat şi uite unde am ajuns din cauza asta. Dă-mi şi mie, te rog, teancul ăla de dosare. Dumnezeule, cît de bine şi de frumos a fost la Four Seasons.

Pe la unsprezece am găsit o poză alb-negru într-unul din dosarele angajaţilor.

– Betsey?

– Mda.

– Tipul ăsta a fost şeful securităţii băncii. Acum este pacient la Hazelwood. Îl cunosc; am vorbit cu el săptămîna asta. În fişele de la spital nu este menţionat niciunde că ar fi lucrat vreodată la First Union. El este individul pe care îl căutăm.

Am căzut de acord să merg cu Sampson la Hazelwood a doua zi dimineaţă. Între timp, ea urma să strîngă toate informaţiile pe care le găsea în legătură cu Frederic Szabo. Nenorocitul de Szabo!

Era posibil ca Szabo să nu fie implicat, dar lucrurile nu păreau să stea aşa. Szabo fusese şeful serviciului de securitate de la First Union. Era pacient la Hazelwood şi, în plus, era *înalt* şi avea *barbă*. Se potrivea cu descrierea lui Brian Macdougall. Profilul lui psihologic includea şi fantezii

paranoice în legătură cu multe personalităţi, inclusiv cîteva persoane din topul celor mai bogaţi oameni. Doar că părea prea neajutorat pentru a fi Creierul.

Unul dintre motivele care îl incriminau era faptul că nu găsisem nicăieri în fişele de la spital vreo referire la situaţia lui de fost angajat al băncii. Se presupunea că Szabo lucrase din cînd în cînd de la întoarcerea din Vietnam. Acum ştiam că minţise.

Conform profilului său psihiatric, Szabo suferea de tulburări paranoice de personalitate. Avea o totală lipsă de încredere în oameni, în special în afacerişti, şi credea că toată lumea încearcă să-l exploateze şi vrea să-i facă rău. Era convins că, dacă ar avea încredere în cineva, orice ar spune ar fi folosit împotriva sa. Pe durata căsniciei sale, de doi ani, Szabo suferise de hipersensibilitate patologică şi fusese gelos pe soţia lui. Se credea că era pe drumuri de la divorţ. În cele din urmă a ajuns la Hazelwood, cu trei ani înainte de jafuri, la un an după ce fusese concediat de la First Union. În timpul repetatelor şederi la Hazelwood se comportase ca o persoană singuratică şi rece. Nu avea legături nici cu pacienţii, nici cu personalul spitalului. Nu-şi făcuse prieteni, dar nu părea să facă rău nimănui. *Putea să iasă din spital cînd voia.*

După ce i-am recitit fişa psihologică, mi-am dat seama că slujba pe care o avea la bancă se potrivea perfect cu problemele sale mintale. Ca mulţi alţi paranoici, Szabo îşi căutase un serviciu care presupunea o comportare moralizatoare şi punitivă acceptată de societate. În funcţia de coordonator al serviciului de securitate se putea concentra asupra nevoii sale de a preveni atacurile venite oricînd, din partea oricui. Protejînd banca, inconştient se proteja pe sine.

Culmea ironiei, organizînd o serie de jafuri duse la bun sfîrşit cu succes, el dovedise, cel puţin simbolic, că nu era nici o posibilitate de a se proteja pe sine de atacurile celorlalţi. Poate asta încerca să şi demonstreze.

Lipsa lui de încredere făcuse dificil tratamentul, dacă nu chiar imposibil. Se internase de patru ori în ultimele optsprezece luni. Oare se folosise de spital ca paravan pentru alte activități? Își alesese Hazelwood drept ascunzătoare?

Și întrebarea cea mai încuietoare era: de ce rămăsese încă acolo?

110

Luni dimineață m-am prezentat la serviciu, la Hazelwood. Purtam haine largi, ca să nu se vadă că port pistol. Un agent FBI, Jack Waterhouse, fusese trimis la spital ca să ne ajute. Sampson continua să figureze ca îngrijitor, dar se ocupa numai de etajul cinci.

În continuare, Szabo nu făcea nimic care putea trezi bănuieli sau care să-l dea de gol. Trei zile la rînd nu a ieșit din secție. Marea parte a timpului dormea și, din cînd în cînd, mai lucra pe un laptop.

Ce dracu' făcea? Știa că-l urmărim?

Miercuri seara, după schimbul de ture, m-am întîlnit cu Betsey în clădirea administrației. Avea din nou aspectul serios, obișnuit. Cîteodată, părea o altă persoană, distantă și foarte preocupată.

Era evident că suferea de aceleași frustrări ca și mine.

– A pregătit planul ăsta vreme de patru ani, da? Se presupune că are cincisprezece milioane de dolari ascunși pe undeva. Pentru care a ucis o mulțime de oameni. Și acum stă liniștit la Hazelwood? Nu pot să cred.

I-am spus ce gîndeam în legătură cu Szabo.

– Suferă de paranoia avansată și e psihopat. S-ar putea chiar să știe că sîntem aici. S-ar putea să fie o idee bună să plecăm din spital și să continuăm supravegherea din afară.

Doctorul Cioffi i-a redat privilegiile, aşa că poate să vină şi să plece cînd vrea.

În timp ce vorbeam, Betsey se trăgea de nasturii bluzei. Mi-era frică să nu înceapă să-şi smulgă părul.

– Dar *nu pleacă nicăieri*. E un amărît în vîrstă de cincizeci de ani.

– Ştiu, Betsey. Îl urmăresc pe Szabo dormind şi jucîndu-se pe internet de trei zile.

– Aşadar, a făcut cinci crime perfecte şi acum s-a retras la moşie.

– Da, moşia de glumeţi.

– Vrei să-ţi spun ce am făcut azi?

Am încuviinţat din cap.

– Am fost la First Union şi am încercat să discut cu toţi cei care lucrau acolo cînd era şi Szabo angajatul băncii. Toţi îl considerau foarte dăruit muncii pe care o făcea. Era obsedat de eficienţă şi ţinea să facă treaba exact la momentul oportun. Unii dintre angajaţi glumeau pe seama lui din pricina asta.

– Cum glumeau?

– Îi dăduseră o *poreclă*, Alex, îi spuneau Creierul. Numele era o glumă. Era o glumă pe seama lui Szabo.

– Şi acum, după ce a luat-o înserios, glumeşte el pe seama noastră.

111

A doua zi dimineaţă s-a întîmplat cel mai ciudat lucru cu putinţă. Pe cînd trecea pe hol, Szabo s-a frecat de mine. S-a arătat jenat şi şi-a cerut scuze, pretinzînd că *se dezechilibrase*, dar eram aproape sigur că o făcuse intenţionat. Ce rahat urmărea?

O oră mai tîrziu l-am văzut plecînd din secţie şi eram sigur că ştia că-l urmăresc cu privirea. De cum a ieşit, am fugit la uşă.

– Unde se duce Szabo? l-am întrebat pe cel care-i dăduse drumul.

– La TF. Are permisiune să iasă din spital, aşa că poate să se ducă unde vrea.

Vegetase atîta timp în secţie încît plecarea lui mă luase prin surprindere.

– Spune-i asistentei şefe că a trebuit să plec.

– Spune-i tu, a încercat să mă repeadă îngrijitorul.

– *Spune-i!* E important!

Am ieşit din secţie şi am coborît cu liftul la parter. TF însemna Terapie Fizică şi Frederic Szabo ura sălile de gimnastică. Mi-am amintit că citisem asta în fişa lui. Unde se ducea de fapt?

Am ieşit afară şi l-am văzut pe Szabo strecurîndu-se printre clădiri. *Înalt şi bărbos* – exact ca în descrierea făcută de Brian Macdougall.

N-am fost surprins să-l văd că trece pe lîngă secţia de terapie fără să intre. Părea nervos şi agitat. În cele din urmă s-a uitat în direcţia mea şi eu m-am tras înapoi. Nu cred că m-a văzut. Sau poate că da?

Szabo şi-a continuat drumul şi a ieşit pe poarta spitalului. A luat-o spre sud, pe strada extrem de circulată, fără să-şi facă nici o grijă. Să fie el Creierul?

A urcat într-unul dintre cele trei taxiuri parcate în faţă la Holiday Inn.

M-am grăbit să ajung şi eu la următorul şi i-am spus şoferului să urmărească maşina care plecase.Taximetristul era indian.

– Unde mergem, domnule?

– Habar nu am, i-am răspuns, arătîndu-i legitimația de polițist.

– Of, Doamne! Ce ghinion am şi eu. Parcă am fi în filme – *urmăreşte taxiul acela.*

112

Szabo a coborît din maşină pe Rhode Island Avenue şi eu i-am urmat exemplul. A făcut cîțiva paşi, cu aerul că se uită la vitrine. Părea mult mai relaxat acum şi ticurile nervoase erau mai puțin evidente decît la spital. Probabil pentru că se prefăcuse.

În cele din urmă a intrat într-o clădire la parterul căreia era o curățătorie chinezească.

Ce-o fi căutînd acolo? Încerca să găsească o altă ieşire? Dar apoi am văzut o lumină aprinzîndu-se la etajul doi şi am remarcat silueta lui Szabo la geam.

Mintea mea lucra intens încercînd să găsească toate variantele de răspuns. Nici o persoană de la Hazelwood nu ştia că Szabo avea un apartament în Washington; informația asta nu era pe nici o fişă.

Se credea despre Szabo că se mută dintr-un loc într-altul, că e neajutorat, nu face rău nimănui şi nu are nici o casă. Era iluzia pe care o crease el. În cele din urmă îi aflasem unul dintre secrete. Ce să însemne asta?

Am aşteptat în stradă. Nu simțeam nici un posibil pericol.

Era în clădire de mai bine de două ore. Nu l-am mai văzut apărînd la geam. Oare ce făcea acolo? Timpul trece repede cînd eşti pe marginea prăpastiei.

Apoi lumina din apartament s-a stins.

Urmăream clădirea cu toate simțurile în alertă. Szabo n-a ieşit şi asta m-a îngrijorat. Unde era?

La mai bine de cinci minute după ce se stinsese lumina l-am văzut apărînd în cadrul uşii. Ticurile nervoase păreau să-i revină. Poate erau chiar adevărate. S-a frecat la ochi de cîteva ori şi s-a scărpinat în bărbie. Trăgea întruna de cămaşă şi şi-a trecut de trei-patru ori mîna prin păr.

Oare persoana din faţa mea era Creierul? Părea imposibil. Dar dacă era, unde ne ducea pe noi treaba asta?

Szabo se tot uita nervos în lungul străzii, dar eu stăteam ascuns în umbra altei clădiri. Eram sigur că nu mă vede. De ce se temea?

În cele din urmă a plecat, urmînd acelaşi traseu pe care venise. Apoi a făcut semn unui taxi să se oprească.

Nu l-am urmărit. Aş fi vrut, dar aveam alte planuri, mai urgente. Trebuia să-mi verific bănuielile. Am traversat strada şi am intrat în clădirea în care îşi petrecuse cea mai mare parte a după-amiezei.

Trebuia să descopăr ce făcea Szabo acolo. Trebuie să recunosc că mă înnebunea. Începeam să am ticuri nervoase din cauza lui.

113

M-am folosit de un şperaclu mic şi foarte util pentru a intra în apartamentul lui Szabo cît ai spune „peşte". Nimeni nu avea să afle că fusesem acolo.

Plănuisem să arunc o privire rapidă şi să plec urgent. Nu credeam că lăsase vreo dovadă care să facă legătura cu răpirea de la MetroHartford sau cu celelalte jafuri, dar trebuia să verific. Trebuia să aflu mai multe despre Szabo decît ştiau

doctorii şi asistentele de la Hazelwood. Simţeam nevoia să-l înţeleg.

Colecţiona cuţite de vînătoare şi arme de epocă: puşti din Războiul Civil, Lugere nemţeşti şi Colt-uri americane. Avea şi suveniruri din Vietnam: o sabie de ceremonie şi un drapel al batalionului K10 NVA din Vietnamul de Nord. Avea o mulţime de cărţi şi reviste. *Răul pe care îl fac bărbaţii, Crimă şi pedeapsă, American Scientific.*

Pînă acum nu găsisem nimic surprinzător în afara faptului că avea un apartament.

M-am întrebat cu voce tare:

– Szabo, tu eşti Creierul? Ce joc diabolic faci, omule?

Am verificat rapid camera de zi, un dormitor mic şi o cămăruţă folosită ca birou.

Aici ai plănuit totul, Szabo?

O scrisoare scrisă de mînă era pe birou. Părea recentă. Am citit-o.

Domnului Arthur Lee,
Curăţătoria A. Lee

Această scrisoare este una de avertizare şi, dacă aş fi în locul tău, aş lua-o în serios.

Acum trei săptămîni am lăsat nişte haine la curăţat. Înainte de a trimite hainele întocmesc întotdeauna o listă cu toate articolele şi o descriere a fiecăreia.

O copie o ţin pentru mine!

Lista este ordonată şi eficientă.

Scrisoarea menţiona ce haine îi lipseau lui Szabo. Vorbise cu cineva de la curăţătorie care-i promisese că-i va trimite hainele şi n-o făcuse.

Am venit la curăţătorie şi am vorbit cu TINE. M-am înfuriat cînd TU mi-ai spus că hainele nu sînt la tine. Apoi

insulta finală. Îmi spui că, probabil, le-a furat portarul.

Nu există nici un împuțit de portar! Locuim amîndoi în aceeași clădire!

Consideră-te avertizat.

Frederic Szabo.

Ce dracu' era asta? Îmi puneam întrebarea în timp ce terminam de citit ciudata, nebunesca scrisoare aparent lipsită de sens.

Dădeam întruna din cap. Să fie curățătoria următoarea lui țintă? Plănuia să facă ceva împotriva lui Lee? *Creierul?*

Am deschis sertarele unui birouaș și am găsit mai multe scrisori adresate altor companii: Citibank, Chase, First Union, Exxon, Kodak și multe altele.

M-am așezat și am răsfoit scrisorile. Toate erau de amenințare. Scrise cu ură. Totul se potrivea cu descrierea lui Szabo de la spital: paranoic, supărat pe lume, un nebun de cincizeci și unu de ani care fusese dat afară din toate slujbele pe care le avusese.

În loc să se limpezească, problema cu Szabo devenea din ce în ce mai confuză. Am căutat deasupra unui dulap și am găsit alte hîrtii.

Erau planurile tuturor băncilor care fuseseră jefuite.

Și o schiță a hotelului Renaissance Mayflower.

– Iisuse, el e! am rostit cu voce tare. Totuși, ce căutau planurile aici?

Nu-mi aduc aminte exact ce s-a întîmplat mai apoi. Poate a fost o schimbare de luminozitate sau am zărit o mișcare cu coada ochiului.

Am întors capul și am încremenit. Inima îmi bătea să-mi sară din piept.

Un bărbat, cu masca președintelui Clinton se îndrepta spre mine. Avea un cuțit în mînă și mă striga pe nume.

114

Cross!

Am întins mîinile încercînd să opresc brațul înarmat care se îndrepta către mine, iar cuțitul era asemănător celor pe care le găsisem în cealaltă cameră. Dacă era Szabo, era mult mai puternic şi mai agil decît lăsa să se creadă la spital.

– Ce faci? țipă el. Cum îndrăzneşti să te atingi de lucrurile mele? Aceste scrisori sînt *personale.*

Părea complet nebun.

Am pivotat pe piciorul drept şi am lovit mîna care ținea cuțitul. Lama a căzut pe birou.

Mascatul a gemut şi a înjurat.

Şi acum? Nu puteam să risc să mă aplec pentru a lua pistolul. Bărbatul mascat a apucat din nou cuțitul şi a încercat să mă înjunghie. Lovitura a nimerit la cîțiva centimetri de mine, trecîndu-mi pe lîngă tîmplă.

– O să mori, Cross! a țipat el.

Am văzut un press-papier pe birou. Era singurul obiect care aducea cît de cît a armă. L-am înşfăcat şi l-am lovit. Am auzit un zgomot înfundat cînd l-am lovit în partea dreaptă a capului. A gemut tare şi nervos ca un animal rănit. S-a dat cîțiva paşi înapoi împleticit, fără să cadă.

M-am aplecat şi am scos pistolul din tocul pe care îl aveam prins la picior.

A ridicat din nou cuțitul la mine.

– Stai! i-am strigat. Stai că trag!

A continuat să se aproprie de mine, mormăind cuvinte ininteligibile. A mai ridicat încă o dată cuțitul şi de data asta m-a atins la încheietura mîinii drepte. Ardea şi mă durea ca dracu'.

Am tras şi glonţul l-a lovit în partea superioară a pieptului. *Nu am reuşit să-l opresc!*

A păşit lateral, s-a redresat şi a venit din nou către mine, urlînd:

– Să te ia dracu', Cross! Eşti un nimic!

Era prea aproape ca să mă feresc şi nu voiam să-l ucid decît dacă era absolută nevoie. L-am lovit zdravăn cu capul în piept. Am încercat să nimeresc zona în care îl împuşcasem.

A urlat şi a scăpat cuţitul din mînă.L-am cuprins cu braţele, strîngîndu-l cît puteam de tare.

L-am dus aşa prin toată camera pînă cînd s-a lovit de un perete. S-a cutremurat casa.

Cineva din apartamentul vecin a bătut în perete plîngîndu-se de zgomot.

– Sună la poliţie, am strigat. Sună la 911.

Îl ţintuisem la podea şi se plîngea că îi fac rău. A continuat să se zbată şi să lupte. L-am lovit în bărbie şi în cele din urmă s-a oprit. Apoi i-am scos masca de cauciuc.

Era Szabo.

– Tu eşti Creierul, i-am spus gîfîind.

– N-am făcut nimic. Tu ai intrat în casa mea. Eşti un idiot. Toţi sînteţi nişte tîmpiţi! Ascultă-mă, dobitocule! Ascultă! *Ai prins pe cine nu trebuie.*

115

Era o nebunie şi cuvîntul descria cel mai bine această arestare dramatică. O echipă de specialişti de la FBI a ajuns în apartamentul lui Szabo la mai puţin de o oră. Pe doi dintre ei, Greg Wojcik şi Jack Heeney, îi cunoscusem cu alte ocazii. Erau cei mai buni oameni din FBI. Au început să cerceteze toată casa în amănunţime.

Am rămas pentru a urmări desfăşurarea cercetărilor. Agenţii căutau pereţi falşi sau ascunzători în podea, orice loc unde Szabo ar fi putut să ascundă dovezi sau poate chiar cele cincisprezece milioane de dolari.

Betsey a ajuns chiar după venirea specialiştilor. Mă bucuram s-o văd. După ce i s-a pansat rana, am încercat să-l interogăm pe Szabo. N-a vrut să scoată nici un cuvînt. Părea mai nebun ca de obicei: extrem de agitat o clipă, pentru ca în momentul următor să se transforme într-o persoană tăcută şi inertă. A făcut ceea ce făcea adesea la Hazelwood – m-a scuipat de cîteva ori; a scuipat pînă cînd nu a mai avut salivă, apoi şi-a încrucişat braţele şi a tăcut.

Ţinea ochii strîns închişi şi refuza să se uite la noi sau să ne răspundă. În cele din urmă a fost ridicat într-o cămaşă de forţă.

– Unde sînt banii? s-a interesat Betsey în timp ce Szabo era scos din clădire.

– El este singurul care ştie şi, cu siguranţă, nu ne va spune. Niciodată nu m-am mai simţit atît de pe din afară într-un caz.

Ziua următoare, o vineri, a fost ploioasă şi mizerabilă. M-am dus cu Betsey la Centrul de Detenţie Metropolitan unde era încarcerat Szabo.

Presa se adunase în număr mare în faţa clădirii. Nici unul din noi nu a spus nimic în timp ce treceam pe lîngă ei. Ne-am ascuns îndărătul unei umbrele şi am intrat în grabă.

– Şacali mizerabili! mi-a şoptit Betsey. *Trei* lucruri sînt sigure în viaţa asta: moartea, taxele şi interpretarea greşită din partea presei.

– O dată ce cineva scrie că ceva e rău, rău *rămîne*.

Ne-am întîlnit cu Szabo într-o cămăruţă anostă de lîngă zona de detenţie. Nu mai era în cămaşă de forţă, dar părea că

este pe altă planetă. Avocata numită din oficiu, Linda Cole, era şi ea prezentă şi nu părea să-l înghită pe Szabo mai mult decît noi.

Am fost surprins că Szabo nu-şi luase un avocat celebru, dar în general tot ceea ce făcea el mă surprindea. *Nu gîndea la fel ca alţi oameni.* În asta consta forţa lui. Asta iubea la el însuşi şi, probabil, din cauza asta fusese deconspirat.

Szabo ne-a ignorat din nou vreme de cîteva minute. Am încercat împreună cu Betsey să-i punem cîteva întrebări, dar refuza cu încăpăţînare să răspundă. Doza de Halidol fusese mărită şi mă întrebam dacă nu cumva din cauza asta era atît de pasiv. De fapt, nu credeam asta. Aveam impresia că-şi juca din nou piesa de teatru.

– Nu are nici un rost, mi-a spus Betsey după ce am încercat mai mult de o oră să vorbim cu el.

Avea dreptate, era inutil să ne mai pierdem vremea cu Szabo în ziua aceea. Ne-am ridicat să plecăm şi Linda Cole, o femeie micuţă şi foarte atractivă, ne-a urmat exemplul. Nu spusese mai mult de zece cuvinte în ora respectivă. Nici nu avea de ce dacă şi clientul ei refuza să vorbească. Brusc însă, Szabo a ridicat privirea de pe colţul de masă la care se uitase cel puţin douăzeci de minute. S-a uitat direct la mine.

– N-aţi prins persoana care trebuia.

Apoi a rînjit aşa cum numai un nebun o poate face.

116

M-am întors cu Betsey la Hazelwood şi la mulţimea de treburi care ne aştepta acolo. Pînă la zece şi jumătate în noaptea aceea am cercetat împreună cu Sampson tot ce

era de cercetat. Am reuşit să identificăm nouăsprezece angajaţi care se ocupaseră de Szabo; lista revizuită conţinea numele a şase terapeuţi.

Betsey le-a pus pozele pe perete, apoi ne-am concentrat asupra lor, sperînd să descoperim ceva. Unde dracu' erau banii?! Cum reuşise Szabo să organizeze loviturile?

M-am aşezat. Betsey era deja la a şasea sau a şaptea Coca-Cola light şi eu băusem cam tot atîtea cafele. Din cînd în cînd luam din nou în discuţie misterioasa sinucidere a lui James Walsh şi dispariţia bruscă a lui Michael Doud. Szabo refuzase să răspundă la orice întrebare în legătură cu cei doi agenţi. De ce să-i fi ucis pe cei doi? Care era adevăratul lui plan? Să-l ia dracu'!

– Oare chiar să fie Szabo în spatele a tot ceea ce s-a întîmplat, Alex? Chiar este atît de inteligent? Atît de diabolic? Atît de nebun?

– Habar nu am. E tîrziu, Betsey, şi vreau să plec. Mai e şi mîine o zi.

Lumina era orbitoare şi mă jena. Ochii lui Betsey erau roşii. Voiam s-o îmbrăţişez, dar erau prea mulţi agenţi prin preajmă. Îmi doream să o pot strînge la piept şi să discutăm despre orice altceva în afară de acest caz.

– Noapte bună. Încearcă să dormi puţin.

– Noapte bună, Alex. Îmi lipseşti, mi-a spus abia şoptit.

– Ai grijă, fii atentă cînd mergi acasă.

– Întotdeauna am grijă. Tu să fii atent.

Am reuşit să ajung acasă în cele din urmă şi am urcat în dormitor. Lucrasem mult prea mult, vreme îndelungată. Poate chiar trebuia să renunţ la slujbă. Am adormit instantaneu, dar pe la două şi douăzeci m-am trezit. Avusesem în vis o conversaţie cu Frederic Szabo. Apoi discutasem cu altcineva în legătură cu acest caz. *Doamne fereşte!*

Era un moment nepotrivit să fii treaz. De obicei nu ţin minte ce visez, ceea ce înseamnă probabil că reprim totul, dar de data aceasta m-am trezit cu o imagine clară a ultimelor minute.

Spărgătorul de bănci Tony Brophy ne descrisese întîlnirea lui cu Creierul, cum silueta bărbatului pe care îl întîlnise era mascată de lumina reflectoarelor. Ceea ce spusese el nu se potrivea cu trăsăturile lui Frederic Szabo nici măcar pe departe. Brophy ne vorbise de un nas coroiat şi urechi mari. De forma urechilor a pomenit de cîteva ori. *Urechi mari – ca o maşină cu ambele portiere deschise.* Szabo avea urechi mici şi un nas obişnuit.

Brusc mi-a venit în minte altceva. Iisuse! Am sărit din pat şi m-am uitat pe fereastră pînă cînd am reuşit să-mi limpezesc imaginea. Apoi am sunat-o pe Betsey.

A ridicat receptorul după al doilea apel.

– Sînt eu, Alex, îmi pare rău că te trezesc. Cred că ştiu cine e Creierul.

– Ai avut cumva un vis urît?

– Da, cu siguranţă. Este un coşmar comun.

117

Erau două persoane şi nu un singur Creier. La început mi s-a părut o nebunie, dar apoi am devenit din ce în ce mai sigur, pentru că astfel se legau multe din evenimentele care iniţial păreau ilogice.

Szabo era un Creier, dar porecla îi fusese atribuită în glumă, pentru că era prea eficient, prea perfect. Mai exista o a doua persoană, un al doilea Creier. El nu era niciodată luat

peste picior de prietenii lui pentru că nu avea nici prieteni, nici egali. El nu scria scrisori de amenințare din camera de la Spitalul Veteranilor.

Mi-a luat cîteva minute să o conving pe Betsey că era posibil să am dreptate. Apoi l-am sunat pe Kyle Craig și, în cele din urmă, l-am convins amîndoi să ne lase să continuăm cercetările într-o direcție complet diferită.

A doua zi dimineață, la ora unsprezece, m-am urcat împreună cu Betsey într-un avion care ne aștepta pe aeroportul Bolling. Pînă în urmă cu cîteva săptămîni nu mai fusesem la Bolling, dar în ultimul timp se părea că iau avionul de acolo mai des decît de pe aeroportul Ronald Reagan.

Puțin după ora unu am aterizat pe aeroportul internațional Palm Beach, în sudul Floridei. Erau peste patruzeci de grade afară și umiditatea era ridicată, dar nici că-mi păsa. Eram extrem de excitat de perspectiva de a găsi răspunsul cu privire la acest caz. Ne-au așteptat cîțiva agenți FBI, dar și aici tot Betsey era responsabilă. Agenții locali îi raportau ei. După ce am plecat de pe micuțul aeroport, am luat-o pe autostrada I-95, spre nord. Am mers cam cincisprezece kilometri, apoi ne-am îndreptat către est spre ocean și insula Singer. Soarele arăta ca o lămîie care se topește pe cerul albastru deschis.

Pe durata zborului avusesem destul timp să mă gîndesc la teoria mea cu privire la două Creiere. Cu cît mă gîndeam mai mult, cu atît eram mai sigur că eram, în sfîrșit, pe pista cea bună. O imagine extrem de vie îmi revenea din cînd în cînd în minte.

Era o fotografie a unui terapeut, doctorul Bernard Francis. Fotografia o găsisem într-unul din dosarele angajaților de la Hazelwood. Celelalte fotografii erau pe pereții

biroului doctorului Cioffi. Le văzusem cînd vorbisem cu el. Bernard Francis era înalt, cu fruntea lată, nasul acvilin şi un început de chelie. Urechile lui erau mari, clăpăuge. *Ca o maşină cu ambele portiere deschise.*

Francis fusese terapeutul lui Szabo vreme de nouă săptămîni în 1996 şi alte cinci luni în decursul anului trecut. Către sfîrşitul anului se transferase în Florida pentru a lucra la Spitalul Veteranilor din West Palm. O dată stabilită legătura cu Francis, celelalte conexiuni veneau de la sine. Francis îl însoţise pe Szabo în trei dintre ieşirile acestuia din spital. Plecările nu aveau, în sine, nimic ieşit din comun, dar în actualele circumstanţe mi se păreau interesante.

Pe durata zborului către Florida am citit şi toate însemnările doctorului în legătură cu Szabo. Una dintre acestea punea o problemă interesantă: *Oare pacientul chiar şi-a petrecut ultimii douăzeci de ani din viaţă călătorind dintr-un loc într-altul şi făcînd tot felul de munci ciudate? Mi se pare puţin probabil. Pacientul suspect are o viaţă imaginativă extrem de activă şi este posibil să ne ascundă multe informaţii. De ce s-a terminat atît de rapid şederea lui la Hazelwood în acest an?*

Şi Betsey, şi eu cunoşteam răspunsul la această întrebare şi credeam că şi doctorul Francis îl aflase. În februarie 1996, Frederic Szabo fusese concediat din slujba de şef al serviciului de securitate de la First Union ca urmare a unei serii de jafuri neelucidate de la filialele băncii din Virginia şi Maryland.

Szabo se considera răspunzător de lipsurile din securitate şi banca considera la fel. În cele din urmă a fost concediat.

La puţină vreme după aceea a avut o cădere nervoasă şi s-a internat la Hazelwood, unde a început totul.

118

Am alcătuit un sistem de supraveghere de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru a apartamentului doctorului Francis de pe insula Singer. Locuinţa era la ultimul etaj al unei clădiri, avea patru dormitoare şi o terasă mare. Părea mai mult decît îşi putea permite un terapeut obişnuit care lucra într-un spital al veteranilor, dar, bineînţeles, doctorul Francis nu se considera un terapeut obişnuit.

Francis îşi petrecea seara în compania unei blonde care arăta jumătate din vîrsta lui. Ca să-i acordăm ce i se cuvine, şi el părea în formă bună pentru un bărbat la patruzeci şi cinci de ani. Femeia era de o frumuseţe răpitoare; purta bikini negri şi pantofi cu tocuri înalte. Îşi aranja întruna părul, îndepărtîndu-l de pe frunte.

– Foarte atractiv, a constatat Betsey. Se pare că şi-a găsit un partener realmente mortal.

Eram împreună cu Betsey şi alţi doi agenţi într-o furgonetă Dodge în parcarea aglomerată din spatele clădirii, ceea ce ne permitea să trecem neobservaţi. Aveam un periscop cu care îl urmăream pe Francis pregătind un grătar pentru invitata sa. FBI-ul o identificase pe femeie ca fiind dansatoare exotică într-un bar din West Palm. Fusese deja arestată pentru prostituţie în Fort Lauderdale. Se numea Bianca Massie şi avea douăzeci şi trei de ani.

Îl priveam pe domnul doctor mîngîind-o şi sărutînd-o pe blondă în timp ce se îngrijea de fripturi. Au dispărut în casă vreo zece minute şi după ce s-au întors au luat cina fără a înceta să se hîrjonească. Au terminat o a doua sticlă de vin şi au intrat din nou în casă.

– Ce se vede? s-a adresat Betsey unuia dintre agenţi. Vreau o fotografie.

– Omul nostru de pe celălalt acoperiş vede în interiorul apartamentului. E o locuinţă de burlac cu bani, mobilă scumpă şi sistem audio profesional. Doctorul are un labrador negru de care se foloseşte probabil pentru a agăţa femei pe plajă.

– Nu cred că a agăţat-o pe asta. E mai probabil s-o fi închiriat pentru o noapte.

– El şi tînăra sînt foarte intimi în momentul ăsta. Cred că doctorul a învăţat cîte ceva de la labrador. Observatorul ne spune că urechile şi nasul lui Francis sînt mai mari decît alte părţi anatomice.

Toată lumea a izbucnit în rîs, ceea ce a scăzut oarecum tensiunea. Ne temeam puţin pentru siguranţa fetei, dar eram destul de aproape pentru a interveni dacă se întîmpla ceva.

Observatorul a continuat să raporteze ceea ce vedea.

– Hopa! Se pare că doctorul ejaculează precoce, dar tinerei nu pare să-i pese. L-a sărutat pe frunte pe bietul băieţel.

– Primeşti exect ceea ce plăteşti!

În cele din urmă tînăra a plecat şi spectacolul a luat sfîrşit. Doctorul a ieşit pe terasă cu un pahar de coniac în mînă uitîndu-se la luna ce se reflecta în Atlantic.

– A, ce viaţă! spuse Betsey. Luna la Miami şi tot cadrul ăla scump.

– Da, şi n-a trebuit să ucidă decît vreo zece oameni pentru a-şi cîştiga acest loc sub soare.

Telefonul celular al lui Francis a sunat pe la miezul nopţii. Convorbirea pe care o ascultam ne-a trezit interesul. M-am uitat la Betsey şi ea la mine. Persoana care sunase părea agitată.

– Bernie, sînt peste tot. Acum verifică dosarele personalului. Au...

– E tîrziu, i-a tăiat vorba Francis. Te sun eu mîine dimineață. Ţi-am mai spus să nu mă mai suni aici. Te rog să nu se mai repete.

A închis telefonul extrem de enervat şi a băut restul coniacului.

Betsey m-a lovit cu cotul. Pentru prima dată de cînd îl urmăream pe Francis, zîmbea.

– Ai recunoscut vocea de la telefon?

– Fermecătoarea şi talentata Kathleen McGuigan. Asistenta McGuigan e implicată în afacere. Lucrurile încep să se lege!

119

Era uşor să-l deteşti pe doctorul Bernard Francis. Era o mizerie umană, cel mai rău dintre cei răi, un ucigaş căruia suferinţele victimelor sale îi făceau plăcere. Totul făcea ca supravegherea de noapte să fie mai uşor de suportat. La fel şi ideea că Francis era Creierul şi că eram aproape să-l neutralizăm în apartamentul lui în stil mediteranean.

Kathleen McGuigan nu l-a mai sunat pe Francis şi nici el pe ea. Pe la ora unu s-a dus să se culce şi a activat alarma.

– Vise plăcute, nenorocitule! i-a urat Betsey cînd luminile se stingeau în casă.

– Ştim unde locuieşte. Ştim ce a făcut şi poate chiar şi cum. Putem, însă, să-l arestăm? s-a interesat unul dintre agenţi.

– Răbdare. Abia am ajuns. Îl vom aresta pe doctorul Francis. Vrem doar să-l mai ţinem puţin sub supraveghere. De data asta trebuie să fim siguri şi, în plus, vrem să recuperăm şi banii pe care i-a furat.

Pe la două dimineața, împreună cu Betsey, am luat una dintre limuzinele FBI-ului și am plecat de pe insulă. Toată lumea stătea la Holiday Inn din West Palm, dar noi ne-am îndreptat spre nord.

– E bine? m-a întrebat după ce am intrat pe autostradă. E un hotel Hyatt Regency la cîțiva kilometri.

– Îmi place să fiu în preajma ta, Betsey. Mi-am dat seama de asta de cînd ne-am întîlnit prima dată.

– Și eu mi-am dat seama, Alex, dar nu-ți place chiar destul, nu?

M-am uitat la ea. Îmi plăcea chiar mai mult cînd era puțin nesigură.

– Vrei adevărul la ora două dimineața? am glumit eu.

– Bineînțeles, tot timpul.

– Știu că va suna puțin ciudat, dar...

– M-am obișnuit cu lucrurile ciudate.

– Nu știu exact ce se întîmplă cu mine în această perioadă. Cred că mă las puțin dus de val. Nu e stilul meu, dar poate că este un lucru bun.

– Și încă mai încerci să treci peste episodul cu Christine. Cred că procedezi cum trebuie. Ești foarte curajos.

– Sau poate foarte nebun, i-am răspuns și am zîmbit.

– Poate puțin din amîndouă. Dar e bine că nu ești pasiv. Ești de nezdruncinat și aparent simplu – într-un sens bun. Dar ești și complex. Tot într-un sens bun. Probabil că te gîndești că și tu ai putea să mă descrii la fel.

– Nu. De fapt, mă gîndesc la cît de norocos sînt că te-am întîlnit.

– Nu trebuie să se întîmple nimic special între noi, Alex. Pentru mine, este deja ceva deosebit. Vii cu mine acasă în seara asta?! În umila mea cameră de la Hyatt.

– Mi-ar plăcea mai mult decît orice altceva.

După ce am parcat în fața hotelului, Betsey s-a aplecat și m-a sărutat. Am strîns-o la piept și am rămas astfel îmbrățișați cîteva minute.

– O să-mi lipsești, mi-a șoptit.

120

Orele au trecut pe neobservate și nu ne-a plăcut nici unuia venirea dimineții. Mă tot gîndeam la ceea ce îmi spusese Betsey, *că îi voi lipsi.* La ora nouă eram deja la postul de observație. Dubița mirosea urît. Într-un colț era o găleată cu gheață care se topea, făcînd astfel interiorul locuibil.

– Ce se întîmplă, domnilor? Am ratat ceva? S-a trezit Creierul?

Ni s-a spus că Francis se trezise, dar că nu o sunase încă pe Kathleen McGuigan. Mi-a venit o idee și i-am împărtășit-o lui Betsey. A fost de acord. L-am sunat și pe Kyle Craig acasă și i-a plăcut și lui.

Agenții din Arlington au arestat-o pe asistenta McGuigan puțin după ora zece. A fost interogată, dar nu a recunoscut că avea cunoștință de existența unei legături între doctorul Bernard Francis și Szabo. A negat și că ar fi implicată în combinație. A pretins că toate acuzațiile care i se aduc sînt ridicole. Nu-l sunase pe Francis cu o seară în urmă și le-a spus agenților să-i verifice apelurile dacă o doreau.

Între timp, alți agenți îi verificau casa și curtea. Pe la prînz au găsit unul dintre diamantele obținute în urma răpirii de la MetroHartford. McGuigan s-a speriat și și-a schimbat depoziția. A spus FBI-ului tot ceea ce știa în legătură cu doctorul Francis, Szabo, jafuri și răpiri.

– Da, da, da! s-a entuziasmat Betsey cînd a aflat noutăţile.

A sărit de pe scaun către uşă, dar s-a lovit cu capul de plafonul maşinii.

– Doare! Dar nu-mi pasă. În sfîrşit l-am prins.

Puţin după ora două am traversat împreună peluza din faţa imobilului şi am intrat în clădire. Aveam palpitaţii. Venise momentul hotărîtor. Am luat liftul pînă la etajul cinci, unde se afla vizuina Creierului.

– Ne-am cîştigat dreptul de a face asta.

– Abia aştept să văd ce faţă face, mi-a spus Betsey sunînd la uşă. Gunoi cu sînge rece ce eşti! Ţîrrr – ghici cine-i la uşă? Asta-i plata pentru Walsh şi Doud.

– Şi pentru toţi ceilalţi pe care i-a ucis.

Ne-a deschis. Francis era bronzat şi nu arăta ca un monstru cu sînge rece şi lipsit de inimă. Cel mai adesea, însă, oamenii ca el au o înfăţişare paşnică.

Betsey i-a spus cine sîntem, iar apoi i-a explicat că facem parte din echipa care investiga răpirile de la MetroHartford şi de la celelalte bănci din Est.

Francis părea să nu înţeleagă ce se întîmplă.

– Şi de ce aţi venit la mine? N-am mai fost la Washington de aproape un an. Nu-mi dau seama cu ce v-aş putea fi de folos. Sînteţi siguri că aveţi adresa care trebuie?

– Putem să intrăm o clipă? Adresa este bună, aveţi încredere în noi. Dorim să stăm de vorbă în legătură cu un fost pacient de-al dumneavoastră, Frederic Szabo.

Pe moment, Francis părea derutat. Îşi juca bine rolul, dar asta nu mă surprindea cîtuşi de puţin.

– Frederic Szabo? Glumiţi, da?

– Nu glumim deloc, i-a răspuns Betsey apăsat.

Francis a explodat. Faţa şi gîtul i s-au înroşit.

– Voi fi *în biroul meu* de la spitalul din West Palm luni dimineață. Numele spitalului este Blue Heron. Putem vorbi acolo despre orice pacient vreți. Frederic Szabo? Iisuse! Asta-i o poveste veche de un an. Ce a făcut? Are cumva legătură cu scrisorile pe care le-a trimis celor din topul milionarilor? Sînteți imposibili! Vă rog să plecați.

A încercat să ne trîntească ușa în față, dar l-am oprit. Inima continua să-mi bată cu putere. Aveam o senzație extraordinară – l-am prins.

– Este urgent, doctore Francis, nu putem să așteptăm pînă luni.

A căscat, dar părea extrem de nervos în continuare.

– Bine, atunci. Tocmai făceam o cafea. Intrați dacă trebuie.

– Trebuie! i-am spus Creierului.

121

De ce dracu' ați venit aici? ne-a întrebat Francis.

Ne-a condus într-o cameră cu pereții de sticlă și vedere către Atlantic. Priveliștea era spectaculoasă, merita cel puțin cîteva crime. Soarele după-amiezei crea nenumărate stele și diamante care dansau pe suprafața apei. Viața îi oferea numai satisfacții doctorului Bernard Francis.

– Frederic Szabo v-a pregătit tot planul, nu-i așa, l-am întrebat pentru a sparge gheața. Are o fantezie debordantă cu privire la planul de răzbunare împotriva băncilor. El are informațiile, obsesiile și contactele necesare, am dreptate?

– Despre ce dracu' vorbești? a răspuns el uitîndu-se la noi de parcă eram doi pacienți de-ai săi.

M-am prefăcut că nu observ privirea şi tonul condescendent.

– V-a spus planurile în timpul şedinţelor de terapie şi aţi fost impresionat de detalii şi de acurateţea lor. Luase în considerare toate aspectele. Aţi aflat şi că în anii de după război se mutase dintr-un loc într-altul. Aţi descoperit că lucrase pentru banca First Union. Surprize, surprize: Fusese în serviciul de securitate. Ştia chiar totul în legătură cu băncile şi cum pot fi jefuite. Era nebun, dar nu în felul la care vă gîndiseţi.

Francis a pornit filtrul de cafea de pe bufet.

– Nici măcar nu merită să răspund la rahaturile astea. V-aş oferi cafea, dar sînt prea nervos. Vă rog, terminaţi-vă prostiile şi plecaţi amîndoi.

– Nu vreau cafea, te vreau pe tine, Francis. Ai omorît toţi acei oameni fără a avea nici cea mai mică mustrare de conştiinţă. I-ai ucis pe Walsh şi pe Doud. Tu eşti nebunul, Creierul, nu Frederic Szabo.

– Tu eşti nebun. Amîndoi sînteţi nebuni. Eu sînt un doctor respectabil, ofiţer decorat.

A zîmbit de parcă nu se putea abţine şi expresia feţei lui spunea totul: *Pot să fac tot ceea ce vreau. Nu sînteţi nimic pentru mine. Fac ceea ce vreau eu să fac.* Mai văzusem expresia aceea oribilă, o ştiam bine. Gary Soneji, Casanova, Dl. Smith, Nevăstuica. Şi Francis era psihopat. Era la fel de nebun ca şi ceilalţi ucigaşi pe care îi prinsesem. Poate lucrase prea mult timp în spitalele de veterani fără a fi apreciat. Cu siguranţă că lucrurile erau mult mai profunde.

– Unul dintre oamenii pe care i-ai intervievat pentru a da lovitura la una dintre bănci îşi aduce foarte bine aminte de tine. Te-a descris ca fiind înalt, cu frunte lată, nasul coroiat şi urechi mari. Astea nu-s trăsăturile lui Frederic Szabo.

Francis a lăsat deoparte treaba cu cafeaua şi a rîs, scoţînd un sunet dezgustător.

– Da, probele astea sînt, cu siguranţă, extrem de acuzatoare. Aş vrea să te aud prezentîndu-i-le procurorului districtual din Washington. Cred că-l vor amuza grozav şi pe el.

I-am întors zîmbetul.

– Am vorbit deja cu doamna procuror şi nimic din ceea ce i-am spus nu i s-a părut amuzant. Şi, apropo, Kathleen McGuigan a mărturisit. După ce nu ai sunat-o, ne-am dus noi să vorbim cu ea. Doctore Francis, eşti arestat sub acuzaţia de jaf, răpire şi omucidere. Văd că nu te mai distrezi aşa de bine.

Simţeam că mintea lui alerga mult înainte faţă de cele ce se vorbeau.

– Observaţi că nu mă grăbesc să-mi sun avocatul.

– Ar trebui. Şi ar mai trebui să ştii ceva. Şi Szabo a vorbit azi-dimineaţă. Ţinea un jurnal al întîlnirilor pe care le aveaţi. A notat interesul pe care îl acordai planurilor sale. Ştii cît de eficient şi cît de detaliat analizează Frederic totul. Ne-a spus că manifestai mai mult interes pentru planurile despre jafuri decît pentru problemele lui. Ţi-a arătat schemele pentru tot ceea ce plănuia.

– Vrem banii, cei cincisprezece milioane, i-a spus Betsey. Dacă-i recuperăm, situaţia ta va fi mai uşoară. Asta-i cea mai bună ofertă pe care o vei primi.

Francis părea din ce în ce mai preocupat.

– Să presupunem pentru o clipă că aş fi acest Creier despre care tot vorbiţi. Nu credeţi că aş avea un plan spectaculos de scăpare? Ar fi imposibil doar să veniţi aici pur şi simplu şi să mă arestaţi. Creierul n-ar permite să fie prins de doi neisprăviţi ca voi.

Era rîndul meu să zîmbesc.

– Nu aş fi aşa de sigur, Francis. S-ar putea să te surprindem. Cred că eşti pe cont propriu. *Szabo ţi-a dat şi un plan de scăpare?* Probabil că nu.

122

De fapt, a făcut-o, spuse Francis şi vocea lui era mai joasă cu cel puţin o octavă. A existat întotdeauna posibilitatea, redusă, este adevărat, de a fi prins. Posibilitatea de a fi întemniţat pe viaţă. Asta este complet inacceptabil, vă daţi seama. Nu se va întîmpla aşa ceva, înţelegeţi?

– Ba da, de fapt, chiar se va întîmpla, i-a răspuns Betsey cu aceeaşi hotărîre în glas.

Îmi duceam mîna către pistol cînd, deodată, Francis a spart geamul uşii ce dădea pe terasă. Ştiam că nu avea unde să fugă. Ce avea de gînd?

– Francis, nu! am strigat.

Amîndoi ne-am scos pistoalele concomitent, dar nu am tras. Nu aveam nici un motiv să-l ucidem. Am luat-o la fugă după el. Cînd a ajuns la marginea terasei, Francis a făcut un gest la care nu m-aş fi aşteptat nici dacă aş mai fi lucrat o viaţă ca poliţist.

A sărit de pe terasa aflată la etajul cinci. A sărit cu capul înainte şi fără îndoială şi-a rupt gîtul. Nu avea cum să supravieţuiască.

– Nu-mi vine să cred! a strigat Betsey în timp ce ne apropiam de balustradă.

Nici mie nu-mi venea să cred ce vedeam. Francis sărise de la etajul cinci într-o piscină. A ieşit la suprafaţă şi a început să înoate spre marginea bazinului.

Am urlat amîndoi, trăgînd întruna spre piscină.

Nu aveam de ales şi nu am ezitat. Am sărit de pe terasă după dr. Francis.

Betsey era la mai puţin de o jumătate de pas în urma mea.

Am aterizat în apă pe spate şi nu mi-a fost deloc uşor. Mă simţeam de parcă organele interne îmi fuseseră rearanjate în grabă. M-am lovit destul de tare de fundul piscinei, dar am ieşit la suprafaţă şi am înotat cît am putut de repede pe urmele lui Francis. Încercam să-mi limpezesc mintea, să-mi focalizez privirea şi să gîndesc cum voi putea opri evadarea Creierului.

Cînd am ieşit din piscină, l-am văzut pe Francis alergînd către clădirea învecinată. Apa curgea şiroaie de pe el ca de pe o raţă.

Am luat-o la fugă după el, împreună cu Betsey. Pantofii noştri erau plini de apă, dar nimic nu conta în afară de prinderea criminalului.

Francis luase viteză, dar şi eu. Mă gîndeam că, poate, avea o maşină parcată pe undeva prin apropiere sau, chiar o barcă ancorată într-un golf din vecinătate. Deşi făceam mari eforturi, nu cîştigam prea mult teren. Francis alerga în picioarele goale, dar asta nu părea să-l încetinească.

A aruncat o privire peste umăr şi ne-a observat. Cînd a ridicat capul, a văzut ceva ce schimba datele problemei. În faţa lui, în parcare, trei agenţii FBI cu armele scoase îi strigau să se oprească.

S-a oprit în parcarea aglomerată. S-a uitat înapoi la noi, apoi s-a întors cu faţa către cei trei agenţi, ducînd mîna la buzunarul pantalonilor.

– Francis, nu face asta, am strigat, continuînd să alerg în direcţia lui.

Dar nu a scos o armă. Ţinea în mînă o sticlă cu un lichid transparent pe care l-a băut. Apoi şi-a dus brusc mîna la gît.

Ochii i se umflaseră aproape la dublu. A căzut în genunchi cu o bufnitură surdă.

– S-a otrăvit, Alex.

Francis s-a ridicat de la pământ cu o ultimă încordare. Ne uitam îngroziți cum se învîrtea înnebunit prin parcare, dînd din mîini, de parcă executa un dans bizar. Avea spume la gură. În cele din urmă s-a lovit cu capul de un Mercedes din parcare, umplînd capota de sînge.

A țipat, încercînd să ne spună ceva, dar vorbele lui erau neinteligibile. Sîngele îi curgea din nas șiroaie. S-a contorsionat spasmodic fără ca noi să putem face ceva pentru a-l ajuta.

Parcarea se umplea de agenți și locuitori din clădirile învecinate. Nimeni nu mai putea face nimic pentru Francis. Ucisese oameni, otrăvindu-i pe unii dintre ei. Omorîse doi agenți FBI. Acum noi îl priveam murind și era îngrozitor. Totul dura mult prea mult.

A căzut la pământ, lovindu-se cu capul de asfalt. Spasmele scăzuseră în intensitate. Un zgomot îngrozitor i-a ieșit din gîtlej. Am îngenuncheat lîngă el.

– Unde este agentul Doud? Unde este Michael Doud, l-am implorat. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi unde e?

Francis m-a fixat cu privirea și mi-a spus ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l aud.

– *N-ai prins omul pe care-l căutai!*

Apoi a murit.

EPILOG

OMUL PE CARE ÎL CĂUTAM

123

Trecuseră trei săptămîni şi viaţa mea îşi relua treptat cursul normal. Nu trecea nici o zi fără să mă gîndesc că ar trebui să demisionez din poliţie. Nu ştiam dacă din cauza intensităţii acestui caz sau în urma acumulării tuturor cazurilor, dar aveam toate simptomele epuizării.

Majoritatea celor cincisprezece milioane de dolari nu fusese recuperată şi asta scotea din sărite pe toată lumea de la FBI. Descoperirea banilor era preocuparea majoră a lui Betsey. Lucra din nou, în fiecare week-end, şi n-o văzusem prea des. Totul fusese spus în Florida. *Îmi va fi tare dor de tine!*

În seara asta era vina mamei Nana; cel puţin eu o consideram pe ea vinovată. Eram sechestrat împreună cu Sampson în vechea biserică baptistă de pe Fourth Street, din apropierea casei mele.

Toată lumea suspina. Predicatorul şi soţia acestuia le spuneau tuturor că exprimarea sentimentelor avea doar conse-

cinţe faste – totul trebuia lăsat să iasă la iveală: furia, frica, otrava dinăuntru şi asta făceau cam toţi cei aflaţi în biserică. Toţi, în afară de Sampson şi de mine, plîngeau de sărea cămaşa de pe ei.

– Nana ne rămîne datoare pentru această mică reprezentaţie, mi-a şoptit Sampson.

Am zîmbit gîndindu-mă cît de puţin o cunoştea pe această femeie în preajma căreia se afla de cînd avea zece ani.

– Nu şi din punctul ei de vedere. Încă îi sîntem datori că ne-a salvat pielea de atîtea ori cînd eram mici.

– Aici cam are dreptate, iubire, dar chestia asta şterge o grămadă din datoriile vechi.

– Predici în van!

Stăteam înghesuiţi între două femei care plîngeau de mama focului şi strigau rugăciuni şi „aminuri". Evenimentul se numea „Soră, îmi pare rău", un serviciu religios special care cîştiga din ce în ce mai multă popularitate în Washington. Bărbaţii veneau la biserică spre a-şi cere scuze femeilor pentru toate abuzurile fizice şi emoţionale la care fuseseră supuse şi la care, poate, le supuseseră şi ei.

– E atît de bine că aţi venit! mi s-a adresat brusc femeia de lîngă mine.

Vorbea destul de tare pentru a acoperi zgomotele şi ţipetele din jur. M-a îmbrăţişat.

– Eşti unul dintre puţinii oameni de treabă, Alex.

– Da, asta este problema mea, mi-am şoptit în barbă.

Apoi am spus tare, ca să mă audă:

– Surioară, îmi pare rău. Şi tu eşti o femeie de treabă, o dulceaţă.

M-a strîns şi mai tare în braţe. Era realmente o femeie de treabă. Se numea Terri Rashad, avea în jur de treizeci de ani, era atractivă, mîndră şi, de obicei, veselă.

– Surioară, îmi pare rău, l-am auzit pe Sampson spunîndu-i femeii de lîngă el.

– Aşa şi trebuie să-ţi pară, i-a răspuns Lace McCray, dar îţi mulţumesc. Nu eşti atît de rău pe cît credeam.

Sampson mi-a făcut un semn cu cotul şi mi-a şoptit cu vocea lui groasă:

– E destul de emoţionant dacă te implici. Poate că Nana a avut dreptate să ne aducă aici.

– Ştie şi ea asta. Nana are întotdeauna dreptate. E un fel de Oprah octogenară.

– Cum îţi mai e, drăguţă? m-a întrebat el în timp ce cîntatul şi plînsul urcau într-un neîntrerupt crescendo.

– Mi-e dor de Christine, dar mă bucur că îl avem pe băieţel cu noi. Nana spune că o întinereşte. Înveseleşte casa de dimineaţă pînă seara. Ne socoteşte pe toţi angajaţii lui.

Christine se mutase în Seattle la sfîrşitul lui iunie. În cele din urmă se hotărîse să-mi spună unde pleacă. Am fost în Mitchellville să-mi iau rămas-bun. Totul era pregătit, bagajele încărcate în maşină. Christine m-a îmbrăţişat, apoi a început să plîngă cuibărîndu-se la pieptul meu. *Poate într-o zi, a şoptit ea. Poate într-o zi.*

Dar acum ea era acolo, iar eu aici, în biserica din cartier. Mă gîndeam că mama Nana încerca să-mi aranjeze o întîlnire. Era o idee amuzantă şi, în cele din urmă, am izbucnit în rîs.

– Îţi pare rău pentru surori, Alex?

– Cu siguranţă! Sînt o mulţime de oameni de treabă aici care îşi dau toată silinţa. Au nevoie doar de puţină dragoste din cînd în cînd.

– Nu-i nimic rău în asta.

– Nu, deloc. Încercăm doar să facem lucrurile cît mai bine cu putinţă.

124

Cîteva zile mai tîrziu eram acasă şi cîntam la pian pe la unsprezece şi jumătate seara. Restul casei era tăcută, aşa cum îmi plăcea. Tocmai trecusem prin camera băieţelului să văd ce făcea şi îl găsisem dormind ca un îngeraş în pătuţul lui. Cîntam Gershwin, una dintre melodiile mele preferate: „Rapsodia albastră".

Mă gîndeam la familia mea şi la vechea casă de pe Fifth Street şi la cît de mult îmi plăcuse acolo, în ciuda a tot ce se întîmpla rău în cartier. Începusem să-mi fac ordine în gînduri. Poate că plînsetele de la biserică mă ajutaseră. Sau poate Gershwin.

Am auzit telefonul sunînd şi m-am grăbit să răspund înainte de a trezi pe cineva, în special pe Alex sau A.J., cum îi spuneau Jannie şi Damon.

Era Kyle Craig.

Kyle nu suna niciodată la ora asta tîrzie. Aşa începuse toată nebunia cu Creierul – de la Kyle.

– Ce s-a întîmplat, de ce mă suni? Nu pot să iau alt caz.

– E de rău, Alex. Nici nu ştiu cum să-ţi spun. La dracu', Alex... Betsey Cavalierre e moartă. Sînt la ea acasă. Ar trebui să vii şi tu.

Am închis un minut mai tîrziu. Cred – pentru că am văzut receptorul în furcă. Îmi pierise toată vlaga din corp. Mi-am muşcat obrazul şi simţeam gustul sîngelui pe limbă. Kyle nu mai spusese nimic decît să mă duc la Betsey acasă. Cine o ucisese? Iisuse! De ce?

Mi-am aruncat nişte haine pe mine şi mă pregăteam să plec cînd am auzit telefonul sunînd iar. Probabil că altcineva dorea să-mi dea veşti proaste. Poate Sampson sau Rakeem Powell.

Vocea pe care am auzit-o m-a înghețat.

– Voiam doar să te felicit, ai făcut o treabă grozavă. I-ai prins și pedepsit pe toți amărîții. Așa cum mă așteptam. De fapt, de aceea i-am și pus acolo.

– Cine este? am întrebat, dar știam deja răspunsul.

– Știi deja, domnule doctor detectiv Cross. Ești un tip destul de deștept. Știai că prinderea bunului doctor Francis a fost cam prea ușoară, la fel ca și arestarea prietenilor mei detectivi din New York. Mai este și problema celor cincisprezece milioane care nu s-au găsit. Eu sînt cel căruia îi spuneți Creierul. Un nume care îmi place. Mi se potrivește. Chiar *sînt atît de bun*. Noapte bună! Ne vom vedea în curînd. A, și distracție plăcută la Betsey Cavalierre. Eu, cu siguranță, m-am distrat.

125

L-am sunat mai întîi pe Sampson și l-am rugat să vină și să stea cu Nana și copiii, apoi am gonit nebunește pînă la Betsey acasă.

Nu mai fusesem niciodată acolo, dar am găsit ușor casa. Pe stradă erau o mulțime de limuzine negre, probabil că ale FBI-ului. Se auzeau sirenele altor mașini care se grăbeau să ajungă la locul crimei.

Am inspirat profund și am intrat, dar m-a luat amețeala. Kyle era încă acolo, dirijînd activitatea Departamentului de Crime Violente din FBI. Nu credeam să găsească mare lucru. Niciodată nu descoperiseră nimic în locurile în care avuseseră loc crime făcute de Creier.

Cîțiva agenți plîngeau. Plînsesem și eu în mașină, dar acum trebuia să fiu cît de concentrat puteam. Era singura

ocazie de a vedea casa lui Betsey aşa cum o văzuse criminalul, aşa cum o lăsase în urma lui.

Totul indica că avusese loc o intrare prin efracţie. O fereastră de la bucătărie fusese forţată şi agenţii înregistrau totul pe o casetă. Am remarcat lucrurile lui Betsey, stilul ei inconfundabil. Pe frigider era un număr din *Newsweek* dedicat campionatului mondial de fotbal feminin, cu titlul: „Fetele sînt cele mai tari".

Casa părea să aibă în jur de o sută de ani. Am văzut cîteva tablouri de Andrew Wyeth şi fotografii cu amurguri de toamnă. Pe o masă din hol era o notă care îi amintea lui Betsey convocarea la o şedinţă obligatorie de trageri la FBI.

În cele din urmă m-am decis să fac lucrul cel mai greu, imposibilul. Am pornit uşor pe culoarul care ducea la dormitor. Era uşor să-ţi dai seama că aici fusese ucisă; toţi agenţii FBI-ului roiau pe acolo. Scena crimei. Avusese loc chiar aici.

Încă nu vorbisem cu Kyle pentru a nu-l deranja din anchetă. Poate el şi echipa lui vor avea noroc de data asta, dar poate nu.

Apoi am văzut-o pe Betsey şi am cedat nervos. Am dus mîna stîngă la faţă, de parcă n-o mai ţineam sub control. Picioarele îmi tremurau îngrozitor şi fiori îmi străbăteau tot corpul.

Auzeam vocea lui răsunînd în minte: *A, şi distracţie plăcută la Betsey Cavalierre. Eu, cu siguranţă, m-am distrat.*

O dezbrăcase de pijama şi nu o vedeam niciunde în dormitor. Tot corpul îi era acoperit cu sînge. De data asta se folosise de un cuţit – o pedepsise. Oriunde mă uitam era plin de sînge, dar mai ales între picioare. Frumoşii ei ochi căprui erau îndreptaţi spre mine, dar nu vedea nimic şi nici nu avea să mai vadă vreodată.

Legistul s-a întors şi m-a observat. Îl cunoşteam. Se numea Merrill Snyder. Lucrasem deja împreună, cu succes, dar niciodată la un asemenea caz.

– Este posibil să fi fost violată, şopti ea. Oricum s-a folosit de cuţit. Poate a tăiat posibile probe. Cine dracu' mai ştie, Alex? Este o chestie făcută de un om bolnav. Ai vreo idee?

– Da, vreau să-l ucid pentru ce a făcut aici şi o voi face.

126

Ucigaşul era în casa lui Betsey Cavalierre. Simţea tristeţe şi ură – ale lor – şi-i făcea plăcere. Era emoţia supremă, un moment magnific din viaţa lui.

Să fie acolo cu poliţia şi FBI-ul.

Să fie lîngă ei, să vorbească şi să-i audă blestemîndu-l, să-i vadă plîngîndu-şi colegii şi să le simtă teama. Erau furioşi – pe el.

Şi totuşi nu puteau să-i facă nimic.

El controla situaţia. Era jocul lui.

Trecu din nou să o vadă pe Betsey Cavalierre care credea că într-o zi va ajunge să conducă FBI-ul.

Cîtă insolenţă.

Chiar îşi imagina că ea era una dintre cele mai bune minţi din FBI? Bineînţeles că asta credea. Toţi îşi imaginau că sînt al naibii de deştepţi.

Ei bine, acum nu mai arăta atît de inteligentă, dezbrăcată şi plină de propriu-i sînge, violată în toate felurile pe care şi le putuse imagina.

Îl văzu pe Alex Cross ieşind din dormitor. În sfîrşit, Cross avea un aer umil. Umil, dar indignat. Şi nervos.

Arboră din nou expresia pentru joc şi se duse direct spre Cross.

Ăsta era momentul.

– Îmi pare atît de rău pentru Betsey, îi spuse Kyle Craig, *Creierul.* Îmi pare atît de rău, Alex!

Sfirşit

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER

Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS,

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 198000lei)
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288 pag. / 148000 lei)
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII** (384 pag. / 198000 lei)
Anca Balaci	**DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368 pag. / 109000 lei)
Philippe Gaudin	**MARILE RELIGII** (464 pag. / 158000 lei)
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 191000 lei)
Marcel Bordet	**ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 148000 lei)
Ray Spangenburg,	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 1 (256 pag. / 98000 lei)
Diane K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 2 (256 pag. / 98000 lei)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 3 (224 pag. / 118000 lei)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 4 (256 pag. / 138000 lei)
F. Braunstein	**ISTORIA CIVILIZAŢIILOR** (304 pag / 148000 lei)
N. A. Kun	**LEGENDELE ŞI MITURILE GRECIEI ANTICE** (544 pag. / 170000 lei)
Richard Tames	**JAPONIA** (384 pag. / 137000 lei)
Alex Hellemans	**ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINŢIFICE** (592 pag. / 278000 lei)
Arthur F. Jones	**INTRODUCERE ÎN ARTĂ** (336 pag. / 98000 lei)
John Simmons	**100 CEI MAI MARI SAVANŢI AI LUMII** (384 pag. / 180000 lei)
Harold C. Schonberg	**VIEŢILE MARILOR COMPOZITORI** (608 pag. / 290000 lei)
Vahé Zartarian	**MARILE CIVILIZAŢII** (304 pag. / 160000 lei)
Pierre Miquel	**16 EVENIMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI** (192 pag. / 140000 lei)
Jean Prieur	**MISTERELE REÎNCARNĂRII** (288 pag. / 198000 lei)
Carol Groneman	**NIMFOMANIA** (336 pag. / 198000 lei)

II. SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

Ioan Lăzărescu	**DICŢIONAR GERMAN-ROMÂN; ROMÂN-GERMAN** (624 pag. / 168000 lei)
Voichiţa Ionescu	**DICŢIONAR LATIN-ROMÂN** (224 pag. / 60000 lei)

III. SERIA BESTSELLERURI INTERNAŢIONALE

Alicia Dujovne Ortiz	**PASIUNEA CONTELUI TOULOUSE-LAUTREC** (272 pag. / 148000 lei)
Barbara T. Bradford	**PUTEREA UNEI FEMEI** (368 pag. / 148000 lei)
	VIAŢA MERGE ÎNAINTE (368 pag. / 148000 lei)
	UN ALT ÎNCEPUT (368 pag. / 148000 lei)
	UN VIS ÎMPLINIT (336 pag. / 148000 lei)
	REVEDERE LA PARIS (352 pag. / 158000 lei)
Barbara Delinsky	**O TAINĂ DIN TRECUT** (336 pag. / 148000 lei)
	ÎNTÎLNIRE ÎN ALASKA (208 pag. / 118000 lei)
	TREI DORINŢE (368 pag. / 148000 lei)
	APE TULBURI (432 pag. / 168000 lei)

Barbara Delinsky	**JOCUL IUBIRII** (416 pag. / 169000 lei)
	SFIDEAZĂ-ŢI SOARTA (336 pag. / 189000 lei)
Colleen McCullough	**TIM** (352 pag. / 128000 lei)
Cristofer Fowler	**ATRACŢIE FATALĂ** (448 pag. / 128000 lei)
Danielle Steel	**SUBSTITUIREA** (272 pag. / 128000 lei)
	DULCE-AMAR (464 pag. / 120000 lei)
	POVESTEA UNEI VIEŢI (256 pag. / 128000 lei)
	NUNTĂ ÎN STIL HOLLYWOODIAN (416 pag. / 168000 lei)
	VULTURUL SINGURATIC (352 pag. / 159000 lei)
	CĂLĂTORIA (368pag. / 188000 lei)
Dean Koontz	**NIMIC NU E ÎNTÎMPLĂTOR** (672 pag. / 238000 lei)
Douglas Kennedy	**IDENTITĂŢI FURATE** (416 pag. / 152000 lei)
Elizabeth Adler	**MAI DEVREME SAU MAI TÎRZIU** (384 pag. / 137000 lei)
	TOTUL SAU NIMIC (336 pag. / 158000 lei)
	ACUM ORI NICIODATĂ (496 pag. / 142000 lei)
	SECRETELE TRECUTULUI (336 pag. / 149000 lei)
Elizabeth Thornton	**NEÎNCREDERE** (352 pag. / 158000 lei)
Emmanuel Roblès	**NORMA** (288 pag. / 118000 lei)
Erich Segal	**SINGURA IUBIRE** (272 pag. / 138000 lei)
Gayle Lynds	**ACŢIUNEA MASCARADA** (464 pag. / 159000 lei)
	MOZAIC (560 pag. / 169000 lei)
	MAREA SCHIMBARE (544 pag. /175000 lei)
G.M. Zamfirescu	**MAIDANUL CU DRAGOSTE** (416 pag. / 160000 lei)
Harold Robbins	**MIRAJUL PUTERII** (432 pag. / 128000 lei)
Iris Johansen	**LANŢUL MINCIUNILOR** (352 pag. / 168000 lei)
Irving Wallace	**FĂRĂ SCRUPULE** (464 pag. / 148000 lei)
Jacqueline Briskin	**SINGURUL SECRET** (560 pag. / 178000 lei)
Jackie Collins	**SEDUCŢIE FATALĂ** (416 pag. / 168000 lei)
	INTRIGI FAMILIALE LA HOLLYWOOD (464 pag. / 159000 lei)
	VIAŢĂ DUBLĂ (464 pag. / 178000 lei)
	INFIDELITĂŢI LA HOLLYWOOD (448 pag. / 198000 lei)
James Patterson	**JACK & JILL** (416 pag. / 128000 lei)
	ŞOARECELE ŞI PISICA (432 pag. / 138000 lei)
	MAREA RATARE (384 pag. / 137000 lei)
Jayne Ann Krentz	**CASA OGLINZILOR** (352 pag. / 188000 lei)
Joseph Finder	**ORA ZERO** (480 pag. / 168000 lei)
Jude Deveraux	**SĂ NU-ŢI PIERZI SPERANŢA** (352 pag. /168000 lei)
Judith Krantz	**TOP MODEL** (400 pag. / 148000 lei)
	VOI CUCERI MANHATTANUL (608 pag. / 168000 lei)
Judith Lennox	**OBSESIA UNEI IUBIRI** (544 pag. / 118000 lei)
Justin Scott	**IUBIRE TRĂDATĂ** (480 pag. / 138000 lei)
Kenneth Royce	**PE URMELE LUI IUDA** (336 pag. / 120000 lei)
KC Ellis	**PARRY HOTTER** (240 pag. / 120000 lei)
Kristin Hannah	**REGĂSIRE** (288 pag. / 198000 lei)
Leona Blair	**DE PARTEA ÎNGERILOR** (416 pag. / 128000 lei)
	ÎMPLINIRI (416 pag. / 128000 lei)
Linda Howard	**CAPCANA** (336 pag. / 168000 lei)
	LA VÎNĂTOARE DE BĂRBAŢI (336 pag. / 159000 lei)
Lloyd C. Douglas	**MARELE PESCAR** (416 pag. / 148000 lei)
Lucien Bodard	**VĂDUVA LUI MAO** (576 pag. / 119000 lei)
Lucinda Edmonds	**FĂRĂ TINE** (432 pag. / 118000 lei)
Lynda La Plante	**BELLA MAFIA** (560 pag. / 158000 lei)
Madeleine Brent	**PIATRA CAPRICORNULUI** (448 pag. / 128000 lei)
	LACRIMA LUI BUDDHA (448 pag. / 128000 lei)
Malika Oufkir,	**PRINŢESA CAPTIVĂ**
Michèle Fitoussi	(384 pag. / 148000 lei)
Max Seydlitz	**ANOTIMPURILE LUPILOR** (512 pag. / 138000 lei)
Mary Higgins Clark	**ENIGME** (368 pag. / 137000 lei)
	FĂRĂ SCĂPARE (288 pag. / 168000 lei)
	REVELAŢIA (336 pag. / 148000 lei)
	ESCROCHERIA (320 pag. / 188000 lei)

Michael Connelly	**PISTE FALSE** (416 pag. / 159000 lei)
Michael Crichton	**PRADA** (448 pag. / 174000 lei)
	PRIZONIERII TIMPULUI (560 pag. / 188000 lei)
Michael Hartland	**ANUL SCORPIONULUI** (432 pag. / 128000 lei)
Nelson DeMille	**JOCUL LEULUI** (688 pag. / 138000 lei)
	MISIUNE INGRATĂ (752 pag. / 240000 lei)
Nora Roberts	**DIN NOU ÎMPREUNĂ** (336 pag. / 169000 lei)
Odile Weuleresse	**TEODORA, curtezană şi împărăteasă** (368 pag. / 149000 lei)
Paul-Loup Sulitzer	**ÎNVINGĂTOAREA** (448 pag. / 128000 lei)
	COPILUL CELOR ŞAPTE MĂRI (480 pag. / 138000 lei)
	DINASTIA O'HARA (496 pag. / 128000 lei)
Patricia Rice	**APROAPE PERFECT** (352 pag. / 178000 lei)
Paullina Simons	**DINCOLO DE PASIUNE** (496 pag. / 148000 lei)
Peter Driscoll	**URMĂRIRE ÎN DEŞERT** (400 pag. / 128000 lei)
Philip Shelby	**JOCURI MURDARE** (376 pag. / 128000 lei)
	ATAC LA PREŞEDINTE (416 pag. / 137000 lei)
Robert Ludlum	**ŢINUTUL MAGIC** (512 pag. / 168000 lei)
	MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR (512 pag. / 188000 lei)
	COMPLOTUL GENERALILOR (672 pag. / 210000 lei)
	DRUMUL SPRE OMAHA (592 pag. / 198000 lei)
	DRUMUL SPRE GANDOLFO (352 pag. / 168000 lei)
	PROIECTUL HADES (480 pag. / 198000 lei)
	DECEPŢIA LUI PROMETEU (544 pag. / 198000 lei)
	CERCUL MATARESE (532 pag. / 168000 lei)
	NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE (544 pag. / 168000 lei)
	PROTOCOLUL SIGMA (560 pag. / 199000 lei)
	DIRECTIVA JANSON (640 pag. / 240000 lei)
	TRĂDAREA LUI TRISTAN (480 pag. / 240000 lei)
Robert Ludlum, Philip Shelby	**CASSANDRA COMPACT** (400 pag. / 178000 lei)
Robert Ludlum, Gayle Lynds	**OPŢIUNEA PARIS** (480 pag. / 188000 lei)
	CODUL ALTMAN (528 pag. / 258000 lei)
Sandra Brown	**ALIBIUL** (592 pag. / 158000 lei)
	SITUAŢIE LIMITĂ (256 pag. / 118000 lei)
	CĂUTĂRI PERICULOASE (448 pag. / 148000 lei)
	INVIDIE (496 pag. / 142000 lei)
	SEDUCŢIE (208 pag. / 128000 lei)
	ASCULTĂ-ŢI INIMA! (416 pag. / 178000 lei)
	CONFIDENTA NOPŢII (432 pag. / 163000 lei)
Sheila O'Flanagan	**DINTR-O DATĂ SINGURĂ** (448 pag. / 148000 lei)
Sylvia Nasar	**O MINTE SCLIPITOARE** (544 pag. / 175000 lei)
Susan Howatch	**DOMENIUL PENMARRIC** (688 pag. / 158000 lei)
	ÎNGERUL INFERNULUI (336 pag. / 128000 lei)
	ARISTOCRAŢII, DISPARIŢIE MISTERIOASĂ (448 pag. / 168000 lei)
Sam şi Bettina Giancana	**30 DE SECUNDE** (448 pag. / 178000 lei)
Tamara McKinley	**ULTIMUL VALS AL MATILDEI** (512 pag. / 153000 lei)
Thomas Harris	**DRAGONUL ROŞU** (400 pag. / 159000 lei)
	DUMINICA NEAGRĂ (352 pag. / 178000 lei)
Winston Graham	**POVESTE UITATĂ** (320 pag. / 71000 lei)
	MARNIE (368 pag. / 128000 lei)

IV. SERIA CARTE DIVERSĂ

James Van Praagh	**MESAJE DE DINCOLO DE MOARTE** (304 pag. / 128000 lei)
Mircea Enăchescu	**DETECTIVUL PARTICULAR** – O profesie de mare viitor (288 pag. / 118000 lei)
Nicolae Străvoiu	**DRESAJUL CÎINELUI DE VÎNĂTOARE** (400 pag. / 217000 lei)

Harry Harris	**REVOLUȚIA CHELSKI** (432 pag. / 150000 lei)
Valter Curzi	**MANUAL DE CHIROMANȚIE** (176 pag. / 148000 lei)

V. COLECȚIA ROMANTICA

Amanda Quick	**INELUL DE ADIO** (320 pag. / 168000 lei)
	MEANDRE (368 pag. /178000 lei)
	MEDUZA ALBASTRĂ (368 pag. / 159000 lei)
Barbara Delinsky	**IMPULS IREZISTIBIL** (256 pag. / 128000 lei)
	CAPRICIILE DESTINULUI (384 pag. / 168000 lei)
Catherine Cookson	**ADEVĂRATA DRAGOSTE** (432 pag. / 148000 lei)
Elizabeth Adler	**NICIODATĂ NU E PREA TÎRZIU** (272 pag. / 148000 lei)
Elizabeth Thorton	**ÎMPOTRIVA RAȚIUNII** (336 pag. / 168000 lei)
Jude Deveraux	**TENTAȚIE** (336 pag. / 158000 lei)
	PENTRU TOTDEAUNA (288 pag. / 137000 lei)
	ÎMPREUNĂ PENTRU TOTDEAUNA (288 pag. / 168000 lei)
Madeleine Brent	**COMOARA BLESTEMATĂ** (448 pag. / 128000 lei)
Mary Balogh	**PREȚUL NESOCOTINȚEI** (416 pag. / 128000 lei)
	MAI MULT DECÎT AMANTĂ (336 pag. / 140000 lei)
	NU SÎNT AMANTA NIMĂNUI (320 pag. / 178000 lei)
Adolphe D'Ennery	**DOUĂ ORFELINE** (176 pag. / 128000 lei)
Luanne Rice	**O VARĂ DE NEUITAT** (384 pag. / 178000 lei)

VI. MARI PERSONALITĂȚI ALE ISTORIEI

Anton Joachimsthaler	**SFÎRȘITUL LUI HITLER** (400 pag. / 118000 lei)
Dmitri Volkogonov	**LENIN** – O nouă biografie (576 pag. / 128000 lei)
	TROȚKI – Eternul radical (528 pag. / 128000 lei)
Homeric	**LUPUL MONGOL** – Viața lui Gengis-Han (480 pag. / 108000 lei)

VII. TITANI AI LITERATURII UNIVERSALE

Nathaniel Hawthorne	**DIAVOLUL DIN MANUSCRIS** (400 pag. / 122000 lei)
Wilkie Collins	**FEMEIA ÎN ALB** (640 pag. / 148000 lei)
Andrè Maurois	**CLIMATE** (288 pag. / 148000 lei)
Anne Brontë	**NECUNOSCUTA DE LA WILDFELL HALL** (560 pag. / 168000 lei)
Charles Dickens	**MARTIN CHUZZLEWITT**
	vol. 1 (544 pag. / 115000 lei); vol. 2 (544 pag. / 115000 lei)
Joseph Conrad	**AGENTUL SECRET** (352 pag. / 128000 lei)
W.S.Maugham	**JULIA, LIZA DIN MAHALAUA LAMBETH** (400 pag. / 148000 lei)
Samuel Butler	**ȘI TU VEI FI ȚĂRÎNĂ** (480 pag. / 158000 lei)
Maurice Druon	**CONTESA** (192 pag. / 138000 lei)

INTEGRALA CRONIN

A. J. Cronin	**FRUMOASA GRACIE** (176 pag. / 128000 lei)
	SUB STELE (688 pag. / 198000 lei)
	GRAN CANARIA (400 pag. / 178000 lei)
	CITADELA (464 pag. / 168000 lei)
	CASTELUL PĂLĂRIERULUI (592 pag. / 191000 lei)

INTEGRALA CLAVELL

James Clavell	**SHŌGUN** vol. 1 +2 (1664 pag. / 448000 lei)
	TAI-PAN vol. 1 +2 (1664 pag. / 388000 lei)
	GAI-JIN vol. 1 +2 (1664 pag. / 524000 lei)
	KING RAT (480 pag. / 229000 lei)
	NOBILA CASĂ vol. 1 +2 (1404 pag. / 549000 lei)
	VÎRTEJUL vol. 1 +2 (1664 pag. / 400000 lei)

VIII. CAPODOPERE ALE SECOLULUI XX

Graham Greene **MIEZUL LUCRURILOR** (400 pag. / 168000 lei)
John Braine **DRUMUL SPRE ÎNALTA SOCIETATE** (288 pag. / 148000 lei)
VIAŢA ÎN ÎNALTA SOCIETATE (288 pag. / 148000 lei)
Michel de Saint Pierre **MILIARDARUL** (368 pag. / 148000 lei)

IX. PAGINI DIN ISTORIA LUMII

Eric Hobsbawm **SECOLUL EXTREMELOR** (704 pag./ 148000 lei)

X. CARTE MEDICALĂ

F. Mihălţan, R. Ulmeanu **BRONHOPNEUMOPATIA CRONICĂ OBSTRUCTIVĂ** (272 pag. / 128000 lei)
Stanley L. Wiener **DIAGNOSTICUL DIFERENŢIAL ÎN DUREREA ACUTĂ** (698 pag. / 633000 lei)
Colectiv **PRIMUL AJUTOR ÎN STĂRILE DE URGENŢĂ PÎNĂ LA SOSIREA MEDICULUI** (416 pag. / 163000 lei)
Traian Ataman **CHIRURGIA OTOLOGICĂ** (432 pag. / 306000 lei)
F. D. Mihălţan **TULBURĂRILE RESPIRATORII DIN TIMPUL SOMNULUI** (320 pag. / 186000 lei)
Colectiv **DICŢIONAR MEDICAL ILUSTRAT** (632 pag. / 848000 lei)
Colectiv **HARRISON PRINCIPII DE MEDICINĂ INTERNĂ** Ediţia a 14-a (1090 pag. /200000 lei)
Richard M. Stone **TESTE DE AUTOEVALUARE ŞI RECAPITULARE HARRISON**, Ediţia 14 (336 pag. / 400000 lei)
Valentin Iftenie **MEDICINA LEGALĂ** (336 pag. / 251000 lei)
Jacques Wallach **INTERPRETAREA TESTELOR DE DIAGNOSTIC** (1328 pag. / 699000 lei)
Colectiv **HARRISON MANUAL DE MEDICINĂ** Ediţia a 15-a (1200 pag. / 800000 lei)

XI. CARTE JURIDICĂ

Valentin Iftenie, Alexandru Boroi **INFRACŢIUNILE DE LOVIRE ŞI VĂTĂMARE A INTEGRITĂŢII CORPORALE SAU A SĂNĂTĂŢII** Cadrul juridic, aspecte medico-legale (176 pag. / 164000 lei)
Marin Voicu **CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI** (336 pag. / 128000 lei)
Constantin Brânzan **AVOCATUL POPORULUI** – O instituţie la dispoziţia cetăţeanului (432 pag. / 110000 lei)
Mioara-Ketty Guiu **ELEMENTUL SUBIECTIV ŞI STRUCTURA INFRACŢIUNII** (144 pag. / 109000 lei)
Smaranda Dobrescu, Mihai Şeitan **NOUTĂŢI ADUSE DE ACTUALUL COD AL MUNCII** (176 pag. /120000 lei)
Ştefan Daneş, Vasile Papadopol **INDIVIDUALIZAREA JUDICIARĂ A PEDEPSELOR** (512 pag. / 300000 lei)
Dorin Ciuncan **LIBERAREA PROVIZORIE PE CAUŢIUNE ŞI SUB CONTROL JUDICIAR** (208 pag. /180000 lei)

XII. CARTE SOCIALĂ ŞI POLITICĂ

Valeriu Râpeanu	**N. IORGA, M. ELIADE, N. IONESCU** – Polemici, controverse, elogii (336 pag. / 128000 lei)
Paul-Marie de La Gorce	**ULTIMUL IMPERIU** (256 pag/ 128000 lei)
Lee M. Silver	**CLONAREA UMANĂ** – Un şoc al viitorului (368 pag. / 128000 lei)
Vasili Mitrokhin, Chistopher Andrew	**ARHIVA MITROKHIN** (576 pag. / 278000 lei)
Pierre Lorrain	**INCREDIBILA ALIANŢĂ RUSIA-STATELE UNITE** (368 pag. / 125000 lei)
Vasile Paul, Ion Coşcodaru	**CENTRELE DE PUTERE ALE LUMII** (pag.256 / 120000 lei)
André Gamblin	**ECONOMIA LUMII 2004** (360 pag. / 299000 lei)

XIII. BIOGRAFII CELEBRE

Constantin Gane	**TRECUTE VIEŢI DE DOAMNE ŞI DOMNIŢE** vol. I (624 pag. / 134000 lei); vol. II (624 pag. / 134000 lei)
Frank McLynn	**PRIN ABISURILE MINŢII. VIAŢA LUI JUNG** vol. I (400 pag. / 119000 lei)
	UN GURU AL EPOCII MODERNE. VIAŢA LUI JUNG vol. II (400 pag. / 119000 lei)
Lion Feuchtwanger	**GOYA** (544 pag. / 148000 lei)
Andrè Maurois	**POETUL REBEL** – Viaţa lui Shelley (256 pag. / 128000 lei)
Michael White	**LEONARDO** (400 pag. / 168000 lei)
Hannah Pakula	**ULTIMA ROMANTICĂ** – Viaţa Reginei Maria a României (552 pag. / 240000 lei)
Pierre de Nolhac	**MARCHIZA DE POMPADOUR** (272 pag. / 138000 lei)
André Maurois	**VIAŢA LUI CHATEAUBRIAND** (400 pag. / 131000 lei)
A.K. Tolstoi	**IVAN CEL GROAZNIC** (336 pag. / 135000 lei)

XIV. THRILLER

Kenneth Royce	**FIUL AMBASADORULUI** (320 pag. / 128000 lei)

XV. MEMORIA SECOLELOR

Claude Mossè	**PROCESUL LUI SOCRATE** (192 pag. / 68000 lei)

XVI. LAUREAŢI AI PREMIULUI NOBEL PENTRU LITERATURĂ

John Steinbeck	**JOIA DULCE** (320 pag. / 130000 lei)
François Mauriac	**CĂILE MĂRII** (256 pag. / 128000 lei)
William Golding	**PIRAMIDA** (272 pag. / 128000 lei)
Winston Churchill	**ISTORIA AMERICII** (544 pag. / 249000 lei)

ULTIMELE APARIŢII

Neil Somerville	**ZODIACUL CHINEZESC – 2005** (400 pag. / 178000 lei)
Richard Marcinko,	**FORŢA SPECIALĂ ALFA**
John Weisman	(400 pag. / 178000 lei)
Martin Cruz Smith	**GORKI PARK** (448 pag. / 199000 lei)
Lucinda Edmonds	**UN SECRET TERIBIL** (480 pag. / 199000 lei)
P.-J. Franceschini,	**CALIGULA**
Pierre Lunel	(304 pag. / 178000 lei)
Barbara Delinsky	**ENIGMA VĂDUVEI** (336 pag. / 178000 lei)
G.H. Bennett	**PREŞEDINŢII AMERICANI 1945-2004** (384 pag. / 219000 lei)
Nora Roberts	**JOCUL DESTINULUI** (512 pag. / 218000 lei)
M. White, J. Gribbin	**VIAŢA LUI DARWIN** (400 pag. / 198000 lei)

CARTEA PRIN POŞTĂ

Puteţi primi cartea dorită chiar în momentul apariţiei ei, cu o reducere substanţială de preţ, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128, Bucureşti
Tel: 337.30.67; 0744.530.970; 0723.335.197;
fax: 337.48.22;
e-mail: lider@fx.ro

Cititorii care solicită carte prin poştă devin automat membri ai **CLUBULUI CĂRŢII LIDER**, beneficiind de următoarele facilităţi:

1. Editura suportă cheltuielile de expediţie prin poştă a cărţilor comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite (comandă de minim trei exemplare) cu plata ramburs.

2. Reducerea preţului de vînzare cu: 10% pentru fiecare comandă de minim trei cărţi, 12% pentru comenzile ce depăşesc cinci cărţi, 15% la comenzile de cel puţin zece cărţi.

3. Livrarea cărţilor cu prioritate.

4. Comanda anticipată pentru cărţile în curs de apariţie.

5. Asigurarea materialelor informative: cataloage şi liste de apariţii.

6. Posibilitatea de a comanda cărţi on-line la adresa:

www.trustul-lider.ro

Editura îşi rezervă dreptul de a actualiza preţurile.

IMPORTANT

Pentru comenzile prin poştă completaţi talonul cu titlurile dorite.

ATENŢIE, NU ESTE NEVOIE SĂ TIMBRAŢI!

În cazul neridicării comenzilor făcute către editura noastră, vă asumaţi achitarea taxelor poştale şi a taxelor de retur survenite prin expedierea coletelor.

CLUBUL CĂRŢII LIDER
Bdul. Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4
cod 040128, Bucureşti, Tel: 337.30.67
0723.335.197
0744.530.970

Expeditor _____

Strada _____ **Nr.** ____

Bl. ____ **Sc.** ____ **Et.** ____ **Ap.** ____

Judeţ. _____ **Sector** _____

Cod _____ **Localitate** _____

Tel. _____

CARTE POŞTALĂ
Post răspuns

Nu timbraţi
CR

Destinatar:

C.P. 42-7, Bucureşti

TITLURI COMANDATE:

	Titlul	Nr. ex.		Titlul	Nr. ex.
1.			6.		
2.			7.		
3.			8.		
4.			9.		
5.			10.		

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

James Patterson este apreciat de publicații de prestigiu, precum *New York Times* şi *Publishers Weekly*, ca unul dintre autorii de forță ai thrillerului contemporan, figurînd pe primele poziții ale topurilor acestora.

În cartea de față, ce armonizează tensiunea specifică genului polițist cu romantismul poveştilor de dragoste, detectivul Alex Cross este eroul unei încleştări pe viață şi pe moarte cu cel mai abil criminal cu care s-a confruntat vreodată.

Bande de jefuitori, conduse de un asasin fără scrupule, supranumit *Creierul*, îngrozesc Washingtonul prin atrocitatea crimelor pe care le comit. Alex Cross preia cazul şi se implică trup şi suflet în anchetă, fapt ce-i perturbă grav viața personală, însă nu renunță la investigație. Prin deducții inspirate, prinde firul scenariului ultimei lovituri pe care o plănuieşte redutabilul *Creier*...

Cu răsturnări de situație pe care autorul le regizează cu măiestrie, redate într-un stil plăcut şi atractiv, TRANDAFIRII SÎNT ROŞII reprezintă cel mai palpitant şi exploziv roman din extraordinara sa carieră, tipărit într-un prim tiraj de 1,25 milioane exemplare.

O veste bună pentru cei ce vor regreta că lectura a ajuns la final: continuarea se află în următoarea carte a lui Patterson, VIOLETELE SÎNT ALBASTRE.

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

Lei 159000 (145872 + 13128 TVA)

5 948390 000116